

**Yakılan Türkiye'ydi;
alevlere "alıştırılan" Türkiye'ydi...
Hala yakıyor alevler**

2 Temmuz 1993 - Sivas Katliamı

**Görünürde herkes protesto etti!
Peki ders çıkarılabildi mi?**

Ekmek ve Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve Adalet

Haftalık Dergi
Sayı: 15
01 Temmuz 2002
FİYAT (KDV Dahil) 750 000
EUROPE: 3 EURO
www.ekmekveadalet.com

2 Temmuz...Sivas...

5 Temmuz...V.Aydın...

12 Temmuz...Devrimciler...

**Kan gölünün
ortasındaki ülke**

Parasıyla işkence...

"Türk hükümeti, AIHM'ye gönderdiği bir yazıyla, Baki Erdoğan adlı vatandaşın, 1993'te gözaltındayken güvenlik güçlerince işkenceyle öldürüldüğünü kabul etti.

Baki Erdoğan'ın yakınlarının açtığı davada, Türk hükümeti, olayın güvenlik güçleri tarafından gerçekleştiğini ve Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin yaşama hakkı ve işkenceyle ilgili maddelerine aykırı olduğunu kabulledi. Türk hükümeti, Erdoğan'ın yakınlarına 100 bin dolar maddi tazminat ödemeyi de kabul etti." (Milliyet, 22 Haziran 2002)

Evet, biz işkence yaptık, biz öldürdük, biz dışı yedirdik, biz sürgün ettik, biz köylerini yaktık... Biz astık, biz kestik... Türkiye'yi yönetenler AIHM önünde defalarca tekrarladılar bu sözleri.

"Bir daha olmaması için" gerekli düzenlemeleri yapacaklarına dair taahhütlerde bulundular. Ama devam ettiriler asıp kesmeye. İşkenceye, kaybetmeye, yakıp yıkmaya devam ettiler.

Parasıyla değil miydi nasıl olsa? Öyle bir zihniyet var ki iktidarda, pekala "Apo'yu asarız, kaç paraysa öderiz" diyebiliyor.

İşkenceciliği içselleştirmiş. Yüzlerce kez İŞKENCECI olarak mahkum olmaktan ne başbakanın, ne bakanın, ne polis şefinin, ne generalerin yüzü kızarmıyor.

Türkiye Cumhuriyeti "İŞKENCECI DEVLET" olarak damgalanmış, onlar hala idamı tartışırken bile, "asmaktan beter etmeyi" tartışıyorlar.

Zalimlik, ruhlarına işlemiş. Bakın; AIHM'de, Türkiye yüzlerce kez mahkum oldu. Bir tek bakan, TBMM üyesi kalkıp, buna karşı kazan kaldırıyor mu?

Yoo; parasını ödeyelim, işkencemi ze devam edelim politikası, tüm düzen

güçlerinin onayıyla yürürlükte.

Burada öyle de, oradan "hakimlik" yapan Avrupa emperyalizminin tavrı farkı mı?

AIHM dediğiniz neydi ki?

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi, kapitalistlerin mahkemesiydi; orada paranın hükmü geçiyordu. Türkiye Cumhuriyeti, yaptığı işkencenin, basının, keyfilğin, yakıp yıkmamanın parasını ödediği sürece, bunları yapmaya devam edebiliirdi.

Avrupa da, oligarşi de oynuyor.

Kafaya bakın, zihniyete bakın;

İNSAN HAKKI ihlalleri, PARA'yla telafi edilebilir mi? Elmalarla taşlar toplanabilir mi? Onur'la, mesela güzel bir arabanın değış tokuşu olabilir mi? Mesela, ahlak, para'yla satın alınabilir mi?

AIHM'in mantığına göre olabilir bunlar. Çünkü AIHM, AB üyeleri ve aday üyeleri içinde, "demokrasidilik oyunu"nun sürdürülebilmesinin baş aktörlerinden biridir şu anda.

Türkiye'nin mahkemeleri, Susurluk hukukuna göre karar veriyor. Susurluk hukukunda, hani şu diktatörlüklerin hukukunu tanımlayan metinde olduğu gibi, madde 1, tüm işkenceciler, infazcılar, soyguncular, suçsuzdurlar; madde 2, suçun sabit olduğu durumlarda 1. madde geçerlidir diye yazıyor.

Ama Türkiye Cumhuriyeti vatandaşları, hukuktan, yargıdan umudunu kesmesin: AIHM YOLU AÇIKI

Bu düzen adaletsizlik düzenidir de, düzeni değiştirmek için mücadele-yi düşünmesin: AIHM YOLU AÇIKI

Avrupa da düşünüldüğü gibi değilmiş; zımnen onay veriyor infazlara, kaybetmelere diye düşünmeyin; hatta Avrupa'nın F tiplerini, 19-22 Aralık katliamını onaylamasına bakıp yine de umudunuzu kesmeyin: AIHM YOLU AÇIKI..

Ama eğer isteğiniz Adaletle ulaşmaksa, bu düzenin içinde de, Avrupa Birliği'nde de, adaletin yolları kapalı.

DÖNÜM NOKTASI 1991 5 Temmuz 12 Temmuz Amerika'nın ve oligarşinin Türkiye halklarına savaş programı

Hücrelerde emeğin
kavgası sürüyor

Pamukbak
Operasyonu IMF
operasyonudur

Sabancılar, Koçlar,
Doğan'lar,
Karamahmet'ten
Daha Mı Az Yiyici?

Fotoğraflarla Tarihimiz

Tarih:
Nisan 1991

Yer:
Çukurca-Hakkari

Özgür-Der'in oluşturduğu "Kürt halkıyla dayanışma heyeti", Saddam'ın saldırısı sonucu İran ve Türkiye sınırına yığılan yüzbinlerce Kürt yoksulunun arasında.

Nilüfer Alcan... Dayanışma heyetinde Özgür-Der Genel Sekreteri olarak bulunuyordu. Murat Özdemir, Mücadele gazetesi muhabiri olarak heyetteydi... Tüm devrimci yaşamları böyle geçti... Nerede zulme uğrayan varsa, nerede direnen varsa, oradaydılar. Acılarını, sevinçlerini paylaştılar halklarının... Murat, 19 Aralık'ta Bursa hapishanesinde tutuşturdu bedenini; tanık olduğu tüm zulüm ve yoksulluklar son bulsun diye... Nilüfer 19 Aralık'ta Bayrampaşa'da diri diri yakıldı; yoksullara ihanet etmeyi kabul etmediği için!

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve

Adalet

Ekmek ve Adalet Dergisi

Sahibi ve Yazışlı Müdürü: Ali Ercan Gökoğlu
Adresi: İnebey Mahallesi İnkılap Caddesi Oto Han 55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 491 16 40 Faks:0212 491 16 37

Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyat: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya:3 Euro

Fransa:3 Euro
İsviçre:3 Euro
Hollanda:3 Euro

İngiltere: £ 2
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Aksoydağ Yurtiçi: Odenwaldstr. 72 51105 Köln
Tel: 0049 221 6906692 0049 221 6906693
Faks:0049 221 6906694
E-mail adresi: ekmekveadalet@t-online.de

Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı arkası Özkan Apt. No:10/2 Tel-faks: 0 322 351 97 25

Ankara: GMM Bulvarı Onur İğhan Kat: 6 Daire: 154 Kızılay Tel-faks: 0 312 417 39 11

Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatlı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 306 223 87 18

Bursa: Başak Cad. Gür İş Hanı Daire: 25/4 Heykel Tel-faks: 0 224 224 93 97

Gaziantep: Karatlar Mahallesi Gaziler Caddesi Yeniçeri Sokak No:27 Daire:10 Şahinbey

Hopaz: Kuleli Mah. İnönü Cad. Karanım Apt. K:1 No:1 HDPARTVİN Tel: 0465 551 32 46

İzmir: 3. Beyler Cad. 850. Sokak Yaparsoy İş Hanı No: 31/501 Konak Tel-faks: 0 232 446 27 96

Kocaeli: Denizyolu Cad. 1. Gağat Karşıyaka Eki İş Hanı Kat: 6 No: 40 Tel-faks: 0 262 332 47 40

Malatya: Dabaklıhan Mah. Eskişehir Cad. Kandıracılar İğhan Kat: 3 No: 15 Tel-faks: 0 422 325 24 61

Mersin: Kiremitkane Mah. 4406 sk. Müzeyyen Boro İğhan No: 9 kat: 1 Dair e 13 Tel-faks: 0 324 232 15 74

Samsun: Talimhane Cad. Bozsolukay İş Hanı Kat: 3/42 Tel-faks: 0 362 435 25 80

Tatvan: Kemir Kaya Mah. Kunduracılar Cad. Dedeoğlu Sokak Postulu İş Hanı Kat: 1 No: 33 Tel-faks: 0 462 321 59 93

Zonguldak: Gazipaşa Cad. Ofluoğlu İğhan Kat: 5 Daire: 9 Tel: 0 372 252 51 79

- 3... *Dünya Kupası ve Gerçeğimiz*
- 5... *Yerimizi Bilelim*
- 6... *Kararlılığımız Sınıfsaldır*
- 8... *TAYAD Pikniğinde 2500 Kişi Haykırdı*
- 9... *Yandık, Yakıldık! Alevler yakmaya Devam Ediyor*
- 12... *Baki Erdoğan'ın İşkencede Öldürüldüğü Kabul Edildi*
- 14... *Fırat ve Aşur (Feda 2)*
- 17... *Yalanlarla Savaşıyoruz*
- 18... *Kazanan Kim, Kaybeden Kim?*
- 21... *Yüzbinler AB'ye Karşı Alanlarda*
- 23... *Halkın Hukuku: İtirazsız Emre İtaat*
- 24... *Terör Uygulama Özgürlükleri Var*
- 26... *Dönüm Noktası*
- 30... *Filistin Halkını Yoksayan Hiçbir Plan ve Çözümün Geçerliliği yoktur*
- 32... *İsrail Operasyonları Ne zamana Kadar?*
- 33... *"Avrupa Kriterleri"*
- 35... *IMF İstedi; Seçim Tartışılıyor*
- 36... *Emekçilerden: Ne Getiriyor Ne Götürüyor*
- 37... *Basından Gaziler Şimdi Sadece Türküleri İstiyorlar*
- 38... *TOBB Kafilesi ve Mesut Yılmaz Brüksel'e Nasıl Çıkarma Yaptı*
- 40... *Sömürgeciliğin Adı, "Demokratik Türkiye" Olamaz*
- 43... *Solun Beyni: "Örgüt Öldürüyor"*
- 44... *"Terörün Her Türüsü"...*
- 46... *Dünya Kupası Histerisi*
- 48... *Türküler ve Öyküleri; Seher Yeli Kız*
- 49... *Kahramanlar Ölmez*
- 50... *Devletin 'lanetlediğine' medya da Kapalı*

Dünya Kupası ve Gerçeğimiz

İktidara, krizi, işsizliği, açlığı, zulmü unutturacak yeni bir malzeme çıktı. Fırsatı kaçırmadılar. Bu malzemeyi **tepe tepe** kullandılar. Haftalarca Dünya Kupası konuşuldu, Dünya Kupası yazıldı. Adeta herşey ilan edilmemiş bir **"tatilde"** gibiydi. Ama milyonların gözünden kaçırılsa da iki şey hiç tatil yapmadı: Zamlar ve zulüm. Tüpgazdan benzine, sigaradan şekere bir-biri ardına zamlar yapıldı. Türkiye'nin dört bir yanında gözetimler, işkenceler, tutuklamalar, yasaklamalar hiç ara vermek-sizin sürdü. Burjuva medya, **"birleştik, tek vücut olduk"** diye manşetler atarken, gencecik çocuklarımız "Kürtçe seçmeli ders" istedikleri için işkencehanelere götürüldüler, okullarından atıldılar. "Birbirimizi sevmeyi öğrendik" vaazları verilirken, bu ülkede, gözlerden uzak hapisane hücrelerinde tut-saklara zulüm yapılmaya devam ediliyordu.

İşbiklikçilik de tatil yapmadı. **"Türkiye'nin dünya devlerine kafa tutması"** konuşulurken, Türkiye'yi **dünyanın dev tekellerinin ayağının altına seren** yeni yasa tasarıları meclis komisyonlarından hızla geçirildi. Patronlar da tatil yapmadı; işten atmaları, **"bu ulusal sevinç ve zafer günlerinde"** bile devam ettirdiler. Burjuva medyanın, politikacının şu günlerde hiç dilinden düşürmediği, Taksim'deki, Kızılay'daki sahneleri örnek gösterdiği **"Ulusal birliğimiz"** patronların ve işçilerin çıkarlarının karşı karşıya geldiği noktada bitiverdi.

Kupa bitti. Gerçeğe dönelim. Zamanıdır. Yoksul, ezilen halkımız, gerçekten koparılmamayı öğrenmek durumundadır. Bu yönlendirmelere karşı koyamayan bir halkın durumu, 22 oyuncunun ayağında oradan oraya savrulan bir toptan farksız olur. Televizyonuyla, basınıyla burjuvazi o konudan bu konuya, sahte zaferlerden aldatıcı sevinçlere savurur durur kitleleri. Bakın, **nasil yönlendiriyor düzen** herkesi. Öyle bir hava yaratıp öyle bir yönlendirme içine soktular ki, **Karadeniz'i sel götürdü**, can ve mal kaybı oldu, adeta kimsenin haberi olmadı. Yarattıkları histeri ortamına o kadar güveniyorlardı ki, afet bölgesine gidip **"devlet buradadır, yaralar sarılacaktır"** diye, her zamanki klasik şovlarını bile yapma gereği duymadılar. Tam bir **sarhoşluk** hali, tam bir **uyutulmuşluk** hali olsa gerek bu.

Diyelim ki, üç beş günlüğüne, coştuk, coştuk, acılarımızı, yoksulluğumuzu, baskıyı, yasakları unuttuk. Ama dünyada ve ülkemizde "unutulmak istenen" herşey yerli yerinde duruyor. "Başarılı ülke" propagandalarıyla, Türkiye'de giderek artan açlık unutturulabilir mi? 7 milyon insanımızın işsizliği yok sayılabilir mi? Dünya Kupasında ilk dörde girmek, işkencede, bu ülkenin ilk sıralarda geldiğini değiştirir mi? Adaletsizlik ölçüsünde, en alt sıralarda olduğumuz gerçeğini değiştirir mi? Bugün Türkiye, bırakın "tek vücut" olmayı; her türlü muhalif düşüncenin, farklı dillerin, inançların sindirilmeye çalışıldığı, F tipine çevrilmiş bir ülkedir. Dünya Kupası vesilesiyle burjuva-

zinin sözcülerinin kullandığı kavramlara bakın; hepsi bu gerçeğin üstünü örtmek içindir. Onlar kitlelere “tek milletiz... birlik ruhu...” sözlerini ederken, sadece ve sadece emperyalist tekellerin ve işbirlikçilerinin çıkarlarını savunuyorlar. Emperyalistler tarafından talan edilmiş, emperyalistlerin IMF’si tarafından yönetilen bir ülkede “ulusal zaferden, başarıdan” söz etmek, sadece ve sadece sahtekarlıktır!

Halkın gözlerine, futbolla başlayıp futbolla biten bir başarının perdesini çekip, ülke gerçeğini unutturma politikasını izliyorlar şimdi. Ertuğrul Özkök gibiler bunun teorisini yapıyor; futbol hastalığının daha da yaygınlaştırılması için ellerinden geleni yapacaklardır. Bu “başarı”nın üstüne atlayıp masallar anlatıyorlar: “Bu başarı, siyasal, ekonomik değişiklikleri de getirecektir”. Oysa biz değil miydik daha iki üç ay önce “Arjantin gibi olmayı” tartışan? O Arjantin ki, Türkiye’nin Dünya Kupasında bugün kazandığı “başarının” daha büyüklerini kazanmış zamanında. Ama o dünya kupaları, finaller, Arjantin’i krizden, Arjantin halkını aklıktan kurtaramadı. Sakın unutmayın!.. Unutmayın, futbolla adeta gözlerimize mil çekiliyor.

Bu spor değil; kapitalist kar pazarı. Ve politik açıdan da bir uyutma aracı olmuş. **Mafya, kara para aklama, uyuşturucu, fuhuş ve futbol klüpleri** içiçe geçmiş. Bütün klüplerin, federasyonun yönetimine, kontracılar, mafyacılar, Susurlukçular dolmuş. Bunu spor diye yutturuyorlar. Bu çürümüş mekanizmanın peşine kitleleri takip ek bir yarar sağlamak istiyorlar. Spor, “se-yirlik” bir şey değildir. Ama **ticarileştirilen, kapitalistleştirilen** spor o hale getirilmiştir. Sosyalizm, her konuda olduğu gibi, sporda da kapitalistleştirilmiş, ticarileştirilmiş, bireyselleştirilmiş sporun da alternatifini getirmiştir. Sosyalist ülkelerde spor, büyük ölçüde gerçek karşılığını bulmuştur. Kitlelerin hem seyrettiği, hem bilfiil içinde yer aldığı bir uğraştır spor. Maddi ve manevi hazlarıyla spordur. İşçiler, köylüler, kitleler halinde spor yapma olanaklarına kavuşmuştur. Peki bizde olan nedir? “**Fanatiklik**” diye yumuşatılarak adlandırılan ama özünde “**manyaklık**” derecesine varmış bir ruh haline sürüklenmiştir insanlar. Yoksulluktan, sefaletten kurtulmak için “*oğlum futbolcu olsun*” deme noktasına yönlendirmiştir insanları.

Tam bir **istismardır** tanık olduğumuz. O kadar ki, **AB’ciler**, Dünya Kupası başarısını AB’nin istediği kararların alınması için kullanmaya kalktılar. “*AB üyeliği yolunda çok kritik bir süreci yaşayan Tür-*

kiye, bu coşkulu ruhun TBMM’ye de yansımaları bekliyor” diye yazdı Hürriyet. Başta MHP olmak üzere, IMF’ci ama aynı zamanda “AB karşıtı” görünen faşistler, bunu şovenizmi kıskırtmanın, iç politikada AB’cilere karşı kullanmanın hesaplarını yaptılar. İslamcılar, FP’sinden AKP’sine, belediye başkanlarına kadar, bu ortamdan azami ölçüde yararlanmak için birden “sporsever” kesildiler. “**Milli inanç ve duygularla yükü olduklarını**” kanıtlamak için çırpındılar. Yaşlılarıyla başlılarıyla mütenasip olmayan çocukca hareketlerle halkın duygularını istismar etmeye kalktılar. İşçisine, memuruna verecek para bulamayan Bakanlar, trilyonlarca liralık prim önergeleri verdiler.

Dergimizin kapağında da belirtildiği gibi, **kupa bitti, açlık, adaletsizlik, zulüm sürüyor**. Halkın sefalette sürüklendiği, hak özgürlük isteyenine zulümle karşılaştığı Türkiye gerçeği önümüzdedir. Bu koşullar altında, ne zaferlerin sevinç sarhoşu, ne zulmün korku sarhoşu olmaya hakkı olmayan bir halkız. Bu ülke gerçeği değişmedikçe, gerçek sevinçler, mutluluklar uzaktır bize. Uyumayalım, Uyuşmayalım. En başta, bu halkın örgütlü kesimleri, bilinçli kesimleri uzak durmalı bu uyuşma halinden. Bu histerinin yaygınlaşmasına seyirci kalmamalı. İktidardaki IMF’cilerin, Amerikancıların, sahte solcuların, sahte demokratların elinden bu “malzemeyi” almamız. Bu malzemeyle milliyetçiliklerinin, milli coşkularının sahtekarlığını gizlemelerine göz yummamalıyız. Bu malzemeyle, bize gerçekleri unutturmalarına, bu malzemeyle şovenizmi kıskırtmalarına, duygularımızı istismar etmelerine izin vermemeliyiz. Spor spor olarak kalmalı. Bizim milli takım gol attı diye ayağa fırlayan düzen partilerinin liderleriyle, sömürücü patronlarla, işkenceci kontra şefleriyle hiç bir ortak duygumuz düşüncemiz ve çıkarımız yoktur, olamaz. Onlarla aramızda sadece sınıf kavgamız var. Kavgamızı unutmayalım. Mutlak gerçek, halkın ve oligarşinin çıkarlarının farklılığı ve oligarşiyle halk arasındaki kavgadır.

Bizim milli takım gol attı diye ayağa fırlayan düzen partilerinin liderleriyle, sömürücü patronlarla, işkenceci kontra şefleriyle hiç bir ortak duygumuz düşüncemiz ve çıkarımız yoktur, olamaz. Onlarla aramızda sadece sınıf kavgamız var.

Yerimizi Bilelim!

Dünyanın neresinde, hangi ligin hangi sırasındayız?

Dünya devlerinin arasındayız... Evet, 2002 Dünya Kupasında böyle olmuştur. Ama o "devlerin" arasına giren, unutmayın sadece ve sadece bir futbol takımıdır. Türkiye değil. Türkiye nerede peki? İşte "dünya liglerindeki" durum:

Yerimiz:

"Geri kalmış ülkeler" arasındayız.

"Bağımlı... yeni-sömürge" ülkeler arasındayız.

Demokrasiyle, sosyalizmle değil, **faşizmle** yönetilen ülkeler kategorisindeyiz.

İtirazı olan var mı? Dünyanın her yerinde, kurumunda böyle sayılıyor. Sadece "borç faiz" kısır döngüsünde gidip gelen ekonomimiz bile göstermeye yetiyor ki; **sömürgeyiz**. Ülkemizde halkın dökülen kanından başka kanıt aramaya gerek yok ki; **faşizmle** yönetiliyoruz.

Sıramız:

Türkiye dünya **enflasyon liginde** Sudan'dan sonra **ikinci sırada** yer alıyor. (10 Eylül 2001, basın)

52 ülkenin olduğu **rüşvetçi ülkeler** sıralamasında, **8. sıradayız**. (Tesbit edilemeyen rüşvetler nedeniyle ilk üçe girmeyi kaçırdığımız kesindir.)

Çocuk işçi çalıştırmada yüzde 24 ile Kenya, Bangladeş ve Haiti'den sonra **dünya 4'üncüsüyüz**.

Ülkemiz, çocuk ölüm hızı sıralamasında **dünya en kötü 82'inci** ülkedir.

Türkiye, kişi başına yıllık 16 dolar ile, **bilgi teknolojisi harcamasında** Avrupa ülkeleri arasında **en sonuncu sırada** bulunuyor.

Kişi başına alkol tüketiminde **dünya üçüncüsü**, sigara tüketiminde ise **dünya dördüncüsüyüz**.

Özgürlükler ligi diye adlandırılan temel hak ve

özgürlüklerin kullanımının esas alındığı sıralamada, 191 ülke arasında **136'ıncıyız**. İlk üçe uzağımız ama, son üçe oldukça yakınız görüldüğü gibi.

Sosyal Güvenlik'te OECD ülkeleri arasında **sonuncu** sıradayız.

Kişi başına yıllık et ve süt tüketiminde, tüm AB ülkelerinden, dünyadaki onlarca ülkeden daha aşağı basamaklardayız. (Oysa ki Anadolu verimli topraklar, ülkemiz bir tarım ülkesidir.)

Birleşmiş Milletler **İnsani Gelişme Raporu**'na göre Türkiye 162 ülke arasında **82. sırada** yer aldı. Bu sıralama, ülkelerin milli geliri, sağlık ve eğitim göstergeleri baz alınarak hazırlanıyor.

Türkiye, **gelir dağılımındaki adalet ölçümlerinde** dünya **70'incisi**. (Bu konuda da 'zirve'ye o kadar uzağımız ki!)

Eğitimde fırsat eşitsizliğinde bölgeler arası **farklılıkta**, dünya sıralamasının en üstlerindeyiz.

Ağaç kesiminde, kütüphanesizlikte (400 bin kahvehane, Kültür Bakanlığına bağlı 394 kütüphane var), mahkemelerdeki **faili meçhul dosya sayısında, işkencede ölümlerde, kayıp sayısında** birinciliğe oynuyoruz. Birinciliği başka zalimlere kaptırsalar da "**Türkiye Milli Hükümetleri**" bu konularda 'zirve'den aşağı inmiyorlar.

İçiniz kararsın diye saymadık bunları.

Maksadımız, sadece durumumuzu ve yerimizi bilelim! "Dünya devi olduk" dolduruşuna gelmeyelim!

Biz, bu sıralamaları değişmez görmüyoruz. **İnandığımızda, çalıştığımızda, cüret ettiğimizde, örgütlendiğimizde**, bu sıralamaları değiştirebiliriz.

Yenilen takımlar "**hakem taraf tuttu... rakip faullu oynadı... saha çamurdu...**" diye çamura yatar. Ezilen, sömürülen, adalette, eğitimde, sağlıkta, haklar ve özgürlüklerde dünya liginin diplerine itilen halkların "**emperyalizm taraf tutuyor... uluslararası kurumlar hakkımızı yedi... yönetenler faul yapıyor, zulüm yapıyor**" deme hakkı yoktur.

Ezilenler, bağımsız ve özgür olmanın onurunu, ekmeğe ve adaletle sahip olmanın gururunu yaşayabilmek için, tüm haksızlıklara, zulümlere rağmen, bunlara karşı kıyasıya mücadele etmek zorundadır.

İster dünya kupasına bakın; ister dünya sınıflar mücadelesi tarihine; göreceğinizde en azından şu nokta aynıdır: mücadelesiz kazanılmaz!

1
9
8
4

1
9
9
6

2
0
0
0

2
0
0
2

Kararlılığımız sınıfsaldır

Emeğin kavgasının içinden geldik.
O kavgayı bastırmak için F tipleri yapıldı.
Direnişimiz o kavganın kendisidir...

Neden direnişi ısrarla, kararlılıkla sürdürdüğümüz konusunda çok şeyler söylendi, yazıldı. Kimisi "başka eylem türleri" önerdi; "demokratik eylem yapın" dedi. Bir başkası "emirle ölüyorlar" diyerek direnişin içeriğinde ne varsa her şeyi yoksaydı, görmediğinden değil, görmek istemedi. Çünkü görmek, bu sözün sahiplerine de görevler yükleyecekti, bundan kaçıldı. En çok da, "inatlaşma" denildi direnişimiz için. Yüzlerce günlük büyük direniş, 91 şehit, yüzlerce gazi vermiş o büyük kahramanlık, "Devlet ile örgüt arasındaki kör inat" diye tarif edildi. Bu tür ucube düşünceler halen çeşitli hesaplarla yazılıp çizilebiliyor. Bunlar olacaktır. Hele, bazı grupların ölüm orucunu bırakmasından sonra değişik ifadelerle de olsa aynı anlama gelecek şeyler söylenler çıkacaktır.

Bilime, halkların tarihine, gerçeğin gücüne karşı direnmeye çalışanlara, bilimin, tarihin ve direnişimizin gücüyle cevaplar vermeye devam edeceğiz. Emperyalizmi, oligarşiyi, halkların direnişlerinin nasıl şekillendiğini, bugünlere nasıl geldiğini, Filistin'de anaların feda savaşçısı çocuklarının alnından öperek nasıl bedenini patlatmaya gönderebildiğini, Gülsümanların mesajını, Dersimli 'Veli Dayı'yı, 6 aylık devrimci Canan'ı, 25 yıllık dev-

rimci Sevgi'yi, ihaneti yerlebir eden Gülay'ları anlamayanlara, **anlatacağız.** Küçük hesaplar peşinde olmayanlar **anlayacaklardır,** gayrisına ise söylemek fazla bir şey yoktur artık!

Halkların zulme karşı direnme kararlılığı

Peki nedir bu kararlılığın özü? Salt örgüte duyulan inanç ve güvenle de açıklanamayacağına göre; keza bunun olabilmesi de bir temel üzerine şekillenebilir ancak. Bu inancımızın ve **kararlılığımızın, vazgeçmezliğimizin özünde sınıflar mücadelesinin başeğmez kararlılığı vardır.** Kararlılığımız sınıfsaldır. Ne "mürid-tarikat" ne de başka bir şey, örgüte inancın özünde de bu vardır. Hücrelerde yürüttüğümüz kavga, emeğin kavgasıdır. Beynimiz emeğin ideolojisiyle "yıkılmıştır". Yüzyıllık o kavganın farklı alanlarında, farklı eylem biçimiyle sürdürülüşüdür direnişimiz.

Direnişin hanesine yazılacak her kazanç da, emeğin kavgasının kazanacağı olacaktır. Bu, hem IMF politikalarının en önemli köşe taşlarından birinin F tipleri olması yanı sıra böyledir, hem de siyasal olarak böyledir. Egemen sınıfların düşüncesi ve ahlakının karşısına dikilen proloteryanın düşüncesi ve ahlakıdır.

Kavga, emperyalistlere ve işbirlikçi oligarşiye karşıdır

F tiplerinde dışı dışı, ölümüne süren bu kavga; **ezenlerle-ezilenlerin kavgasıdır.** Bizim cephemizde her kesimden halk var, halklar var. Biz onların zulme karşı direnme kararlılığını temsil ediyoruz.

**direnme
savaşı sürüyor
620. gün**

Sermaye cephesinde, emperyalistinden işbirlikçilerine kadar tekellerin bütün temsilcileri var. Onlar, kendi sınıflarının kararlılık gösterilerini sergiliyorlar.

Yüzlercemiz o kavganın içinden çıkıp geldik hücrelere. Oligarşi o kavgayı yoketmek için F tiplerini yaptı. Emperyalistler kendi sınıf çıkarları gereği F tiplerini istediler ve yaptırıldılar. “*F tipleri Avrupa’nın ve Amerika’nındır*” derken kastedilen emperyalist tekellerin devletleridir. Ne şu, ne de bu ülkedir sorun, tekellerin dünya çapında iktidarları karşımızda olan. Bunun somuttaki ifadesi ABD ve AB’dir. Oligarşi emperyalistlerin basit bir uşağıdır. Uşakla efendinin çıkarları, devrimcilerin yok edilmesi hedefinde birleşmiştir. Onların çıkarlarına olan Türkiye halkının, bütün dünya halklarının aleyhinedir.

Direnış bu nedenle basit bir hak alma mücadelesinin ötesindedir. Emperyalizme ve işbirlikçisi oligarşie karşı onyıllardır ülkemizde, yüzyıllardır dünyada süren kavganın büyük bedeller ödenecek, daha büyük bedeller göze alınarak sürdürülmesidir. Niyetlerden bağımsız olarak, o kavganın önemli bir parçası olarak şekillenmiştir.

Ya sıfatların gereği yapılacak Ya da o sıfatlar terkedilecek

Kim, AB’ye, ABD’ye karşı olduğunu söylemesine rağmen, direnişten uzak duruyorsa, ‘bana ne’ diyor; tutarlı bir anti-emperyalist olması mümkün değildir. AB’nin, ABD’nin, çok uzakta değil, ülkemizde uyguladığı bir politikanın karşısına dikilmeyen, hangi emperyalist politikanın karşısına dikilecek?

Hem, emperyalizmin küreselleşme politikalarına karşı çıkılacak hem de aynı küresel politikaların hapishaneler boyutuna sessiz kalınacak; bu mümkün değildir.

Hem **sosyalistlikten, solculuktan** sözedilecek, emeğin hakkını savunan **sendikacıyım** denilecek; hem de emeğin kavgasını sürdürenlerden nasıl uzak dururum, emperyalistlerin, oligarşinin o kavgayı sürdürenleri yoketmek istemesine nasıl sessiz kalırım hesabı yapılacak; bu mümkün değildir.

Keza, **demokratının, hak ve özgürlük savunucusunun** karşısında da direniş nezdinde çok somut gerçekler durmaktadır.

Hiç kimse bu gerçeklerden kaçamaz. Gerçeklerin dile getirilmesinin karşısında “sekte” şu bu

diye demagoji yapamaz.

Hiç kimse bu gerçekleri yoksaymak, kendi görev ve sorumluluklarından kurtulmak için direnişin neden sürdürüldüğünü, içeriğini, özünü çarpıtamaz.

Direnışimizin kararlılığı emekçi halkların kararlılığıdır, sınıfsaldır. Hücrelerde, hastanelerde, zorla müdahale işkencesi altında, tecrit işkencesinde ölme yürüyenler, o kavganın içinden geldiler, o kavgayı bastırmak için yapılan F tiplerine karşı direniyor, o kavganın kendisini temsil ediyorlar.

İMZA KAMPANYASI SÜRÜYOR

TAYAD tarafından düzenlenen tecrite karşı imza kampanyası, engelleme girişimlerine rağmen sürüyor. Yüzbinden fazla imzanın toplandığı kampanya, TAYAD’ın sesini duyan duyarlı, tecrite karşı insanların bulunduğu Anadolu’nun çeşitli kentlerine yayılırken, İstanbul’da da özellikle gecekondu mahallelerinde yaygın olarak sürüyor.

İnsan Kimliğiyle İnsandır

21 Haziran’da Kocaeli’de TAYAD, Sanatçı ve Aydın İnsiyatifi ve DKÖ’lerin katıldığı bir gösteride ölüm oruçlarının ve tecrite karşı TAYAD’ın imza kampanyasının sürdüğü belirtildi. Belediye İşhanı önünde bir araya gelenler adına açıklamayı okuyan şair Hasan Biber, 19 Aralık katliamını hatırlattı ve katliamın hala sürdüğünü söyledi. Biber konuşmasında, direnişin geldiği aşamayı dile getirdikten sonra, şöyle devam etti;

“F tipleri insanın kimliğiyle, düşünceleriyle yaşamasını yoketmek için yapılmıştır. 18 aylık F tipleri uygulamaları ve dayatmalar bunun kanıtıdır. Biz, insanların kimlikleriyle, düşünceleriyle ve onurlarıyla yaşamalarını istiyoruz. İnsanları yaşatmak ve insanca yaşamak istiyoruz.”

Eylem, TAYAD’ın imza kampanyasına katılma, imza atma, imza toplama çağrısıyla son buldu.

Tecrite Son Verin

İzmir İHD Başkanlık ve parti liderlerine gönderdiği İzmir postane önünde düzenlediği eylemle mektup gönderdi ve “F tipleri tecrit hücreleridir; işkence demek olan tecrite son verin” dedi.

TAYAD PİKNIĞİNDE 2500 KİŞİ HAYKIRDI:

Binlerceyiz; TECRİTE KARŞI, DİRENİŞİN YANINDAYIZ

23 Haziran günü Kemberburgaz ölüm orucunu destekleyen tecritin kaldırılmasını haykıran sloganlarla inledi. 2500 kişi, TAYAD'lı aileler tarafından **"Hücre Duvarlarını Yıkalım, İnsanları Yaşatalım!"** şiarıyla düzenlenen piknikte biraraya geldi.

Soğanlı, Yenibosna, Çağlayan, Esenler başta olmak üzere gecekondu semtlerinin kiminde gözaltılar, kiminde otobüsleri bağlamalar, şoförleri tehdit etmeler yaşansa da, 2500 kişinin piknik alanında toplanması ve 1 Mayıs'tan sonra kitle-sel olarak direnişe desteğin dile getirilmesi engellenemedi.

Piknik, bu aşamada ölüm orucuna neden devam edildiği, F tiplerinde neler yaşandığı, tecritin insan üzerindeki etkilerinin bizzat yaşayanlar tarafından dile getirildiği bir programa sahipti ve bu nedenle de,

bu tür soruları bir biçimiyle soran, tartışan geniş bir kesim davet edildi. Ancak, yazar, sanatçı aydın, sendikacı... sorularını muhataplarıyla tartışmak yerine kafasında taşımayı tercih etti!.. Sadece **Mihri Belli** ilerlemiş yaşına rağmen coşkuyla pikniğe katılarak gelmeyenleri utandırdı.

Piknik programı **Salih Soydemir**'in söylediği türkülerle başladı. Daha sonra **ölüm orucu gazileri** hazırladıkları şiir, türkü dinletisi kitle tarafından coşkulu alkışlarla, "yaşasın ölüm orucu direnişimiz" sloganlarıyla karşılandı.

Gençliğin hazırladığı **"Duvarları Yıkalım" adlı oyunun** ardından kitlenin ölüm orucu ile ilgili bütün sorularının cevaplandığı büyük bir **'panel'** yapıldı. Direnişin içinde yer alan, gelişmeleri yakından bilen ve

F tiplerinden tahliye olan devrimciler ve TAYAD'lılar adına bir kişi 2500 kişinin kafasındaki bütün soru işaretlerini cevapladı. Direniş halkın direnişidir diyen devrimciler, direnişin ve dışarıdaki mücadelenin bütün aşamalarını halkın her kesiminden insanla birlikte tartıştılar, değerlendirdiler. Pikniğin en coşkulu bölümlerinden biri de bu bölüm oldu.

Panelin ardından **Grup Kardeşlen**'le başlayan müzik dinletisi, **Grup Yorum**'la devam etti. Türkü ve marşlar ölüm orucu şehitleri ve direnişçiler için binlerce kişiyle birlikte söylendi.

Piknik süresince TAYAD'ın imza kampanyasına yoğun katılım sadece TAYAD pikniği ile sınırlı kalmadı, çevrede piknik yapmaya gelen köy dernekleri ve aileler de imza attılar.

Yandık, yakıldık! Alevler yakmaya devam ediyor...

Öğrenebildik mi;

Yakan kim, maşa kim?

Öğrenebildik mi;

Dost kim, düşman kim?

Öğrenebildik mi;

Kime karşı ve nasıl mücadele edeceğiz?

Kontrgerilla-MHP-BBP-gericiler işbirliğiyle önceden şehre getirilmiş katiller sürüsü Sivas'ın caddelerinde, meydanlarında terör estiriyor... Birazdan saldıracaklar, birazdan yakacaklar, birazdan katledecekler...

Göz göre göre...

Hükümetin, ordunun, polisin seyri altında...

Zulüm makinası hiç durmadı o günden bu yana. Gazi'yi, Ümraniye'yi yaşadık. Ulucanlar'ı, Diyarbakır'ı, 19-22 Aralık'ı, Armutlu'yu yaşadık. Kanımız aktı, diri diri yakıldık. Sivas'la da başlamamıştı zulüm. Ta Maraş'lara kadar uzanıyordu zulüm.

Katliamı, görünürde, bir kaç islamcı grup dışında herkes protesto etti. Ama protesto edenler ne ders çıkardı Sivas katliamından? Ne öğrendi?

Bu sorunun cevabı ne yazık ki, halkımız için, ülkemiz için, çok iç açıcı değildir. O günün mağdurlarının ve katliam sorumlularının bugünkü durumlarına, konumlarına bakarsak, bu çok açıkça görülecektir.

Katliamın sorumluları bugün nerede?

O gün, iktidardaki, muhalefetteki düzen partileri, aynı liderleriyle yine siyaset sahnesinde. Yine aldatmaya, oyalamaya ve zulüm makinasını çalıştırmaya devam ediyorlar.

O günkü İçişleri Bakanı'nın Sivas katliamı karşısındaki tavrı, devletin katliamlardaki sorumluluğunu ve bakişini çok açık biçimde ortaya koymuştu:

İçişleri Bakanı Mehmet Gazioğlu şöyle diyordu o zaman: "Olaylar, Aziz Nesin'in, halkın inançlarına karşı bilinen tahkir ve tahrik edici konuşması... yüzünden başlamıştır. Yangın, önceden planlanmış bir olay değil, topluluk psikolojisi ile ortaya çıkmıştır. Nesin hakkında soruşturma başlatılmıştır."

Bu kafa, **Gazi** halkını kurşunlayıp, sonra Gazi halkını yargılamaya kalkan kafadır; bu kafa **19-22 Aralık'ta** 28 tutsağı katledip sonra tutsaklar hakkında dava açan kafadır; bu kafa **Armutlu'da** dört insanı katledip sonra Ar-

mutlu'yu suçlu ilan edilen kafadır.

Katledenlerin aklanması ise devlette her dönem **geçerli kuraldır**. Katledilenler, ya "teslim ol çağrılarına" rağmen direnmişler, ya katillerini "tahrik" etmişlerdir.

"Sivas'ın alevlerinde, tüm düzen güçlerinin **"siyasi kimliklerindeki"** sahtekarlığa tanıklık gözlerimiz. **"Şeriat"**çılar yakıyordu Sivas'ta. **"Laik düzenin bekçileri"** yankanların hamisiydi Sivas'ta. Planlanmasında payları vardı.

"LAİK DÜZENİN BEKÇİLERİ":

Süleyman Demirel Cumhurbaşkanı'ydı. "*Devlet güçleriyle halk karşı karşıya getirilmemelidir. Ona gayret ediliyor*" diyordu katliam sırasında. Otelde diri diri yakılanlar değildi onun halkı. On yıllarca yönetti bu ülkeyi. Hala siyaset sahnesinden çekilmiş değil. Özellikle 28 Şubat'tan sonra "laikliğin", "çağdaş Türkiye'nin baş savunucularından kesildi. Oysa bu ülkede, onun katkısının, elinin olmadığı hemen hiç bir faşist, gerici, şeriatçı örgütlenme olmadı.

Tansu Çiller, Başbakan'dı o zaman. "*Devlet oradadır... Güvenlik güçleri oradadır. Otelin etrafını saran vatandaşlarımıza hiçbir şekilde zarar gelmemiştir. Onlardan ölen ve yaralanan da yoktur. Dolayısıyla olay, bir otelin yakılması ve içinde olan vatandaşlarımızın ölmesi ile ortaya çıkmıştır*" diyen bir geri zekalı veya halkı geri zekalı sayan bir burjuva politikacı, bugün ortada kah "demokrasi" savunucusu, kah histerik çılgınlarla idam ilmiğini çekmek isteyen bir cellat, kah halkın hakkını savunan biri gibi ortalarda dolaşıyor. Dolaşabiliyor ve hala şu veya bu ölçüde bir yandaş bulabiliyor.

Genelkurmay: Sivas ve yöresinde dağ taş askeri birlik

doluyken, gerici-faşist güruhu “engelleyecek” askeri gücü harekete geçirmeyerek, katliam planının içinde olduğunu gösterdi. Tarihi boyunca olduğu gibi, ne sorumluları araştırdı, ne halktan özür diledi.

Gerici-yobaz güruh yakıp katlelerken harekete geçmeyen ordu, Sincan'da bir tiyatro oyunu üzerine tankları yürüten orduydu. “Diri diri yakmayı” seyreden ordu, bir anda çağdaşlığın, laikliğin savunucusu olan orduydu.

Sivas'ta diri diri yakan faşistler de, yobazlar da, başta 12 Eylül cuntası olmak üzere, **generallerin kanatları altında** örgütlenip palazlanmadılar mı?

“SOSYAL-DEMOKRATLAR”

Katliamın sorumlularından birini hala kurtarıcı gören “solcular”ın, “sosyal demokratlar”ın Sivas katliamından ders çıkarmış olması mümkün mü?

Erdal İnönü Başbakan Yardımcısı'ydı. Katliamın baş sorumlularındandı. Şöyle demişti o zaman: “*Güvenlik güçlerimiz, vatandaşlarımızın zarar görmemesine dikkat ederek olayları kontrol etmeye çalışmışlardır. Olaylar sırasında, güvenlik güçlerinin özverisi sayesinde itfaiyeye*

Sivas Katliamı

Yıl 1993...

1 Temmuz, Geleneksel 4. Pir Sultan Abdal Şenlikleri'nin başladığı gündür. Gericilerin denetimindeki yurtlara, 1 Temmuz'dan önce başka şehirlerden gerici-faşist gruplar getirilip yerleştirilmiştir.

Faşist, gerici gazeteler, 1 Temmuz'dan önce ve 1 Temmuz'da, ırkçı, yobaz yayınlarıyla Pir Sultan şenliğine katılacak aydınları ve alevileri hedef gösterirler.

Katliam planlıdır. O kadar ki, şenlik başlamadan bir gün önce Madımak otelinin yakınına belediye tarafından kaldırımın yapılacağı bahanesiyle kamyonlarla kaldırım taşları yığılmıştır.

İlk gün, 1 Temmuz'da gerici-faşist gruplar, standlara saldırmaya çalışırlar ancak buralarda yer yer barikatlar kurularak direnilmesi karşısında bundan bir sonuç alamazlar.

*

2 Temmuz...

Alevlerin göğe yükseleceği gün...

Türkiye'nin, yüreklerimizin yanacağı gün...

Kışkırtma, provokasyon doruk noktadadır. “Cihad” çağrıları yapan imzasız ya da “Müslümanlar” imzalı kontroller dağıtılır.

*

Cuma namazından çıkan gerici-yobaz-faşist güruh, Hükümet Konağı önünde toplanarak, şenliğin yapılmasına izin veren Vali ve Aziz Nesin aleyhine sloganlar atıyorlar.

Gerici-faşist güruh, buradan Kültür Merkezi'ne yöneliyor ve etkinlikler için toplanmış olan 1500 kişilik kitleye saldırıyorlar. Kitle Kültür Merkezine sığınır, devrimcilerin önderliğinde barikatlar kurarak direnir saldırıyı püskürtüyor.

Ama saldırı sürüyor.

*

Saat 16.30 sıralarında sayıları 5 bini bulan gerici-faşist güruh Madımak Otel'i ni sararak, oteli taşlamaya başladılar.

Gerici-faşist güruh, Kültür Merkezi önündeki anıtın kaldırılmasını istiyor. Vali'nin onayıyla Pir Sultan Abdal Heykeli vinçle yerinden sökülüyor. Pir Sultan, asıldıktan yüzyıllar sonra, Sivas caddelerinde, gerici-yobaz grubun elinde, iplerle bağlanarak cadde boyunca sürükleniyor, tekmeleniyor, parçalanıyor... Sivas'ın Refah Partili Belediye Başkanı Temel Karamollaoğlu (Halen Saadet Partisi'nde üst düzey yöneticilerden biri), “Gazanız mübarek olsun...” diyor.

Artık hava yavaş yavaş kararıyor. Biraz'dan otelden yükselecek kara dumanlar, tüm Türkiye'nin havasını karartacak.. 19.45; güruh. Önce otelin önündeki araçları sonra oteli ateşe veriyorlar. Ateş büyüyor, yayılıyor, alevler tırmanıyor, tırmanıyor, tırmanıyor... Madımak oteli, onlarca canımızla birlikte yakılıyor...

yol açılmış ve vatandaşlarımızın daha fazla zarar görmemesi sağlanmıştır."

Böyle bir katliam karşısında bu açıklamayı yapan, sonrasında da katliamın tüm sorumlularının yargılanması için kılını kıpırdatmayan bir kişi, yıllar sonra, bir kez daha **"solcuların", Sosyal-demokratların umudu, kurtarıcısı** olarak görülebilmesi, hatta İnönü'yü kurtarıcı gören bu oluşumun **Kürt milliyetçilerinden ÖDP reformistlerine** kadar bir çok çevrede "aynı çatı altında birleşilebilecek" bir göç olarak görülmesi, Sivas katliamından ders çıkartılmadığının kanıtı değilse nedir?

"Sosyal demokratlar"ın düzen içindeki rolünü görmek isteyen Sivas'a baksın.

Onlar hep Sivas'ta Madimak otelindekilere söylediklerini söylediler tüm halka da. **Bekleyin, direnmeyin, düzelecek, gerekenler yapılacak...** Sosyal-demokratlara güvenmenin sonucu hiç değişmemiştir; hep yakıldık, hep katledildik.

İSLAMCILAR

İslamcılar, "kanlı pazar"dan sonra Sivas'ı da eklediler halka karşı suçlarına. Çoğu yarım ağızla mahkum etti Sivas katliamını. Kimi küçük islamcı gruplar "Sivas kıyımı" diyerek bu insanlık dışı vahşeti tümüyle sahiplenirken, kimileri göstermelik kınamalarla geçiştirmiş, ama bütün olarak islamcı saflarda, bu **"devlet tarafından kullanılmış ve kullanılmakta"** olduklarının muhasebesine çevrilmemiştir.

Böyle olduğu için küçük istisnalar olsa da, genel olarak islamcı çevreler, en "muhalif" oldukları zamanlarda bile, devlet tarafından kullanılmaya, yönlendirilmeye açık olmuşlardır.

Sivas katliamının faillerini, islamcıların kitle partisi **"parti"** olarak savunmayı üstlendi. Erbakan'ın en yakın adamlarından Şevket Kazan'ın Sivas Davası'nda boy göstermesi, sadece "avukatlık" görevi için değildi. Siyasi bir sahiplenmeydi. Sözde "kınarken", özde Sivas katliamını sahipleniyorlardı.

Sivas katliamının baş sorumluları, şimdilerde demokrat, hümanist, hatta AB'ci söylemlerle kendilerini düzene kanıtlamakla meşgul olan **Saadet Partisi**'nin yönetiminde yer alıyorlar.

ALEVİLER

Bugün Aleviler **paramparça** edilmiştir. Alevileri bölüp parçalama politikalarının dönüm noktalarından biri Gazi katliamı ise, bir önceki de Sivas katliamıdır. Geniş bir Alevi kitle, onyıllarca CHP çizgisini savunup sahiplendi, Sivas katliamından sonra bile, çeşitli Alevi kesimleri, bu düzen çizgisinden bir kopuş göstermeyi başaramadılar.

Düzen, herhangi bir noktadan yüklenmeye başlayınca, Aleviler de kendini düzene kanıtlama kaygısına düşü-

yor hemen. En haklı olduğu konularda bile, düzeni yargılamak yerine, savunma durumuna geçiyor.

Ne Sivas katliamının, ne o günden bugüne uzanan zulmün sorumluları, Aleviler olarak yargılanamadı, tecrit edilemedi. Düzene en fazla yalakalık yapan "Alevi" etiketli kimi çevreler ise, yüzyıllardır uğradıkları tüm zulmün, inançlarına konulan baskı ve yasakların unutulmasını istiyor devletle birlikte.

Bu yol, alevileri bir "semah özgürlüğü" karşısında, bu sömürü ve zulüm düzeninin bir parçası olmaya götürüyor.

Sivas, özgür düşünceye saldırıdır.

Sivas katliamı, ne sadece aydınlara, ne sadece alevilere yönelik olarak ele alınamaz. **Demokrasi adına, özgürlükler adına ne kadar dinamik varsa**, onlara yönelmiştir Sivas katliamı.

Sivas katliamı, oligarşinin Terör Yasası'yla başlatıp, 1991'de infazlarla, kaybetmelerle tırmandırdığı halkı sindirme, devrimci mücadeleyi yoketme saldırısından bağımsız değildir. Halkı sindirme, devrimci, demokratik muhalefet odaklarını yoketme saldırısını planlayanlar tarafından planlanmıştır. Sonrasında da zaten saldırı Gazi'yle, infazlarla, hapishane katliamlarıyla sürüp bugüne gelmiştir.

Sivas'taki yangın, inanç özgürlüğü, dil özgürlüğü, demokrasi, adalet her türlü haklı ve meşru talebi yoketmek için tutuşturulmuştur.

Sivas'ta Yakılanlar

Ahmet Öztürk	Mehmet Atay
Ahmet Özyurt	Menekşe Kaya
Asaf Koçak	Metin Altıok
Asım Bezirci	Muammer Çiçek
Asuman Sivri	Muhibe Akarsu
Behçet Safa Aysan	Muhlis Akarsu
Belkıs Çakır	Murat Gündüz
Carina Cuanna	Nesimi Çimen
Edibe Sulari Aybaba	Nurcan Şahin
Erdal Ayrancı	Özlem Şahin
Gülender Akça	Sait Metin
Gülsüm Karababa	Sehergül Ateş
Handan Metin	Serkan Doğan
Hasret Gültekin	Serpil Canik
Huriye Özkan	Uğur Kaynar
İnci Türk	Yasemin Sivri
Koray Kaya	Yeşim Özkan
Kenan Yılmaz	

9 yıldır gerçekleri anlattık, devlet inkar etti;
AİHM söyledi, "evet işkencede öldü" dedi.

BAKİ ERDOĞAN'ın işkencede öldürüldüğü kabul edildi

Türkiye Cumhuriyeti hükümeti Baki Erdoğan'a işkence yapıldığını Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nde (AİHM) resmen kabul etti. (22 Haziran 2002, Milliyet)

1993 yılında işkencede katledilen Baki Erdoğan'ın yakınlarının AİHM'e yaptığı başvuru sonuçlandı ve Türkiye hükümeti Baki Erdoğan'ın işkencede polisler tarafından öldürüldüğünü kabul ederek "uzlaşma" yoluyla aileye tazminat ödeme-yi kabul etti.

Peki Baki nasıl katledilmiş, adli tıp ne demiş, işkence nasıl ortaya çıkarılmıştı... 9 yıldır biz ne söylemiştik... Mahkemeler ne kararlar vermiş, siyasi iktidarlar ne açıklamalar yapmışlardı?... İşkencede ölüm gerçeği 9 yıl boyunca neden inkar edilmiş, şimdi neden kabul edilmişti?..

11 Günde İşkenceli Ölümün Tanıkları ve Suç Ortakları Vardı

Baki Erdoğan, Devrimci Solcu olduğu gerekçe-siyle 10 Ağustos 1993 gecesi Aydın'da kaldığı ev-de, evin sahipleriyle bir-likte gözaltına alındı. Alındığı andan itibaren Aydın Emniyeti'nde yo-ğun işkencelere tabi tutu-ldu. Gördüğü işkenceler sonucu, 21 Ağustos'ta **koma** halinde Aydın Dev-let Hastanesi'ne kaldırıldı ve 22 Ağustos'ta orada öldü.

Birlikte gözaltına alın-dığı ev sahipleri, 11 gün boyunca Baki'ye yapılan işkencelere tanık olmuş ve şöyle anlatmışlardı: "Baki'nin kafası kan için-

de idi.. Çıplak halde nezarethanede tutuluyordu. Vücudunda çeşitli darp izleri ve açık yaralar bu-lunmaktaydı.. Kullandığı battaniye kan içindeydi."

İşkenceli ölümün tanıkları varken, her zaman olduğu gibi işkence gerçeğini gizlemek için devle-tin resmi kurumları da devreye sokulmuştu.

Adli Tıp, önce "solunum yetersizliği", sonra da "beslenme yetersizliğinden kaynaklı Akciğer Öde-mi" raporları düzenlenleyerek işkencecilerin su-çuna ortak oldu.

İşkencecilerin başka ortakları da oldu: Baki'yi Aydın Devlet Hastanesi'ne kaldıran işkenceciler, ilk müdahale sonrasında Baki'nin öleceğinin ke-sinleşmesinin anlaşılmasıyla birlikte hastane baş-hekimi ile anlaşarak, hastaneye giriş kaydı yaptır-mazlar. Üstelik o durumdayken, nöbetçi doktor Alkan Pehlivanlı Baki'yi mahkumlar koğuşuna ya-tırır. Yine aynı hastanenin 'uzman' doktoru Fey-yaz Pişkinsüt tarafından düzenlenen raporda da işkence gizlenir ve, "Baki Erdoğan'da işkenceye delil olabilecek herhangi bir patolojik bulgu yok-tur" diye rapor düzenlenir.

Gerçek Açığa Çıkıyor

Baki'nin ölümünün ardından emniyetten yapı-lan açıklamalar matbu hale gelmiş açıklamaların aynısıydı. Hastalandı öldü... sara'ydı.. denildi.

Ancak Baki'nin babasının morgda çektiği video görüntüleri gerçekleri tüm çıplaklığıyla ortaya çı-karmaya yetti. Kasetin kamuoyuna açıklanması ve yapılan başvurulardan sonra TTB Merkez Kon-seyi tarafından düzenlenen raporda işkencede ölüm gerçeği belgelendi:

"Ölümden önce Erdoğan'ı muayene eden he-kimler ve otopsi bulguları ışığında Erdoğan'ın vü-cudundaki izlerin **elektrik işkencesi** ile, omuzla-rındaki ve bileklerindeki izlerin şekli ve derinliği **askı** ile, ayak tabanlarındaki izlerin **falçata** ile...

ezme tarzındaki işkence ile uyumlu olduğu kanaati olmuştur..."

Mahkemeler İşkenceyi Akladı

İşkenceli ölüm gerçeğinin ortaya çıkmasına rağmen, ne iktidar ne de emniyet hiçbir açıklama yapmadı. Sürekli susarak inkar yolunu seçti. Olay basında geniş olarak işlenmeye başlanmıştı, artık kaçınılmaz olarak işkenceciler hakkında dava açılmak zorunda kalındı.

Ama Türkiye’de hukuk gerçeği bunca açık bir olayda bile bir kez daha karşımıza çıkacaktı.

Yargıtay aşamaları dahil olmak üzere 8 yıl süren, daha doğrusu benzerlerinde olduğu gibi süründürülen davanın sonucunda işkenceciler aklandı. İlk mahkeme kararında 6 polis için verilen hapis cezası yargıtay tarafından bozulmuştu. Bozma gerekçesi ise ne bir belgeye ne de bir kanıta dayanıyordu. Sadece işkencecilerin avukatının “Baki Erdoğan’ın epilepsi (sara) olduğu ve bu yüzden öldüğü” iddiası yeterli görülmüştü.

Yargıtay dönüşü 21 Eylül 2000 tarihinde yapılan duruşmada adli tıp kurumu tarafından yeniden hazırlanan rapor okundu. Bu kez adli tıp da işkenceyi belgeliyordu. Adli Tıp, *eldeki bulgularla Erdoğan’ın epilepsi hastası olup olmadığının belirlenemeyeceğini* belirtiyor ve *Baki Erdoğan’ın vücudundaki işkence izlerinin otopsi raporunda ayrıntılı olarak yer aldığını ve ölümün de işkence nedeniyle olduğunu* ekliyordu.

Buna rağmen tek bir işkenceci tutuklanmadı. Tersine sonraki duruşmalarda aklama kararı çıktı. Sonraki aşama bugün işkencenin kabullenildiği AIHM olacaktı.

İnkâr ve Yalanla Geçen 9 Yıl

1993’ten bu yana gerçeği hep biz söyledik. Devlet hep yalanlara sığındı. İşkenceciler hep inkar ettiler. Çünkü ‘ellerinin soğutulmaması’ gerekiyordu. Çünkü daha işkencede katledilecek onlarca insan vardı. sadece 1995-2001 yılları arasında işkencede öldürülecek 67 insan vardı. (İçişleri bakanlığının resmi açıklaması)

9 yıl içinde yapılan açıklamalara, açıklanan belgelere, yazılan yazılara açıp bakın; her şeyi tüm çıplaklığıyla ortaya koyduk, tüm medyaya Baki Erdoğan’ın işkenceyi belgeleyen kasetini yayınlama çağrısı yaptık. Kimisi, “terörist” deyip, işken-

cede ölümlerimizi ‘doğal’ gördü, kimisi, devletle karşı karşıya gelmemek için sustu. Devlet cephesi ise tam bir yalan makinası gibi çalıştı.

Bu ülkenin insanları, belgeler kanıtlar sunar, gerçekleri anlatır, devlet inkar eder, ama Avrupa söyleyince kırk türlü hespla kabul etmek zorunda kalır.

Türkiye “Önlem” Mi Alacak? Avrupa İşkenceye Karşı Mı? İşkenceciler Ne Olacak?

Baki’nin ailesine tazminat ödemekte anlaşılan iktidar, AIHM’e gönderdiği savunmada, *“bundan böyle işkence ile kötü muameleye karşı daha etkin önlemler alacağı”* sözünü de vermiş. (22 Haziran 2002, Milliyet)

Yalan! İşkence tüm hızıyla sürüyor. Daha geçen yıl Yunus Güzel İstanbul’da işkencede katledildi. Yine aynı senaryolar tekrarlandı. Oligarşi ‘etkin önlemler alacağım’ diyorsa, kanıt bırakmadan yapacağım diyordur. Avrupa’nın da buna itirazı yoktur. Gerçekte Avrupa’nın işkenceye de çok fazla itirazı yoktur. İnsana en büyük işkence olan beyni yoketme, düşüncesini yoketme, yıllarca tek başına yaşamaya mahkum etme işkencesi demek olan F tiplerini onlar yaptırmadı mı?

Peki, Baki’yi katleden işkenceciler ne olacak? Onlar hala görevlerinin başında. Sami Türk’ün önerisi yasallaşırsa, onlarda parasını verip işkenceye devam etme özgürlüğü mü elde etmiş olacaklar. Türkiye, şu ya da bu şekilde işkencede ölümü kabullenmiş durumda.

Yapılacak şey açıktır; **işkenceciler tutuklanmalı, yeniden yargılanmalıdır.**

Bayrampaşa katliam davasında 'yargılanan' tutsakların mahkemeye verdikleri savunmanın, Fırat ve Aşur'un feda eylemlerini anlattıkları, Feda'ya bakışlarını özetledikleri bölümün ilkinin geçen hafta yayınlamıştık. Katliam saldırısını durdurmak için Fırat kendini feda etmeye karar vermiş, bütün hazırlıklarını yapmış, "operasyonu durdurmaları" çağrısında bulunmuştur. Buna rağmen saldırı daha şiddetli sürer. Verilen söz yerine getirilecektir...

Bayrampaşa Davası Savunmasından;

FIRAT ve AŞUR

(Önceki sayıdan devam...)

FIRAT OLİGARŞİNİN BEYNİNDE PATLAYAN BİR ATEŞ TOPU

Yoldaşımız eylemini katillerin önünde, maltada yapacaktı. Maltada ilk kurduğumuz yanan barikatın önünde eylemi gerçekleştirecekti. Eylem yerine yönelmeden önce maltadaki yoldaşlara döndü, kolunu yarım kırarak havaya kaldırdı, yoldaşlarını selamladı ve **"hoşçakalın yoldaşlar"** dedi. Yoldaşlarımız sloganlarla uğurladı Fırat'ı. Tüm yürekler Fırat'taydı. Fırat yürekteki közü harlayacaktı.

Birkaç yoldaşımızın korumasında maltadaki barikatımızın bulunduğu yere yöneldi. Kurşunlardan korunmak için maltanın B bloka bakan kısmından, duvar dibinden gidiyorlardı. İlk barikatımız tutuşmuştu ve hemen gerisine başka bir barikatımız kurulmuştu. Fırat yoldaşımız yanan barikatın olduğu yere geldi, oradan katliamcılara *operasyon durdurulmadığı takdirde kendini yakacağını*, tekrar anons etti. Çakmağını çıkardı, çaktı, yanmadı çakmak. Birkaç kez daha çaktı, yanmadı. Sakinliğini, rahatlığını kaybetmeden çakmağı çakmaya devam etti.

Çakmak yandı.

Yüreklerdeki kavganın yangını tutuşan bedenine yayılıyordu. Yoldaşımız bir anda alev topuna döndü. İki elini havaya kaldırarak zafer işareti yaptı. **"Yaşasın ölüm orucu direnişimiz"** sloganını atarak hızla koşmaya başladı. İlk kurduğumuz barikati aşarak katillerin üzerine koşuyordu. Karanlığın hükmü yoktu. Bir **feda ateşi aydınlatıyordu dünyayı**. Fırat koşuyor, koşuyordu. Bedenini meşale yapmış, meşaleyi zafere taşıyordu. Katiller üzerlerine doğru koşan feda savaşçımız, Fırat'ımız karşısında panikleyip, titreyen elleriyle tetiği çektiler, yoldaşımızı katlettiler.

Fırat yoldaşımız Bayrampaşa direnişimizin ilk şehidi oldu. Sloganlarımızla Malta inliyordu: *"Fırat Yoldaş Ölümsüzdür"*, *"Kahramanlar Ölmez, Halk Yenilmez"*, *"Bize Ölüm Yok"* sloganlarıyla öfkemizi, gururumuzu, zaferimizi, kararlılığımızı haykırıyorduk.

Daha çok ölecektik. Ama teslimiyet asla.

Tekrar tekrar haykırdığımız sloganlarımızın ardından yoldaşlarımızdan biri maltadaki yoldaşlarımıza *"yoldaşlar, yaşadığımız bu tarihsel direnişi, yaratılan kahramanlığı tüm dünyaya anlatmalıyız. Herkes bu kararlılığı bilmeli, tanık olduğumuz her şeyi sağ kalanlarımız herkese anlatmalı"* diyordu. Şehit düşenlerimiz çok olacaktı. Kalanlarımız bu destanı, halk ve vatan sevgisini anlatmalıydık.

Fırat yoldaşımızın feda eyleminden sonra B ve D blok çatı mazgallarından bulunduğumuz yeri kurşunlamaya başladılar. Kimi yoldaşlarımız bu kurşunlarla yaralandı. Yine maltanın son ucu olan Kürt milliyetçilerinin kaldığı 17. ve 18. koğuşlar tarafını iş makineleriyle delmeye, kırmaya çalışıyorlardı. 19. koğuş tarafına barikat atmıştık. Bu barikatları sağlamlaştırmaya başladık. Bizim bulunduğumuz 16. koğuş sonrası iki koğuş, 17. ve 18. koğuşlarda kalan Kürt milliyetçilerinin devlete sığınacaklarını biliyorduk. O nedenle 17 ve 18. koğuş kısmında da önlem almamız gerekiyordu. Devlete sığınan Kürt milliyetçilerinin koğuşlarından saldırı ihtimali vardı.

**Feda Savaşçılığında Bir Kahramanlık Daha:
AŞUR KORKMAZ YOLDAŞIMIZ HAYKIRIYOR:
YAŞASIN TAM BAĞIMSIZ TÜRKİYE !**

Operasyon tüm hızıyla sürüyordu. Diğer hapisanelerde neler olup bittiğini ancak elimizdeki küçük bir pilli radyodan öğrenmeye çalışıyorduk.

Devlet tüm gücüyle seferber olmuştu. 20 hapis-hane yangın yeri-ydi. Direniş ve zafer bayrakları ülkemizin 20 hapis-hanesinde yükseltiliyordu.

Bayan arkadaşlarımızı merak ediyorduk. Bayan arkadaşlarımızın bulunduğu koğuş tarafından ses duymaya çalışıyorduk. Ancak maltadan sadece silah sesleri geliyordu.

Fırat yoldaşımızın feda eyleminden kısa bir süre sonra ikinci feda eylemi gerçekleşecekti. 14. koğuşun havalandırma kapısında yoldaşlarımız tarafından askerlere *"Fırat yoldaşımızın ardından diğer ölüm orucu direnişçilerimizin feda eylemi yapacağı, teslim olmayacağımızı, operasyonun durdurulması"* anonsu kesintisiz olarak yapılmaya devam ediyordu. Ölüm orucu savaşçılarımız hala aynı odadaydılar. Fırat yoldaşımızla feda ateşleyle kucaklaşmayı bekliyorlardı. Hazırdılar. Feda eylemlerimiz devam edecekti.

Aşur Korkmaz ayağa kalktı *"ben"* dedi, *"ben geliyorum, ben yapacağım"* dedi. Fırat yoldaşımızda olduğu gibi kavganın en şiddetli olduğu anında bir tören daha yapmaya başladık. Sımsıkı kucaklaşmalar, vedalaşmalar. Çembere alınmış kurşun yağmurları altında olan, ölüme koşan bizler şehitlikte yoldaşlarımızla tekrar buluşmak üzere vedalaşıyorduk.

Aşur yoldaşımız ölüm orucu direnişçilerimizle vedalaştı önce ve ardından da diğer yoldaşlarımızı kucaklayıp öptü Aşur'u. Fırat'ın fedasının ardından daha bir saat geçmemişti. Şimdi Aşur yoldaşımız vedalaşıyor, şehitliğe hazırlanıyordu. Fırat'ı uğurlarken tutmaya çalışılan göz yaşları kimi yoldaşlarımızda tutulmuyor, tutulamıyordu. Uğurlama, ayrılık ve göz yaşları.

Aşur birkaç dakika sonra şehit düşecekti, yüreğimizde akacaktı. Ölümsüzleşecekti kavgamızda, insanlığın bağrında.

Aşur ağlayan yoldaşlarını gördüğünde *"ağlamayın"* dedi. Yoldaşlarına güveniyordu. Bu güvenle şehitliğe gidiyordu. Onlar önce şehit düşenlerimizdi. Kalanlarımıza güveniyorlardı. Bu gücü ideolojimizden, inancımızdan alıyorlardı. Ve Aşur yoldaşlarına *"geride kalan siz yoldaşlarıma güveniyorum. Gözüm arkada kalmayacak"* dedi. Birkaç cümle ile anlatılan yoldaşlık bağımızın hiçbir silahla, güçle yok edilemeyeceğinin kanıtıydı. Aşur yoldaşımız kahramanlığa giderken bizlere zaferi vasiyet ediyordu.

Vedalaşmaların ardından feda eylemi hazırlığına başladı Aşur yoldaşımız. Yanıcı sıvıları üzerine

dökmeden önce çakmağını, saatini, kalemini yoldaşlarına verdi. Bir yoldaşına *"bu saatimi ben şehit düştükten sonra sana verilmesini istemiştim"* diyerek saatini verdi.

Aşur yoldaş yanıcı sıvıları üzerine boşaltmaya başladı. Fırat'ın yaptığı gibi tüm giysilerine emdiriyordu sıvıyı, üzerinde montu vardı. Boynunda ise Hz. Ali'nin Zülfikar kılıcı vardı. Annesinin hediyesiydi ve değer veriyordu.

Sıvıyı başından aşağı döktü. Fırat yoldaşımızda olduğu gibi gözlerine kaçtı. Bir yoldaşımız havluyla göz kapaklarını, göz kenarlarını kuruladı. Alın bandını tekrar taktı.

Aşur yoldaş havalandırma kapısının önünde son hazırlıklarını yaptı. Havalandırma kapısından anonslar devam ediyordu. Feda eylemi bu defa 13-14. koğuş havalandırmasında gerçekleşecekti.

Havalandırmanın kapısı açıldı. Havalandırma kapısının eşiğinde Aşur yoldaş kendini tutuşturdu. Alev alev yanıyordu. *İki elini havaya kaldırdı, "Yaşasın Tam Bağımsız Türkiye", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişi"* sloganlarını atıyordu. Yanan bedeni dimdikti. Ve adımları emin. Çatıda, çatı katında, üst koridorda Aşur'u izliyordu operasyonu gerçekleştirenler. Ve kamerayla çekim yapıyorlardı. Havalandırma ıslaktı. İtfaiye hortumuyla tazyikli su sıkışmışlardı. Kimi yerlerde su birikintileri vardı. Havalandırmanın orta yerinde pankartımız bulunuyordu. Ölüm orucu direnişine başladığımız gün ölüm orucu direnişçilerimizin bant takma töreninin olduğu gün asmıştık 13-14 havalandırmasına. 13-14 koğuşları direniş koğuşlarıydı.

Aşur yoldaşımız alev alev yanarak havalandırmanın ortasına geldi. Pankartımızın tam önünde durdu, pankart arkasındaydı. **Aşur dimdik ayakta.** Elleri havada zaferi işaret yapıyor sloganlarını haykırıyordu. Kısa bir süre sonra Aşur yoldaşımız sırt üstü yere düştü. Boylu boyunca yere uzanmıştı. Hala şehit düşmemiş, yanıyordu. Aşur böy-

le boylu boyunca uzandığı yerde, yüzü göğe dönük şekilde şehit düştü. Maltadaki yoldaşlarımız Aşur'u sloganlarla uğurladılar.

Fırat maltada, Aşur havalandırmada zafer atешini yaktılar.

Maltada kurşunlar üzerimize yağmaya devam ediyordu. Bir yandan da barikatlardaki yangını söndürmeye, barikatlarımızı açmaya çalışıyorlardı. İşgal ordusu gibi hapishaneleri dört bir yandan kuşatanlar helikopterlerini de yollamışlardı. Helikopterler hapishanenin üzerinde dört dönüyorlardı.

İkinci barikatımızı zorluyorlardı. 13. koğuş önünde olan 3. barikatımıza da yaklaşmış oluyorlardı. Malta boyunca barikat kurmaya devam edecek ve son noktada koğuşlarımıza çekilecektik. Hemen 14. koğuşun önüne barikat kurmaya başladık. Kurduğumuz barikatlar askerlerin ilerlemesini epey geciktirdi. 15. koğuşun önüne de bir barikat kurmak için yemekhaneden malzeme taşımamız gerekiyordu. Yemekhaneye girmek ise zordu. Pencereler çok genişti ve içerisi net görülüyordu. Buna rağmen yemekhanedeki malzemeleri barikat yerine taşıdık. Bundan sonra çekilebileceğimiz tek yer vardı orası da 15. ve 16. koğuşların giriş bölümüydü. Askerlerin barikatlarımızı aşmasıyla birlikte 15. ve 16. koğuşların giriş bölümüne girdik.

ARMUTLU İÇİN FEDA (Savunmadan)

Hapishanelerdeki hastanelerdeki direnişçilerimizi her an müdahale ederek sakat bırakacağına ölüm orucu direnişinin dışına düşüreceğine olan "güvenine" ve "rahatlığına" rağmen devlet dışarıda da ölüm orucuna devam eden direnişçilerimiz karşısında çaresizliğe düşünce burjuva medya aracılığıyla hazırladığı provokasyonla Küçük Armutlu'daki direniş evlerine saldırmakta gecikmedi. Ölüm orucu direnişçisi Arzu Güler ile Bülent Durgaç, Barış Kaş, Sultan Yıldız katledildi. Diğer direnişçiler ve evlerde bulunan insanlar gözaltına alınıp tutuklandı... Armutlu'ya yönelik herhangi bir saldırı karşısında cevapsız kalmayacağımızı daha önce ilan etmiştik. Ölüm orucu direnişçilerimiz

İbrahim Erler, Nail Çavuş, Eyüp Samur ve Muharrem Çetinkaya kendilerini ateşe vererek feda savaşçılığı geleneğimizin yeni halkaları olarak ölümsüzleştiler.

TKEP/L TUTSAKLARINDAN DİRENİŞE YENİ KATILIM

Diğer grupların direnişi bırakmasından sonra DHKP-C davası tutsaklarının dışında direnişi sürdüren TKEP/L tutsaklarından bir kişinin daha direnişe katıldığı TKEP/L basın bürosu açıklamasıyla duyuruldu. Kandıra F tipi hapishanesinden **Hasan Öksüz**'ün direnişe katıldığı belirtilen açıklamada, "*İşbirlikçi tekelci sermaye ve onun faşist devletine karşı yüzlerce gün yürütülen zindanlardaki eylemimiz yeni katılımlarla ilk günkü kararlılığı ile devam ediyor.*" denildi.

Şu ana kadar **Murat Ördekçi**, **Aysun Bozdoğan** ve **Sibel Sürücü**'yü şehit veren TKEP/L tutsakları gerek açıkladığı talepleri, gerekse de direnişe başlama zamanıyla baştan beri ayrı olarak direnişini sürdürüyor.

İZMİR'DE FAŞİST SALDIRI

14 Haziran günü DEÜ Tıp Fakültesi öğrencisi Cem Erol'a İzmir İnciraltı Atatürk Öğrenci Yurdu'ndan faşistler tarafından kaçırılarak işkence yapıldı.

Cem Erol 19 Haziran'da İzmir İHD binasında yaptığı açıklama ile olayı anlattı. Yurdun faşistler tarafından basıldığını, oda arkadaşlarının etkisizleştirilip kendisinin kaçırılarak sorgulandığını ve işkence yapıldığını anlatan Erol, işkencelerden sonra baygın halde yurda bırakıldığını söyledi...

MALATYA KÖYLÜLERİNDEN 'SU' EYLEMİ

Malatya'da merkeze bağlı Hanımın Çiftliği beldesindeki köylüler 25 Haziran'da "*uç yıldır yaz ayları gelince suların kesildiğini ve su ihtiyaçlarını karşılamak için hayvanlarla su taşıdıklarını, 3 yıldır bütün devlet kurumlarına gittiklerini ama çözüm bulamadıklarını*" belirterek 100 kişilik bir grupta belediye binası önünde eylem yaptı.

Yalanlarla Savaşıyoruz

Yalanlar da sömürü ve zulüm düzeninin silahı

Medyası, polisi, MIT'i, mafyacısıyla, devrimci hareket hakkında herhangi bir yalan, komplo, provokasyona başvurmadıkları hemen hiç bir gün geçmiyor.

Boş bir gün geçirirlerse zaten düzenin kendilerine verdiği "görevi" yerine getirmiş sayılmazlar.

ABD'nin ve AB'nin "terör listesi"ne koyup, hedef ilan ettiği bir örgütü, hergün "hedef" yapmasalar, ABD'nin "teröre karşı savaş"ından geri kalmış olurlar.

"Terör" demagogisini sürdürmek, yasal alanlarda mücadele eden devrimcilere, demokratlara yönelik baskı ve komplolar için gerekçeler oluşturmak için, yalan ve kalamalar da süreklilik kazanmış durumda.

Yalan 1; Sami Türk'e Suikast!

Yalanın sahibi: Polis

22 Haziran tarihli gazetelerde ve TV bültenlerinde, "Sami Türk'e canlı bombayla suikast girişimi önlendi" şeklinde çıkan haberlerin asılsız olduğu Cephe tarafından aynı gün yapılan 257 No'lu açıklamayla duyuruldu.

Aylardır sürdürülen "canlı bomba" haberlerinin biraz daha "süslenmiş" ve polise de özel bir "başarı payı" çıkarılmış yeni bir biçimiyle karşı karşıyayız.

"Canlı bomba"(!)'nın hangi ülkeden çıktığını, ne zaman ülkeye girdiğini, ne gün suikast yapacağını, kaşının, gözünün rengini herşeyi öğrenmişler, suikastı da önlemişler, ama nedense sadece anne ve baba adı bilgisine sahip olmadıkları "canlı bomba"yı yakalamamışlar.

"Canlı bomba" haberleri konusundaki onlarca fiyat-kodan sonra, polisin "başarı"ya ihtiyacı vardı.

Hem de ne başarı; bu kez ne MOSSAD'dan, ne CIA'dan, ne de NATO'dan yardım almadan "tek başlarına" bu istihbaratı yapmış ve tek başlarına önlemişlerdi suikastı.

Kendi hayallerinde senaryosunu yazdıkları eylemleri yine kendileri önlüyorlar. Bravo onlara!

Yalan 2- Milliyet'teki

"Yeraltı Dünyasının Sırları" başlıklı yazı dizisi

Yalanın sahibi: Mafyacının avukatı

18-20 Haziran tarihleri arasında 3 Bölüm halinde Milliyet'te yayınlanan sözkonusu yazı dizisinin gerek reklam spotlarında, gerekse de 2. bölümünde devrimci hareketimizi karalayan, şaibe altında bırakan iddialara yer verilmiştir.

Susurlukçular tarafından öldürülen kumarhancisi Ömer Lütfi Topal'ın avukatı olarak ünlenen Ekrem Marakoğlu adlı avukat, "anılarını" anlatırken, iddiasına göre, silah kaçakçısı Çayırovalı Osman'a atfen, "Karataş Çayırovalı Osman'ı öldürtecekti", "örgüt silahların fazlasını piyasaya sürüyordu" türünden spekülasyonlar yapıyor.

Sözü edilen silah kaçakçısıyla, 1980 öncesi parası verilmiş ve silah alınmıştır.

Bunun dışındaki her şey yalandır.

Birileri hem kendini pazarlamak, hem de kendini düzene affettirmek için yalanlar uyduruyor, spekülasyonlar yapıyor. Avukat da buna aracılık yapıyor.

Yalan 3: Duyar'ın Kitabı

Yalanın sahibi: Bir dolandırıcı

20 Haziran tarihli milliyette, örgütümüzü ilgilendiren bir başka haber daha vardı. Habere göre, Selçuk Parsadan isimli kişi, itirafçı hain Mustafa Duyar'ın yazdığı bir kitap olduğunu anlatıyordu.

Milliyet de Parsadan'a hemen inanmış ve çok meraklanmış olmalı ki "Kitabı teslim alan yetkililer kim?" diye başlık yapmıştı.

Selçuk Parsadan adlı dolandırıcı, kendi reklamını yapmak için "elindeki en değerli malzeme olarak" itirafçı hain Duyar'ı kullanmakta, unutuldukça, Duyar aracılığıyla kendini gündemde tutmaya çalışmaktadır. Yaptığı bundan ibarettir.

Varsa bildiği bir şey anlatmalıdır. Sözü edildiği gibi bir kitap varsa, getirsinler, biz basalım.

Üç yalan; biri işkencecilerin, biri mafyacıların, biri de dolandırıcının ağzından çıkma. Sözlerin sahiplerine bakın, doğruluk derecesini anlayın.

Faşizmle savaşmak kadar, faşizmin polisinin, medyasının yalanlarıyla savaşmak da görevlerimiz arasındadır.

Halka ve gerçeğe sorumluluğumuz gereği, bıkmadan, usanmadan yalanları sergilemeye devam edeceğiz. **İzleyin;** onlar da katliamlarını, soygunlarını gizlemek, saldırılarına, komplolarına bahane oluşturmak için yalanlarına devam edeceklerdir. Onların karakterine uyan budur.

Aslan Tayfun Özkök

“Pamukbank Operasyonu” IMF Operasyonudur

KAZANAN KİM, KAYBEDEN KİM?

IMF: “En zorlu aşama tamam, takdir ediyoruz”

ABD: “memnuniyetle karşılıyoruz”

Derviş: “Karar takdire şayandır”

Türkiye'nin 'en büyük' bankalarından birinin daha içi boşaltıldı, batırıldı ve el konuldu. M. Emin Karamehmet'in Pamukbank'ı IMF denetiminde el konulan 20. banka oldu. Daha önce el konulan 19 banka hazineden aktarılan 24,2 katrilyon ile kurtarıldı ve emperyalist tekellere, Oyak'a, işbirlikçi tekelere peşkeş çekildi. Pamukbank'a devlet tarafından

atanan müdürün söylediği gibi, “şimdi görev Pamukbank'ı satışa hazırlamak”... Satmak için önce hortumlanan 2 milyar dolar halkın cebinden alınacak, sonra emperyalist tekellere satılacak.

Bankacılık sektörünün kendisinin, kapitalist düzende tek anlamının hırsızlık sektörü olduğu gerçeği bir yana, Pamukbank'a kim, neden el koydu sorularına sistemin işleyişi içinde bakılarak cevaplar bulunabileceği gibi, Karamehmet'in falanca partiye yakın olması, oligarşinin o partiyi tasfiye etmek istemesi gibi çeşitli tespitler de yapılabilir elbette. Ama böyle olsa dahi IMF'den, Amerika'dan ve işbirlikçi tekellerden bağımsız bir operasyon olmadığı gerçeğini değiştirmeyecektir.

Emperyalistler, “eş dost kapitalizmi olmaz” diye açık olarak nasıl bir sistem kuracaklarını açıklamışlardı. Uluslararası tekelere göbekten bağımlı, en küçük işletmesinden en büyük bankasına kadar onların denetiminde olacak. “Globalizm” dedikleri de bu değil midir?

IMF İstedi, BDDK El Koydu

Geçen haftaki Ekmek ve Adalet'de Üst kurullarının nasıl işlediğini ve kime hizmet ettiklerini anlatmış ve BDDK'yı örnek vermiştik. BDDK IMF programını uygulamada en etkin kurumlardan bi-

ri ve direk IMF'ye, tekelere bağlı olarak çalışır. Pamukbank'a el konulması ve yine Karamehmet'in yüzde 40'ına sahip olduğu Yapı Kredi'nin kontrol altında tutulması kararı bu nedenle direk IMF'nin kararıdır.

El koymanın hemen ardından yapılan şu açıklamalara ve gelişmelere bakmak bile yeterlidir:

Ertesi günü, IMF Türkiye'ye 1,1 milyon dolarlık krediyi verdi.

IMF Direktörü Deppler: “Bu zor girişimi gerçekleştirirken gösterdiği kararlı ve profesyonel tavırdan ötürü BDDK'yı takdir ediyoruz”

ABD Hazine müsteşarı John Taylor: “BDDK'nın kuvvetle hareket etmesini memnuniyetle karşılıyoruz...” (Amerika bu açıklamayı Pamukbank'a el konulmasından bir kaç saat önce yaptı. 12 Eylül cuntasını da önce açıklamışlardı, hatırlanır!)

Bir başka açıklama da, bakanı olduğu ekonomide bir bankanın batışına sevinen **Kemal Derviş**'ten geldi. Derviş, “BDDK'nın kararı takdire şayan” dedi.

IMF'den Amerika'ya emperyalistler, onların işbirlikçisi Derviş'ler neden memnunar?

Pamukbank'tan önce el konulan 19 banka için halka ödettirilen fatura 24,2 katrilyon Pamukbank'ın faturası ne olacak?

2 milyar dolar açık

Pamukbank operasyonu, IMF desteğinin sürmesi ve 1.1 milyon dolarlık kredi diliminin çözülmesini hedefliyor. Banka, 2 milyar dolar açıkla sektörü zorluyor. Merkez Bankası Başkanı Sengün'ün, Bakanlar Kurulu'na 10 Haziran'da verdiği bilgiler iç açıcı değil.

Yoğun ziyaret trafiği

G-7'ler 11 Haziran'da, Derviş'e endişelerini ilettiler. Bankanın sahibi Karamehmet 12 Haziran'da Pamukbank'ı, Yapı Kredi'yle birleştirme kararı aldı. Ekonomi bürokratları 14 Haziran'da Pamukbank'a gittiler. 17 Haziran'da

Tekeller Ellerini Oğuşturuyor

Başta emperyalistler olmak üzere tekeller ellerini oğuşturuyor. Gazete sayfalarında **“Pamukbank’ı kim kapatacak”** haberlerinden geçilmiyor. Kimi bir Avrupa bankasının adını anıyor, bir başkası bir Amerikan bankasının. Belki de Sümerbank’da olduğu gibi Ordu’nun Oyak’ına peşkeş çekilir; kimin için el konulduğunu izleyip göreceğiz!

İşbirlikçi tekellerin de kırk türlü hesap içinde oldukları kesindir. Oligarşi içinde daha güçlü olan ötekini tasfiye eder, bu değişmez kuraldır. İt dalaşı süreklidir. Yanyana geldikleri tek konu, halka karşı oldukları konulardır.

Dünyanın En Zengin 29. Kişisi Böyle Olunuyor!

Sahibi olduğu Pamukbank’a el konulan, bununla da kalınmayıp, Çukurova Holding dahil bütün servetine ihtiyati tedbir konulan ve 2 milyar aylık maaşa bağlanan Karamehmet 2000 yılında 8 milyar dolarlık servetiyle dünyanın en zengin 29’uncu kişisi seçilmişti. Türkiye’nin de en zengin beş ailesinden biriydi.

Peki **bu serveti nasıl elde etmişti** Karamehmet?

Yoksa o da *“bakkaldan marketler zinciri kurdu”* ya da *“hamallıktan fabrikatörlüğe”* mi terfi etti? Mutlaka onun da bir ‘hikayesi’ vardır. Ama içi boşaltılan bankalar, geri dönmeyen krediler her şeyi açıklıyor. Halkı soy, yolsuzluk yap, dolandır, çal çırp, devletten ihalelerle köşeyi dön; sonra dünyanın bilmem kaçınıc zengini ol.

İşte böyle zengin oluyorlar. “Zengin muteber” işadamları böyle ortaya çıkıyor. Hiç kimse **“çalışarak kazandık, şu kadar işçi çalıştırıyoruz”** masallarına inanmamalıdır.

Keza Kemal Derviş’in söylediği gibi, *“bugüne kadar yapılan yanlışlar”*ın da gerçeğe hiçbir ilgisi yoktur. O bu yalanları emperyalist tekellere daha rahat peşkeş çekmek için söylüyor.

**Kapitalist düzen
sürdükçe daha çok
Karamehmet’ler olacak,
daha çok fatura
ödeyeceğiz demektir.**

Karamehmet bu vurgunu kapitalist düzende vurmadı mı? Evet! Bunun

Ya onlar; Karamehmet’ten farklı hangi yolu izleyerek bu serveti kazandılar. “Hamallık”tan, “bakkallık”tan zengin olma hikayelerine son verin; gerçekleri açıklayın;

**NASIL SOYDUNUZ HALKI?
NASIL KANIMIZI, ALINTERİMİZİ
DOLAR’A ÇEVİRDİNİZ ANLATIN!**

ötesi yoktur o zaman. **İster** “eş dost kapitalizmi” **isterse** “adam gibi kapitalizm”; halkı soymada hiçbir farkı yoktur. Biri kurallarına, usulüne göre ellerini cebimize sokar, ötekisi cebimizin astarını yırtarak sokar. Tek fark budur.

Ya Öteki Karamehmet’ler; Sabancılar, Koçlar, Doğanlar?

Karamehmet’ler bir tane değil; Koçlar, Sabancılar, üç beş yılda birden en zengin beş aileden biri olan Aydın Doğanlar... Onlar bankalarını, holdinglerini çocuklara anlattıkları masallarla mı kurdular, bu serveti nasıl elde ettiler?

Tümünün tıpkı Karamehmet gibi masalları vardır, ama gerçekleri de Karamehmet’in gerçeğinden farksızdır. Sabancı’lar, Koç’lar, Aydın Doğan’lar, Karamehmet’ten farklı yollardan mı kazandılar o sermayeyi? Sermayelerinde halkımızın kanı, alinteri vardır. Bizim kanımız akar, onlar kazanır. Bizim alinteri-miz derya olur, onların serveti deryayı tutar.

Onları bu sermayeyi kazandıran kapitalist düzendir. Sermayelerinin büyük bir kısmının karşısında “Faizden elde edilen gelir” ya-

**Soygun-vurgun
düzeninin alternatifi
sosyalizmdir.
Fatura ödememek için
sosyalizm!**

zar. Yani hiçbir üretim-yatırım yapmadan kazandıklarıdır. Daha düz bir ifade ile do-laysız olarak halkın cebinden çalınan para-dır.

Kapitalist düzen Karamahmet gibi beş on zengin ailenin halkı soymasının adıdır. “Fırsatlar düzeni” dedikleri de budur.

El Konulan Bankalar Nasıl Peşkeş Çekiliyor?

Bu soruya daha önce el konulan 19 ban-ka ile ilgili olarak devletin kendi verilerin-den cevap verelim.

BDDK tarafında çıkarılan bilanço'ya göre;

El konulan 19 bankanın açığını kapat-mak için 24 katrilyon 212 trilyon lira kay-nak aktarıldı. Bu paranın 21,5 katrilyonu Hazine'den, 2,6 katrilyonu ise Tasarruf Mevduatları Sigorta Fonu'ndan (TMSF) karşılandı. 19 bankadan 165 menkul ve 2 bin 296 adet de gayrimenkul TMSF'ye ak-tarıldı. Bunların satılan büyük bir kısmın-dan ise sadece 94 trilyon elde edildi. Tah-sil edilemeyen kredi tutarı 12 milyar dolar.

24,2 katrilyon aktarılan 19 bankadan, devlet **sadece 2.2 katrilyon** gelir elde etti.

Faturayı Yine Biz Ödeyeceğiz

İç i boşaltılan Pamukbank'ın faturasını da yine biz ödeyeceğiz, halk ödeyecek. Devlet bizim cebimizden alacak, Pamuk-bank'a aktarıp, sonra tekellere satacak. Hırsızlık daha nasıl olur?

Daha önce el konulan hortumlanmış 19 bankanın hesabı ortada. 24,2 katrilyon vergilerle, zamlarla, fonlarla binbir türlü yolla halka ödetildi. Şimdi Pamukbank'ın faturası sırada. Sonra bir başkasının, öbür-gün bir başkasının.

Faturayı ödememenin yolu, halkın ör-gütlü olmasıdır. Bankalarıyla, holdingleriyle, hortumlarıyla ve bir bütün olarak sö-mürü çarkıyla; kaybedenin hep halk, kaza-nanın zenginler olduğu kapitalist düzen ör-gütlülükle değişir.

Sefalet Ücreti “Ölme Sürün” Diyor

Asgari ücret açıklandı. Asgari ücretle ölmemeye ça-lışan milyonların eline aylık net olarak **184 milyon** lira geçecek.

Burada, falanca sendikanın yaptığı araştırmaya göre, açlık sınırı şu kadar, bu parayla ancak şunlar alınır diye anlatmayacağız; bu ülkede yaşayan herkes bu ücretle ne yapılacağını, ne yapılmayacağını çok iyi biliyor.

Devlet. Milyonlarca işsize “ne yaparsan yap, çal, fa-hişelik yap, uyuşturucu sat, mafyaya tetikçi ol” diyor, sonra da “suçlu” diye hapse atıyor.

İşçisine “**açlıktan ölme sürün**” diyor. Sefalet içinde yaşamaya, daha doğrusu ölmeyecek kadar sadece so-mun ekmek yemeye mahkum ediyor.

Böyle bir düzeni savunmak, bu sefalet ücretlerini halka “maaş” diye yutturmak alçaklıktır, ahlaksızlıktır. Karamahmetler kendi bankasını hortumlayıp 2 milyar maaşa bağlanır, alinteri akıtan onuruyla yaşayan emekçiler 184 milyona talim eder.

Sabancılar, Koçlar, Doğan'lar soysun, kasalarını doldursun diye bu düzenin sürmesini istemek, halka düşmanlıktır. **Düzenin sendikacıları** da bu sefalet üc-retinde önemli pay sahibidir. Sözde itiraz ederler, nasıl geçineceğiz derler, ama hiçbirinin ciddi bir şey yaptığını gören oldu mu? Yoktur. Çünkü onlar da vil-laların, yatların, kotraların sahibidir. Onlar emekçile-rin çıkarlarını değil, kendilerine koltuk, servet ka-zandıran düzenin çıkarlarını savunur. Bunun için emekçilere yalan söyler, eser gürler ama hiçbir i as-gari ücretin 184 milyon olduğu bir ülkede meydan-lara çıkmaz. Kendi örgütlülüklerimizi yaratmadan bu tablo da değişmeyecektir.

Yüzbinler AB'ye Karşı Alanlarda

Sevilla'da tekellerin birliğinin kararları: Türkiye; aldatmaya, oyalamaya, kullanmaya devam, Mülteciler; *"Aç bıraktık, nereye giderse gitsinler!"*, Avrupa Ordusu; Halklara karşı askeri bir güç olan Avrupa için adımlar hızlanıyor...

Sevilla'da 150 bin kişinin cevabı: "AB politikalarına hayır!"

AB üyesi ülkelerin dönemsel olarak yaptığı 'zirve toplantısı' İspanya'nın Sevilla kentinde yapıldı. Emperyalist politikalarda Avrupa ülkeleri arasındaki uyumun tartışıldığı toplantılarda, ele alınan konuların bazıları şunlardı; göç sorunu, kamu hizmetlerinin özelleştirmesi, Avrupa ordusu, aday ülkelerin durumu...

150 Bin Kişilik Gösteri

Zirve yaklaşık 150 bin kişinin AB politikalarını protesto gösterileriyle başladı. Meşhur Şengen'in yine askıya alınarak İspanya-Fransa sınırının diğer ülkelerden göstericilerin gelmesini engellemek için kapatılmasına, polisiye önlemlere rağmen, Sevilla'da yüzbinlerin AB karşıtı gösterilerine engel olunamadı.

Zirve öncesinde genel greve çıkan emekçiler, küreselleşme karşıtları, öğrenciler 22 Haziran'da ve sonraki günlerde yaptıkları gösterilerde, AB'nin sığınmacılar, eğitim politikaları ve kamu hizmetinin özelleştirilmesi girişimlerinin yanısıra askeri politikalarını da protesto ettiler. **"Sevilla Sosyal Forumu"** adı altında biraraya gelen küreselleşme karşıtları halklara karşı saldırganlık politikalarını, Amerikan politikalarıyla sağlanan uyumu eleştirdi. Gösterilerde öğrenciler de kendi talepleriyle alanlara çıktı. İspanya'da eğitimde yapılmak istenen kısıtlamalara, eğitim sistemine karşı çıkan Alman ve Fransız öğrenciler de katıldı.

Doğru Söyleyen Kim; AB'ciler Mi, 150 Bin Avrupalı Mı?

Bu gösteriler herkese şu soruyu düşündürtüm: Bu gösteriler herkese şu soruyu düşündürtüm:

İşbirlikçi tekeller ve AB'ye girersek... demokrasi, emekçiye daha fazla hak olacak diyen **'KURTAR BİZİ AB'ciler mi, yoksa AB politikalarına karşı seslerini yükselten yüzbinlerce Avrupalı mı** gerçeği söylüyor? İçinde yaşayan mı, yoksa görmek

istediğini gören mi biliyor AB'yi?

Doğru söyleyen kim acaba?

AB'nin halklara karşı tekellerin birliği olduğunu içinde yaşayarak gören yüzbinlerin dedikleri açık. Hariçten gazel okuyanların önce kendini sonra halkımızı aldatmak için söyledikleri de biliniyor.

Sorumuzun cevabı tartışmasız olarak bellidir ve daha da belirginleşmeye devam edecektir. Emperyalistler, Avrupa halklarının hak ve özgürlüklerini de giderek budayacaktır.

Görmek isteyene Sevilla gündeminden bir iki örnekle AB gerçeği:

Özelleştirme gündemiyle, **"sosyal devlet"** makyajından da kurtuluyor Avrupa. Yaşama geçirilmesi nasıl şekillenir ayrı konu, ancak, sosyalist sistemin baskılanmasıyla, emekçilerin mücadelesiyle kazanılan demokratik hakların, **"sosyal devlet"** yalanıyla bir makyaj olarak kullanıldığı açıktı. Makyaj temizleniyor, kapitalizm özüne dönüyor.

Zirve, Avrupa'nın özgürlüklerinin sınırlarını da bir kez daha gösterdi. Övündükleri **"Şengen"** yine askıya alındı, sınırlar AB'ye karşı çıkanlara kapatıldı. Tekelleri desteklersen, sınırlar sonuna kadar açık, yoksa her an kapatılır. Keza zirveyi izlemek için başvuru yapan Özgür Politika ve MedTV'ye **"üzülerek"** verilen red cevabı da emperyalist demokrasinin ikiyüzlülüğünün örneği olarak yeraldı. Şaşırarak bir durum yoktur; AB tıpkı **"terör"**

listesi”nde olduğu gibi, oligarşiyi memnun etmek için “basın özgürlüğünü” de bir yana bırakır, burjuva medyanın dediği gibi, “jestler” yapar.

“Bizi Kullanın” Diyene, “Kapıda Bekle” Cevabı

Zirvenin Türkiye bölümünde, klasik olarak söylenen, “olumlu adımlar var, devam edin” diyen AB, Türkiye’yi kapıda tutma politikasına devam etti. Alın bizi kullanın diye yalvaran bir devlete karşı AB kendi çıkarlarına göre ilişkilere yön verecektir elbette. Zirvenin yapıldığı günlerde ANAP lideri Mesut Yılmaz bakın ne diyor; “**AB’nin dünya çapında bir güç olma hevesinin Türkiye’siz gerçekleşmeyeceğini**”. (25 Haziran, basın) Ruhu taşeronlaşmış. Emperyalistlerin taşeronu olmak için kapıda beklemeye devam!

Mülteciler ve Emperyalistlerin Sorumluluğu

AB’nin gündeminde göçmenler de vardı. İngiltere ve İspanya, daha sert önlemler alınmasını, geçiş yapılan ülkelere yaptırım uygulanmasını isterken, bu konuda tam bir anlaşma henüz sağlanamadı.

Avrupa’nın (ve ABD’nin de) bir süredir gündeminde olan mültecilere karşı emperyalistlerin politikaları, kimi detaylara rağmen, “**nereye giderseniz gidin**” şeklinde özetlenebilir.

Peki kim yarattı göçmenleri? Milyonları dünyanın dört bir yanından yollara kim döktü, döküyor? Halklar durup dururken mi ülkelerini terk ediyor? Yoksa Avrupa-Amerika aşkı mı bu akışın nedeni? Elbette hiçbirisi değildir.

Emperyalistler on yıllara dayanan politikaları ile sömürgeleri açlığa mahkum ediyor, emeklerini sömürüyor, faşist iktidarlara destekleyerek zulüm uyguluyor, sonra da “nereye giderseniz gidin”!

Emperyalistler özünde diyor ki; **dünya üzerinde yoksul halklara hiçbir yaşam alanı bırakmaya çağız**. Mülteci gemilerine ateş açmanın, baskıdan kaçarak geldiği ülkeye göndermenin, havasız tırlar içinde katletmenin başka bir anlamı yoktur.

Emperyalistler yasaklarla, sınırlarını kapatarak, ya da şu bu ülkeye yaptırımlar uygulayarak göçler konusundaki sorumluluğunu unutturamaz. Milyonları göç yollarına onlar düşürüyor.

Emperyalistleri Memnun Etme Yönetimi

İŞÇİLER, maaşlarından, haklarının gaspedilmesinden, asgari ücretten... **GAYRI-MEMNUN**.

IMF, iktidarın ekonomi politikaları uygulamadaki hizmetkarlığından **MEMNUN**...

ESNAF, onbinlercesinin kepenklerini kapatmak zorunda bırakılmasından, kapatmayanın da her an kapatacak olmasından, iktidarın tekelardan yana düzenlemelerinden **GAYRI-MEMNUN**...

ABD, “terörle mücadelede Türkiye’nin en sadık müttefik olduğunu” açıkladı ve **MEMNUNİYETİNİ** belirtti...

KÖYLÜLER, MEMURLAR, ÖĞRENCİLER BÜTÜN HALK bu düzenden, iktidardan, hiçbir konuda **MEMNUN OLMADIĞINI** binlerce yol ve yöntemle anlatıyor.

Halk gayrı-memnuniyetini dile getirdikçe, IMF ve ABD memnuniyetini açıklıyor.

Kimin için çalışıyor bu iktidar, kime hizmet ediyor, biz bağımsız bir ülke miyiz, sorularının cevabı artık tartışılmıyor bile. Halka hizmet etmediği konusunda herkes hemfikir. Ne AB şovları etrafından estirilen “millilik” şovları, ne de futbolla beyinleri uyuşturarak “en büyük Türkiye” sloganlarıyla kitleleri sokağa dökmek bu çıplak gerçeği değiştirmiyor.

İktidar IMF’nin, ABD’nin her istediğini yaptı ama görünen o ki, artık her yanı dökülen bu iktidarın kendilerini **MEMNUN** edemeyebileceğini hesaplıyor. Önce Kemal Derviş aracılığıyla seçim isteği iletili, şimdi de kredi derecelendirme kuruluşu SP “*Türkiye’nin kredi notunun durağanlığa girdiğini ve bu durumun ancak seçimle değişebileceğini*” söyledi. Siz bunu IMF söyledi diye kabul edebilirsiniz. Demek ki gece gündüz meclisi çalıştırmak da yeterli olmayabiliyor. Emperyalistler kendilerine en iyi hizmet edecek istikrarlı iktidarlara istiyor. Bu iktidarın yerine gelecek olan da **MEMNUN** etmeye devam edecektir.

Halkın hukuku

Adaletsiz bir ülke, güneşsiz bir dünyaya benzer

İtirazsız emre itaat

Güya OHAL uygulamasının olmadığı Muş'da, valilik Gani Şavata'nın yönettiği **Sınır** isimli filmi yasaklıyor. Muş İHD şube yöneticileri bu yasak kararını bir basın açıklamasıyla kınıyorlar. Vali İHD yöneticileri hakkında dava açıyor. Haydi buna da normal diyelim. Ama dava gerekçesi **"emre itaatsizlik"**. Vali İHD'yi, tüm halkı kendi emrinde görüyor olmalı ki, böyle bir gerekçeyle açıyor davayı. Hadi bu ülkenin valileri, kaymakamları, generalleri, polis müdürleri böyledir deyip burası Türkiye diye geçelim. Ama burada da bitmiyor olay. "Bağımsız yargı" da İHD'yi bu dava sonucunda mahkum ediyor. "Bağımsız yargı"nın da valiliğin itiraz edilemez emirlerine amade olduğu da böylece ortaya çıkıyor.

Düzenin yasalarından bakıldığında dahi, hukuk, herhangi bir resmi karara karşı eleştirinin, muhalefetin, protestonun kendisini cezalandırmaz. Ancak bu protesto içeriğinde mevcut hukuk içinde "suç" olarak değerlendirilen bir durum varsa onu yargılar. Ama Muş'da olan bir demokratik kitle örgütünün valiliğin emirlerine itirazsız uyması isteğidir. Bunu isteyen de hukukun kendisidir. Tüm ülkede oturtulmak istenen de bu statüdür.

Tüm halk, halk örgütlülükleri, DKÖ'ler, Partiler herkes devletin emrinde olacak, hiçbir şeyi eleştirmeyecek, hiçbir muhalefeti olmayacak, sadece emre itaat edecek. İtiraz edenin karşısına mahkemeleriyle, F tipleriyle çıkıp cezalandırarak, tüm halka gözdağı verecek. Yaratılmak istenen budur. **Faşizm, böyle bir halk istiyor. Emirle yönetilen bir toplum yaratmaya çalışıyor.**

Bu nedenle faşizm koşullarında hukuk mücadelesi mahkeme salonlarına hapsedilemez, yasalarla sınırlandırılmaz. Hukuk, hak ve özgürlükler mücadelesinden bağımsız olarak ele alınamaz. Hukuk isteyen faşizme karşı da mücadele etmek zorundadır. Hukuk isteyen faşizmin halkın her kesimine yönelik tüm politikalarına karşı çıkmak zorundadır.

"YAVRU"su "ANA"sından ÖĞRENMİŞ

Kıbrıslı Rumlarla birlikte oluşturdukları "iki toplumlu koro"yla, İstanbul'da "barış konseri" verdikleri gerekçesiyle Kıbrıslı 5 öğretmen hakkında soruşturma açıldı. KKTC Eğitim ve Kültür Bakanlığınca açılan soruşturmanın gerekçesi; *"yurtdışında siyasi faaliyete katılmak"*.

Gerekçede sözü edilen "yurtdışı" Türkiye de olsa resmi politikanın dışında nasıl hareket edilir. **Rum öğretmenlerle birlikte türkü söylemekten** büyük suç olabilir mi?

Kıbrıs halkları arasında düşmanlığı körükleyen, "Kıbrıs sorunu"nu çözümsüzleştiren işte bu kafa yapısıdır. Bu örneklerin binlercesi mevcuttur. Ne zaman halklar birlikte yaşama, barış içinde yaşama taleplerini dile getirseler, bağımsız, birleşik Kıbrıs isteseler Türkiye oligarşisi ve Denктаş terörle, cezalarla halkın karşısına çıkmıştır. Resmi politikaya uymamak vatan hainliğidir onların gözünde.

"Yavru"su, "ana"sından öğrenmiş. KKTC Eğitim Bakanlığı'nın kafa yapısı oligarşinin kafa yapısıdır. Bunu görmek için Türkiye tablosuna bakmak yeterlidir.

"Suç işleme eğilimi..."

Yazar, aydın Fikret Başkaya'nın "Şartla salıverme yasası" gereğince tahliye olması gerekirken "suç işleme eğilimi taşıdığı" gerekçesiyle tahliye edilmediği ortaya çıktı.

Fikret Başkaya'nın İstanbul DGM'ye yaptığı başvuruya verilen cevapta; **"suç işleme eğilimini hala taşıdığı için, heyetimizde tahliye edilmesi yönünde kanaat oluşmamıştır."** denildi.

Neydi Başkaya'nın 'suçu'? Düşüncelerini açıklamak, muhalif olmak. DGM diyor ki; *"düşüncelerinden vazgeçersen, en azından o düşünceleri açıklamaktan vazgeçersen, muhalif olmayı bırakırsan..."*

Düzen sadece devrimcilere değil, tüm muhaliflere bunu dayatıyor. **"Düşünce suçusu-eylemci"** ayrımı yapanlar bu politikaya destek verir.

“Terörle mücadele polisi liseli genci sırtından vurdu”
(Basından)

TERÖR UYGULAMA ÖZGÜRLÜKLERİ VAR!

İstanbul'da Esenler Fevzi Çakmak Mahallesi'nde bir eczacının çantasını kapam **15 yaşındaki** liseli T.S. olay yerinde bulunan “terörle mücadele şubesi” polisi Ekrem Özkara tarafından sırtından vuruldu. Liseli genç yoğun bakımda.

Basında yeralan habere göre, Ekrem Özkara “dur” dedi, durmayınca, silahını çekti ve ayağın-
dan, kolundan ya da başka yerinden değil, sırtın-
dan liseli genci kurşunladı. Çantası çalınan ecza-
cı Semra Süreç, “çok üzüldüm eminim ihtiyacı
olmasa yapmazdı. Tekrar sağlığına kavuşması
için elimden gelen yardımı yapacağım” derken,
liseli gencin annesi Emine S. **“çocuğum korkudan
durmayınca vurmuşlar. Sen polissin diye 15 ya-
şında bir çocuğa nasıl ateş edersin”** dedi.

Vurdukça Ödüllendirilirler

Anne şaşkın. Belki o ana kadar Türkiye gerçe-
ğinden, terörle mücadele polisinin kim olduğun-
dan bihaber olarak “15 yaşındaki bir çocuğa na-
sıl ateş edersin” diye feryat ediyor.

O bir terörle mücadele polisi, onun her yaştan
herkesi sırtından vurma özgürlüğü(!) var. Hem
de kimse o polisin cezalandırılacağını, hakkında
soruşturma açılacağını düşünmesin, tersine, şef-
leri yarın ona başarılı, sorumlu polis ‘ödülü’ de
verirler. Gözünü kırpmadan liseli bir genci kur-
şunlamanın başka ödülleri de olacaktır. Ölüm
mangası şefleri ‘aday’ olarak yazdı; yarın karşı-
nıza bir ölüm mangası elemanı, bir Ayhan Çar-
kın, Ercan Ersoy, Oğuz Yorulmaz olarak çıkar
şaşırmayın.

Yoketmekte, halkı, gençlerimizi kurşunla-
makta yeteneklerini ve soğukkanlılıklarını ne ka-
dar ispat ederlerse, özel tim elemanlığına, ölüm
mangaları tetikçiliğine o kadar yaklaşıyorlar de-
mektir. Tersinden, özel timlerde yoketmede,
katletmede uzmanlaşanlar terörle mücadele şü-

bellerinde özel operasyon timlerinde görevlendi-
rilir, infazlarda yeralırlar. Terörle mücadele şü-
beleri ve ölüm mangaları içiçe geçmiş, birbiri-
nden ayrılmayan, birbirini besleyen birimlerdir.
Özünde her terörle mücadele polisi, fiili ya da
potansiyel olarak bir ölüm mangası elemanıdır.

Eğitimleri ve TEM Polisi Kişiliği

Terörle Mücadele Şubesi (TEM), ya da öteki
adıyla Siyasi Şube, ya da DAL... adı ne olursa ol-
sun her dönem, polis teşkilatı içinde en işkence-
cilerin, öldürmekten zevk alan kişiliklerin top-
landığı yer olmuştur. Kişilik sorunları olan, psi-
kopatlaşmış, beyin faaliyetleri asgariye inmiş,
emir-talimatla sadece öldürmeye kilitlenen kişi-
likler özellikle seçilir bu şubelere. Aldıkları eği-
tim ise tamamen yoketme üzerine şekillenir.

**Ya Amerika’da eğitilirler, ya da Amerika’da
eğitilen şeflerinden eğitim alırlar.** Sonra Ameri-
kancı düzenin bekaası için katleder, işkence ya-
par, terör uygularlar, Amerika’dan ödüller alır-
lar.

10 Şubat 2002 tarihli Hürriyet’te Ayşe Ar-
man’la röportajı yayınlanan **Ayhan Çarkın**’ın ko-
nuşmalarını ve kişiliğini hatırlayın. O, bir TEM
polisiydi, sonra özel tim elemanı oldu.

Kendi ifadesiyle, sadece İstanbul’da 50’den
fazla, infazın, katliamın tetikçisi olan Çarkın şö-
yle diyordu röportajda;

*“Evet, çok öldürdüm. Görevimdi, işimdi. Gö-
zümü kırptım mı? Hayır karpmadım... Kendini
dolduruşa getireceksin tabii. En önemlisi şart-
landıracaksın... Hiçbir şey bana onları orada öl-
dürmekten daha çok **mutluluk** veremez. Gözü-
mü kırpmadan öldürürüm.”*

*Karım delirdi. ... Ya ben, ya görevin dedi. Gö-
revi seçtim. (Çocuklarla) Hiç bir iletişimimiz
yok... Onların hayatını kararttım. İyi bir koca, iyi*

bir baba, hatta iyi bir insan da olamadım. Ama çok iyi bir polis oldum! Devletin verdiği 300, 350 tane takdirnamem var benim..."

Bu sözler TEM polisi kişiliğini tanımak için hiçbir yoruma gerek bırakmıyor. Öldürdükçe mutlu olan, ailesini, çocuklarını yokeden, kendi psikopatlaşan bir kişilik.

Ayhan Çarkın bir **istisna mı?** Değildir. TEM polislerinin hiçbiri Ayhan Çarkın kişiliğinden uzak değildir. Kadınlarımıza, kızlarımıza, gençlerimize işkenceler yapan, tecavüz eden, sokak ortasında, evlerde infazlar gerçekleştirenlerin kişilikleri de elbette normal bir insan olmayacaktır. Ama hep "iyi bir polis" olmaya devam edeceklerdir.

Gençlerimizi İlk Kez Vurmuyorlar

T.S. bir liseli, kapkaç yaptı mı yapmadı mı ayır bir konu. Yaptıysa, o gençlerimizi bu duruma düşüren düzen sorgulanmalıdır.

Ama öyle bir kafa yapısına sahip olmayan TEM polisi sorgulamaz, o sadece vurur, katleder, işkence yapar. Geçtiğimiz aylarda Ümraniye'de yine liseli bir genç 'durmadı' denilerek sırtından vurulmuştu, Edremit'de liseli Özgür Ünal işkencede katledilmişti. Örnekler çoğaltılabilir.

T.S. siyasi bir genç değildi. Bir de siyasi olduğunu, elinde bir devrimci yayın olduğunu, ya da bilimsel, parasız eğitim isteyen bir bildiri olduğunu düşünün; bu kez bir kurşun da kafasına sıkılacağından emin olabilirsiniz.

Tıpkı liseli devrimci **İrfan Ağdaş** gibi.

13 Mayıs 1996 günü Alibeyköy Saya yokuşunda Kurtuluş gazetesi satarken, TEM polisleri tarafından kurşunlanır İrfan Ağdaş. Yaralanmıştır. Polisler onu arabalarına alırlar, ama hastaneye götürmek için değil, katletmek için.

İrfan Ağdaş'ı katleden TEM polisleri A. K., B. M. ve A. Y'nin yargılandığı Eyüp 2. Ağır Ceza Mahkemesi savcısı dahi olayı şöyle özetler;

"Polislerin iddia ettiği gibi ölüm, çatışma esnasında olmamış, zaten çatışma da olmamıştır. Polisler ateş açmış ve Ağdaş'ı kolundan yaralanmışlardır. Bilahare maktûlün yaralı olarak arabaya alındıktan sonra arabada gelişen olay nedeniyle görevli polislerce vurulduğu kanaatine varılmıştır."

Her şey alenidir. Buna rağmen polisler mahkeme tarafından beraat ettirilir.

Çatışma çıktı yalanları, dur ihtarına uymadı safsataları, bunlar her infazda klasik olarak söylenir. Hiçbirinin aslı yoktur.

TEM Oldukça Halkın Hiçbir Güvenliği Yoktur

Infazlar, işkenceler, komplolar, uyuşturucu, kadın pazarlaması, ajanlaştırma, Susurluk her tür pis işin, halka düşmanlığın içinde, ortasındadırlar. Gecekondu mahallelerini terörize eden, üniversitelerde baskıyı örgütleyen, demokratik kitle örgütlerine yönelik yasadışı baskınlar gerçekleştiren, hiçbir demokratik faaliyete tahammülü olmayan onlardır.

Ya "yanlışlıkla", ya da bilerek ayımsız genç yaşlı herkesi kurşunlayabilirler. Nitekim yüzlerce kez kurşunlamışlardır da. Tecavüzlerini, işkencelerini ise anlatmaya bile gerek yoktur. En küçük hak talebinin karşısına dikilen en başta onlar olur. Bakmayın adlarının "terörle mücadele" olmasına, bu gerçeği gizlemenin adı bir yalıdır. Gerçek terörü uygulayan bizzat TEM'dir.

TEM oldukça, bu ülkede hiç kimsenin can güvenliği yok demektir. Her an bir TEM polisi, "kapkaççı" ya da "terörist" diye sizi sırtınızdan vurabilir! Çünkü halka karşı örgütlenmişlerdir. Çünkü bütün halkı düşman görmeleri için eğitilmişlerdir. Sadece villalarda oturanları dosta görürler, onlara hizmet ederler.

DERSİM'DE YAYLAYA ÇIKMAK

"OHAL'in kaldırıldığı" ilan edilen Tunceli'nin, Ovacık ilçesine bağlı Köseler, Paşadüzü, Havuzlu, İlanlı, Akyayık, Güneykonak köylüleri için yaylaya çıkmak o kadar kolay değil. Jandarmasının istediği bütün belgeleri hazırlamak zorundasınız; temiz kağıdı, nüfus cüzdanı örneği, parmak izi, hayvan yetiştirme ve güvenlik ruhsatı istenen belgelerden bazıları... Karakola başvuru yapan köylüler, istenen belgelerin dışında ayrıca sözlü olarak sorguya çekiliyorlar. Kaç hayvanı var, çobanı kim, kaç çocuk sahibi...

Bu uygulama, "keyfi" değil, aynı zamanda yasal bir zorunluluk. Sözde OHAL'in kalktığı iller arasındaydı Dersim, ancak fiili uygulama halen sürüyor.

'91

5 Temmuz
12 Temmuz

DÖNÜM NOKTASI

Bölüm 1

AMERİKANCİ İKTİDAR

1991'in 5 Temmuz'u. Türkiye bir "kaçırmayı" konuşuyor. Kaçırılan HEP Diyarbakır İl Başkanı Vedat Aydın. 7 Temmuz'ta cesedi bulunuyor... "Biz yaptık" demenin dışında, devlet üstleniyor cinayeti. 10 Temmuz; Vedat Aydın'ın cenaze töreni... Kameraların önünde, onbinlere ateş açılıyor, özel timler sahnede... İktidar, ne "soruştururuz", ne "üzüldük", hiç bir şey demiyor. Katliam onaylanıyor. Ve 12 Temmuz... Katliam bu kez İstanbul'da. Dört ayrı yerde, 10 Devrimci Sol'cu güpegündüz, katlediliyorlar... Ardından katillerin "gözlerinden öpülüyor"!

Açıkça katillerin "gözlerinden öpülecek" yeni bir dönem başlıyor.

Sonraki yıllar, 5-12 Temmuz'un, Türkiye tarihinde "dönüm noktalarından" biri olduğunu teyid edecektir.

Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısında veya oligarşinin iktidarının niteliğinde temelden bir değişiklik değil elbette bu. 5-12 Temmuz, bir süredir hazırlığı yapılan belli bir politikanın yeni bir aşamasıdır. 5-12 Temmuz, aynı zamanda "Diyarbakır ve İstanbul"un ifadesidir. O günlerde Türkiye'yi yönetenler sık sık "Güneydoğu ve İstanbul" sorunundan söz etmekteydiler. Bunun pratiğe tercümesi ise, **Kürt ulusal hareketi** ve **devrimci hareket**'ti. Veya, örgütsel isimleriyle adını koyarsak PKK ve Devrimci Sol. 5 ve 12 Temmuz, işte bu yanılla da, oligarşinin "öncelikli tehlike" tesbitlerine paralel bir anlam ifade eder.

5-12 Temmuz, bu "tehlikelerin" kesin bir imha savaşıyla "bertaraf" edilmesi politikasının yürürlüğe konulmasıdır.

Bu savaşta, oligarşi için artık her şey mübah, her araç kullanılabilir. Yargı, yürütme, yasama, herşeyiyle bu savaşa uyacaktır bu süreçte.

Oligarşi, bu yoketme savaşında, varolan hukukunu çiğnerken, adım adım da "terörün hukuku"nu oluşturacaktı.

"Öncelikli hedef" ve "nihai hedef"

O zaman, 5-12 Temmuz saldırılarının da ortaya koyduğu gibi, hedefte öncelikli olarak **Kürt ulusal hareketi** ve **devrimci hareket** vardır. Ama hedefin bununla sınırlı olduğunu düşünmek yanıltıcıydı. Toplumun muhalif kesimlerinin büyük bölümü de bu yanılgıya düştü.

Düşünüldü ki, "Güneydoğu'da savaş vardı, orada her şey olabilir". Düşünüldü ki, "hücre evleri"nde yapılan infazlar, Devrimci Sol'la polis arasında bir düellodur. Sanıldı ki, bu saldırıların tek amacı PKK ve Devrimci Sol'dur. Sanıldı ki, PKK'nın ve Devrimci Sol'un silahlı savaşını biterse, demokrasi gelir.

5, 10 ve 12 Temmuz'daki saldırıların hangi koşullar üzerinde geliştiğini, siyasi, ekonomik boyutlarını göremeyenler, böyle düşünüp, böyle sandılar.

İşin **daha vahimi**, daha sonraki hemen tüm gelişmeler saldırının muhtevasının bununla sınırlı olmadığını göstermesine rağmen, bu yanılgıdan dönülmedi. Oligarşinin baskı ve terör politikasına aynı gözlükle bakılmaya devam edildi.

Türkiye'nin o dönemini anlamayanlar, bugünü de anlayamazlar. Anlayamadıkları görülüyor. Bugün de, F tiplerine, tasfiyeye aynı gözlükle bakıyorlar. Tabii o günden bu yana aradan 11 yıl geçti. O gözlüğün Türkiye gerçeğini doğru göstermediği de defalarca kanıtlandı. Artık o gözlükle bakmak, bir **yanılgı değil, gerçekten kaçma** anlamını

Diyarbakır-10 Temmuz 1991
Saldırı tüm Kürt halkına; ku

İN TÜRKİYE HALKLARINA KARŞI SAVAŞI

taşıyor. O gözlüğü çıkardıkları anda gerçekle yüzyüze geleceklerini çok iyi biliyorlar. Gerçeği kabul etmek ise, her siyasi kesimi, **kendi gerçeğiyle** yüzyüze getirecektir.

Bu noktada şunu söylemek mümkündür: Sol kesimlerin bir kısmının sınıflar mücadelesinin dışına düşmelerinin sebebi, o dönemi **anlayamamaları** değil, tam tersine **iyi anlamalarıdır**.

Devrimci mücadelenin bu ülkede nasıl büyük bedellerle yürütülebileceğini anlamışlardır 10-12 Temmuz'da.

5-10 Temmuz, Diyarbakır

Halkın Emek Partisi (HEP) Diyarbakır İl Başkanı Vedat Aydın 5 Temmuz 1991 gecesı saat 24'de eşiyle birlikte evindeyken sivil polisler tarafından gözaltına alındı. Gelenlerin sivil polis olduğuna kuşku yoktu. Vedat Aydın'ın eşi, polisleri ve arabalarını yakından görmüş ve tarif etmiştir. Vedat Aydın'ın kaçırılmasının ardından İçişleri Bakanlığı'na, DGM'ye, polise, MİT'e yapılan tüm başvurularda gözaltına alındığı kabul edilmedi.

7 Temmuz'da Vedat Aydın'ın cesedi bulundu. 8 Temmuz'da OHAL Valisi Vedat Aydın'ın cesedinin bulunduğu nu açıkladı. Oysa henüz ailesi resmen cesedi teşhis etmemişti. Ailesinin teşhis ettiği cesette 8 adet kurşun yarası ve işkence izleri vardı. Kemikleri kırılmış, vücudu parçalanmış ve ardından kurşunlanarak katledilmişti.

Vedat Aydın'a yönelik saldırının **"tekil"** bir olay olmadığı, cenazesinde tüm açıklığıyla ortaya çıktı. İktidar, cenaze töreninde gerçekleştirdiği provokasyonla, törene katılan onbinlerin üzerine kurşun yağdırdı; aleni bir **kitle katliamına** girişildi. Dağlarda gözlerden ırak nice katliamlar gerçekleştiren özel timler, şimdi artık doğunun en büyük kentlerinden birinin meydanında, en meşru haklarını, geleneklerinin gereğini yerine getirmek için toplananların karşısındaydı. Saldırı sonucunda 8 kişi

katledilirken, 60 kişi yaralandı.

Oligarşinin imha savaşının "Cephe Gerisi" Hazırlıkları

10 Temmuz'dan yalnızca iki gün sonra, İstanbul'da da en büyük infaz operasyonlarından birini gerçekleştirecek olan oligarşi, "ansızın" saldırıya geçmiş değildi; bu saldırıların yasal, siyasi, askeri hazırlıklarını uzun süredir yürütüyordu. Oligarşi *"bir yüklenelim, saldırıml bakalım ne olacak"* türünden bir nabız yoklaması içinde de değildi, ABD emperyalizminin tam desteğinde yoketmeyi hedefleyen planlanmış bir saldırı başlatmıştı.

"Atama"lar

Saldırının "karargahı" CIA ve MGK'ydı hiç kuşkusuz. Görünürdeki yürütücü ise, Turgut Özal Başbakanlığı'ndaki ANAP hükümetiydi. Kontrgerillanın deneyimli şeflerinden Mehmet Ağar İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne, Hayri Kozakçıoğlu OHAL Valiliği'ne, Ramazan Er de Diyarbakır Emniyet Müdürlüğü'ne atandı. İstanbul'da Mehmet Ağar'ın yönetiminde, Diyarbakır'da ise Terörle Mücadeleden Sorumlu Emniyet Müdür Yardımcısı Hüseyin Kocadağ'ın sorumluluğunda ölüm mangaları olarak çalışacak olan özel timler oluşturuldu. Saldırının gerçekleştirileceği iki ana kentte kadrolaşma tamamdı. Turgut Özal ve Mehmet Ağar, aynı cümleyi kuruyorlardı o zaman: *"teröristlere onların anladıkları dilden cevap verilecektir"*.

Sansür ve Sürgün Kararnamesi

"Sosyalist devletler yıkılırken Türkiye'de hala Marksist-Leninistlerin devrim ve sosyalizm için savaşımaya devam etmesi" emperyalizmi de, işbirlikçilerini de şaşırtan bir durumdu. Devrimci eylemlerin devam etmesi karşısında, baskı, tehdit, terör adım adım tırmandırılacaktı.

Ekim 90'da ANAP iktidarı, idam cezalarının uygulanmasını gündeme getirdi. Siyasette hafıza kaybı vahim bir durumdur. Ölümünden sonra *"reformdan yanaydı, Kürt sorununu çözecekti"* diye hakkında yorumlar yapılan Özal, bugünlerde "idama karşı" çıkmakta başı çeken en AB'ci ANAP, o zaman, devrimcilere, yurtseverlere karşı meclise gelen idam dosyalarını onaylamakla tehdit ediyordu. Bu tehdit, başlatılacak saldırı dalgasının haberci-

1; Vedat Aydın'ın cenaze töreni
kurşunlanan Kürt halkının
bağımsızlık, özgürlük isteği

lerinden biriydi.

İdam'ı, 15 Aralık 90'da çıkarılan 430 Sayılı Kararname izledi. O günlerde "**Sansür Sürgün Kararnamesi**" veya kısaca "**SS Kararnamesi**" olarak da adlandırılan 430 Sayılı Kararname ile;

"*Halkı heyecanlandırarak*" her türlü haber yorum yasaklanmıştı. Basında "**Kürt**" kelimesinin, örgüt isimlerinin geçmesi toplatma gerekçesiydi. Bu yayınları basan **matbaaların da kapatılması** öngörülüyordu.

OHAL Bölge Valiliği, istediği kişileri, istediği yere **sürgün** etme yetkisine sahip kılındı.

1991; infazlar, kayıplar,
işkenceler dolduruyor gazete başlıklarını:
Saldırı sadece devrimcilere miydi?
Öyle olmadığına işçi, köylüsü, memuru, gecekondulusu,
herkes çok geçmeden tanık olacaktı!

Kararname ile OHAL bölgesindeki tutuklu ve hükümlülerin bulundukları hapisanelerden alınarak poliste yeniden sorguya alınması yasallaştırıldı.

OHAL Valisi'nin yetkileri genişletildi: Bölgedeki tüm demokratik kurumların "*faaliyetlerini durdurma, bunları kapatma, kamu personelinin yerlerinin değiştirebilme*" yetkisi tanındı.

Bu baskı ve terör yasallaştırılırken, aynı günlerde "**Kürtçe'nin serbest bırakılması**" da vaat ediliyordu. Yani tüm bu terör hazırlığına rağmen, "demokrasıcılık oyunu" da yerinde kalacaktı.

Halka Karşı Savaşın Bütçesi

Ekonomiyle politika arasında her zaman "bire bir" bir bağlantı kurmak doğru olmayabilir. Ama ANAP iktidarının 1991 bütçesine bakanlar, önümüzde "demokratikleşme" sürecinin mi, yoksa bir "terör süreci"nin mi olduğunu hemen görebilirlerdi.

1991 yılı bütçesinde, **eğitim, sağlık** gibi sosyal harcamalarda, yatırımlarda bariz bir kısıtlama vardı. Buna karşılık, polisin, MİT'in, ordunun bütçedeki payları büyütülüyordu. MİT'in bütçedeki payı % 100, İçişleri Bakanlığı'nın % 137, Emniyet Genel Müdürlüğü'nün %133, Jandarma Genel Komutanlığı'nın bütçesi ise %136 arttırılmıştı. Bunlar halka karşı savaşı yürütecek asıl güçlerdi. itirafçılar ve muhbirler için bile bütçeden 10 milyar ayrılmıştı. Yine bütçede, polis sayısının artırılması, polise 400 yeni araç alımı ve 10 bin kişilik yeni lojman yapımı için de ödenekler konulmuştu. Bütçe açıkça "**halka karşı savaş**" bütçesiydi.

ABD'nin Irak'a saldırısına karşı süren anti-emperyalist mücadele, Zonguldak maden işçilerinin direnişiyle bütünleşmiş, oligarşinin korkularını daha da büyüttü. 3 Ocak Genel Grevi'nden sonra iktidar, saldırıya geçti. Ama hala "cephe gerisi"nde yapacakları vardı Özal iktidarının. Saldırının "yasal" kılıfı da tamamlanmalıydı.

"Anti-Terör" Yasası İnfazlara, kaybetmelere, hücrelere yasal kılıf

1991 Nisan; "Demokratikleşme" demagogileri-propagandaları olağanüstü artmıştı. "Komünizmin propagandasını yapma ve bu doğrultuda örgütlenme"yi yasaklayan 141-142'nci maddeler kaldırılacak, Anayasa'nın hak ve özgürlükleri kısıtlayan kimi maddeleri değişecek, yeni bir infaz yasasıyla hapisaneler boşaltılacaktı. Özal'ın bu adımı "Kürt sorununu çözmek için" attığı yorumu yapıyor. İnanmak isteyenler için "demokrasi baharı" havası

vardı ortada. Ama yakın tarihi bilenler, oligarşinin demokratikleşme, sivilleşme, reform sözlerinin ardından hep daha büyük baskı dönemlerinin geldiğini biliyorlardı.

Nitekim, 12 Nisan 1991’de çıkarılan yasa, tarihi tecrübenin doğru söylediğine kanıtladı bir daha.

3713 sayılı ve adına “**Anti-terör Yasası**” denilen yasa, devlet terörünü açık biçimde yasallaştırıyordu. Yasadaki “**Terör**” tanımı ve polise, özel timlere verilen “**öldürme yetkisi**” yasanın amacını da özetliyordu.

Yasanın her bir maddesi, oligarşinin yürürlüğe koya-acağı terör politikaları düşünüldükçe şekillendirilmişti.

Yasa, İçişleri Bakanlığı’na bağlı özel bir polis örgütü oluşturma (**ölüm mangalarına yasal kılıf**), savcılara tutuklama ve gözaltı süresini uzatma hakkı tanıma (**kaybetme politikasına yasal kılıf**), tutsakların özel hücrelerde tutulması (**hücre tipi hapisanelerin yasal kılıfı**), savunma avukatlarına sınırlama getirilmesi gibi maddeler içeriyordu.

Göstere göstere gelen, açık açık uygulanan savaşın “halka karşı” niteliği nasıl görülmedi?

Belli kesimler, bütün bunları görmezden geldi. Çünkü bütün bunları yapan iktidarlar, aynı zamanda “demokratikleşme”den, AB’ye girmekten, “şeffaf”lıktan, liberalizmden, dünyayla bütünleşmekten sözeden bir iktidardı. Kendilerini bu savaşın dışında tutmak isteyenler, iktidarı, yaptıklarıyla değil, sadece propagandif sözleriyle değerlendirme eğilimi içinde oldular.

12 Temmuz’da katledenlerin “resmi” niteliği belliydi. Vedat Aydın’ın katledilmesinde ortada resmi bir üniforma görünmese de, onun da DEVLET işi olduğu açıktır. Vedat Aydın’ın katledilmesi ilk başta ‘Hizbullah’ın üzerine” yıkılmak istenmişse de, yıllar sonra devlet tarafından hazırlatılan Kutlu Savaş’ın Susurluk Raporunda Musa Anter’in, Medet Serhat’ın, Metin Can’ın ve Vedat Aydın’ın “**bu yapı**” tarafından katledildiği yazılmıştır.

Susurluk’u anlamayan, Susurluk’a “devlet” diyemeyenler, izledikleri politikalarda, yürüttükleri mücadelede devlet gerçeğinin dışında, ya hayali düşmanlar, ya da hayali ittifaklar peşinde koştu. Ama her halükarda Türkiye gerçeğinin uzağında kaldılar. 1991 Temmuz’unun katliamlarını, 1996 1 Mayıs katliamını ve ölüm orucu direnişini ve nihayet 2000’in ideolojik ve askeri tasfiyeciliğini, F tiplerini ve buna karşı direnişi anlayamadılar.

Anlayabilselerdi, Terörle Mücadele Yasası’nın sadece “eli silahlı devrimcilere” karşı olmadığını, yasaya göre

herhangi bir işçi, öğrenci, memur ya da küçük üreticinin hak arama eyleminin de “toplumun huzur, refah ve istikrarı”nı bozduğu gerekçesiyle terör eylemi olarak tanımlanabileceğini, oligarşinin eninde sonunda bu noktaya geleceğini görürlerdi. Görmediler. İnfazların, kaybetmelerin seyircisi oldular bu nedenle. Görmediler, ta ki, terör yasası onları da kuşatıncaya kadar...

Sürecek

2. bölüm: Emperyalizmi ve oligarşiyi korkutan Türkiye tablosu ve 12 Temmuz

1991 Temmuz’unu UNUTMAMAK, UNUTTURMAMAK

Herkes, 1991’i hatırlayıp, o gün “biz ne yaptık?” sorusunu sormalı.

Devrimciyim, sosyalistim diyenler, sormalı özellikle bu soruyu.

Halkın çabuk unutmasından şikayet edilir. Halbuki sol, tarihsel olarak halkın hafızasıdır. Ve ancak, solun kendisi hafıza kaybindan muzdariptir. Yaşadığının muhasebesini yapmayan, adeta unutulmasından yarar uman bir sol, halka hangi tarihi götürecektir?

Bugün yaşananlar on yıl sonra ne kadar hatırlanacak, ne kadar muhasebesi yapılacak ve halka ne kadar anlatılacak?

1984 ölüm orucunun kitleler üzerindeki o büyük etkisi olmasaydı, sol onu da unutulmaya terkedecekti hiç kuşkusuz. 12 Temmuz’u unuttu, şimdi daha yaşanırken, F tiplerini unutmak istediği gibi.

Türkiye’de devrimcilik yapmak, 12 Temmuz’ların, F tiplerinin hedefi olmaktadır. Bu, yalın ve kaçınılmaz bir gerçektir.

Türkiye’de devrimcilik yapmak, aynı zamanda unutmamak ve unutturmamaktır.

Bu, hem oligarşiyi karşı, hem hafıza kaybına sığınıp sol maskelerle ortada dolaşanlara karşı gereklidir.

Filistin Halkını Yok Sayan Hiç Bir Plan ve Çözümün Geçerliliği Yoktur

◆ 20 Haziran'da İsrail saldırıya geçti. 25 Haziran'da ABD saldırıya desteğini ve "planını" açıkladı. Planda ve çözümde Filistin halkı yok!

◆ Filistin halkının iradesini ezmeyi ve yoketmeyi amaçlayan her planın yeri tarihin çöplüğüdür. Bush'un "planı"nın yeri daha bugünden orasıdır.

◆ Uzlaşmacılığın, "Daha fazla taviz" politikasının Filistin halkına kazandırabileceği bir kibrit çöpü bile yoktur. Filistin halkı için, direniş ve savaşın dışında tüm yollar tıkalıdır

İşgal yaygınlaşıyor, katliam süreklileşti

İsrail'in Amerika'nın istediğinden-umduğundan da fazla desteğini alan Şaron iktidarı, Filistin halkına karşı katliamlarını aralıksız sürdürüyor. Filistinlilerin feda eylemleri karşısında dakika sektirmeksizin kınama açıklamaları yaparlar, her gün ölen Filistinlilerin sayısını bile "sayma" gereği duymuyorlar.

İsrail 20 Haziran'da yeni bir saldırı başlattı. "Kararlı Yol" adı verilen saldırıda, şu ana kadar yüzlerce Filistinli tutuklanırken, katledilenlerin net sayısını öğrenmek bile mümkün olamamaktadır. Batı Şeria'nın neredeyse tamamına yakını, İsrail askerleri tarafından yeniden işgal edilmiş durumda. Nablus, Tulkarem, Cenin, Kalkilya, Ramallah, Beytüllahim işgal edilen belli başlı Filistin kentleri.

Başlatılan yeni saldırı çerçevesinde Arafat'ın Ramallah'taki karargahı da yeniden kuşatıldı. Filistin polisine ve diğer yönetim birimlerine ait binalar da, İsrail tanklarının ateşi altında bulunuyor. Bu binalarda onlarca Filistinli katledildi.

Şaron Batı Şeria'yı çevirecek olan "duvar"ın planında değişiklik yaptıklarını açıkladı. Yeni plana göre, Batı Şeria'daki Yahudi yerleşim yerleri askeri bölge ilan ediliyor, duvar Filistin bölgesini daha da sıkıştırarak biçimde içeri alınıyor ve Filistin'in Kalkilya şehri de duvarla bölünecek.

Bush'un Filistin Planı

ABD Başkanı Bush, kimi çevrelerde sanki sorunu çözecekmiş gibi büyük bir şevkle "beklenen" planını açıkladı.

Ama en Amerikancı kesimlerde bile hayal kırıklığı yarattı Bush'un planı. O kadar ki, İsrail'liler bile Bush'un bu kadar kendilerinden yana olmasını "aşırı" buldular. İsrail

gazeteleri, "konuşma Şaron için başarı olabilir; ancak ne barış, ne de güvenlik için bir şey vaat etmiyor" diye yazdılar örneğin.

Çünkü "Bush'un Filistin Planı", teslimiyeti dayatmanın ötesinde, Filistin halkının iradesini tümüyle yok sayan, tamamen İsrail siyonizminin işgalciliğini destekleyen bir plan.

Bush'un planında, açıkça Arafat'ın ve tüm yurtsever Filistinli örgütlerin tasfiyesi öngörülüyor.

Bush, "ancak Arafat dışında yeni ve farklı bir Filistin yönetimi kurulursa, Filistin devletini destekleyeceklerini" açıklayarak, "Filistin halkının terörü teşvik eden yöneticileri seçmemesi gerektiğini" söylüyordu. Bush, bunun için de Filistin halkına üç yıl süre tanıyor.

ABD için, ne 3.7 milyon Filistinli mültecinin önemi vardı, ne Kudüs'ün statüsünün, ne de sürmekte olan saldırıların. Çünkü bunlara ilişkin hiç bir şey söylenmediği gibi, "eylemlerin sürmesi halinde Şaron yönetiminin önlemlerinin" doğal görüleceği ve destekleneceği açıklanıyordu.

Arafat Hamas'a saldırıyor:

"İsrail Arafat'ı, Arafat Şeyh Yasin'i abluka altına aldı."

Filistin'de yaşananları, hiç bir şey bu cümle kadar veciz özetleyemezdi.

ABD'nin kendisini yok sayan, alaşağı etmeyi hedefleyen planına bile cepheden tavır alamayan Arafat yönetimi, hala diğer Filistin örgütlerine yönelmekle, iktidarını koruyabileceğini, Amerika'nın desteğini alabileceğini uman bir politika izliyor. Bu politikanın Filistin'e getirdiği yalnız ve yalnız işgal ve katliam karşısında direnişi güçsüzleştirmektedir.

Emperyalizme "güven" vermeyi hala politikalarının temelini koyan Filistin yönetimi, bu ağır saldırı altında dahi, Hamas'a karşı tutuklamalara girişti. Gazze Şeridi'nde bir çok Hamas'lı gözaltına alındı. Hamas'ın kurucusu Şeyh Ahmet Yasin ise, Gazze'de göz hapsine alındı.

Arafat, Bush'un açıklamasından hemen önce yaptığı bir açıklamayla da ABD eski başkanı Clinton'un önerdiği bir planı kabul ettiğini açıklamıştı. Bu planda da, mültecilerin geri dönüş hakkı bulunmuyor.

Milyonlarca Filistinli mültecinin geri dönüş hakkını yok sayan bir Filistin yönetimi, kendi meşruluğunu da büyük ölçüde zedeliyor demektir. Uzlaşmacılık, Arafat'ın istediğinin tersine, ayağının altındaki zemini her geçen güç zayıflatıyor.

“Uluslararası Toplum”un çözümü yok Çözüm, halklarda

ABD’den hala “biraz olsun” adalet bekleyenler, hala “uluslararası hakka, hukuka riyalet” etmesini bekleyenler, hala “ABD müdahalelerinin dünyanın şu veya bu köşesinde herhangi bir sorunu “çözeceğini” düşünenler, öyle bir anın asla gelmeyeceğini de bilmek ve görmek durumundadırlar.

“Dünyanın süper gücü olarak” en büyük görev ABD’ye düşmekteydi. Liberrallerden islamcılara kadar hemen bir çok kesimin dile getirdiği bir düşünceydi bu. Daha iki ay önceki işgal ve katliam başladığında, “ABD bir an önce müdahale etmeli, Şaron’u durdurmalı” diye yazıyorlardı.

O gün durdurmadı. Şimdi de durdurmayacaktır. Bush’un açıkladığı plan, bunu hiç tartışmaya yer bırakmayacak şekilde ortaya koyuyor.

Filistin halkının önünde “tek yol” olduğu düşüncesine katılmayanlar, başka bir yol varsa, göstermelidirler.

Gösteremeyeceklerdir. Teslim olmak ve direnerek Filistin devletine kavuşmak dışında, “üçüncü” yol yok.

İşgal, Katliam ve Direniş’ten

- İsrail işgal kuvvetlerinin saldırıları ve Filistinlilerin eylemleri sonucunda, dün işgal altındaki topraklar kan gölüne döndü. Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC) savaşçıları 21 Haziran’da Yahudi yerleşimcilere yönelik bir saldırı gerçekleştirerek 4 Yahudi yerleşimciyi cezalandırdılar.

- İsrail kuvvetleri, Cenin’de ikisi çocuk 3 Filistinli’yi katletti.

-Gazze ile İsrail arasındaki Erez’de İsrail askerlerinin ateşi sonucu üç Filistinli öldürüldü.

- Filistin yönetiminin istihbarat sorumlularından Marzan Süleyman’ın da içlerinde bulunduğu dört Filistin’li Kalkilya’da katledildi.

- Filistinli savaşçılar iki İsrail askerini öldürdü.

- Nüfusu iki bin olan Cenin yakınlarındaki Birkin köyünde, sokağa çıkma yasağı ilan edilerek yaşları 15 ila 50 arasındaki 400 Filistinli gözetilme altına alındı.

- Refah kentinde iki taksi, İsrail helikopterleri tarafından füze yağmuruna tutuldu. Saldırıda 6 Filistinli katledilirken 10 kişi de yaralandı.

- İsrail, İran ve Irak’tan Filistinlilere gıda ve ilaç yardımını engelleme kararı aldı. Gerekçe çok tanıdık: Yardımlar “terör örgütlerini desteklemek amacı güdüyor”!

Dünyanın Tüm Emperyalistleri Filistin halkına karşı birleşmiş! Amerika-İsrail İşgal ve Katliamına Karşı Dünya Halkları Yeniden Ayağa Kalkmalıdır

Filistin’de işgal ve katliam, iki ay öncesini aratmayacak boyutlarda sürüyor. Ama o gün, her haber bülteninde şu veya bu biçimde Filistin’den sözeden medya, çeşitli partiler, adeta görmezden geliyor.

Düzen güçleri, artık görmüşlerdir ki, Filistin’e sahip çıkmak ABD’yle karşı karşıya gelmektir. Şaron’un arkasında ABD vardır, ABD’nin Ortadoğu ve dünya planları vardır. Filistin halkına karşı savaş ABD’nin tüm dünya halklarına karşı savaşıdır.

Onlar, bunun için, görmezden geliyorlar.

Dünya halklarının, devrimcilerin, anti-emperyalistlerin, anti-Amerikancılarının böyle bir hakkı yoktur.

Filistin orada. Kan ve ateş altında!

Filistin halkı, dünya halklarının sesini duymak istiyor.

Filistin Topraklarına Yönelik İsrail Operasyonları Ne Zamana Kadar?

- Kuşatılan Filistin'in Panaroması -

Mahir El Yousfi (Filistinli Gazeteci, Yazar)

Siyonist tanklar, her gün Batı Şeria ve Gazze'de Filistin şehirlerine, köylerine ve kamplarına saldırıyor. İşgal ordusu ortalığı darmadağın ediyor, evleri ve kurumları yıkıyor. Katliamlar yapıyor. Yaygın kampanyalarla Filistinli gençleri tutukluyor. Bu görüntü o kadar tekrar ediliyor ki, sanki televizyon kanallarından dünyaya aktarılırken artık **normal** görünüyor. Siyonist Varlık, Filistin topraklarından hızla çekilmesini şart koşan bütün uluslararası belgeleri ve kararları duvara çarpıyor. İsrail ordusu, yerleşim birimlerini koruduğu gibi, daha çok toprağa el koyarak ve yerleşim birimlerini artırarak yerleşimciliği genişletiyor. Buna karşılık, Filistin tarafında ise nitelikli eylemleri ve şehitlik eylemlerini yükseltme yoluyla direniş ve karşı duruşta bir ısrar görüyoruz. Kendini savunmak için en azından bu yapılabilir.

Filistin Yönetiminin yaşadığı çırpınış ve telaş kimse için sır değil. Reform, değişiklik söylemleri peşinde koşarak yeni bir bakanlar kurulu oluşturma, seçim hazırlıkları yapma, bütün bunlar birer kazanım gibi sunuluyor. Oysa Amerikan düşünceleri çerçevesinde gerçekleşiyor. Kör gözlü İsrail, Amerikan yönetiminden bu değişiklikler için bastırmasını isterken, sanki Filistin Yönetiminin sadece bu eksiği var.

Tabii Amerikan Yönetimi, hiçbir şekilde işgali bitirme talebinin yanına yaklaşıyor. Yerleşimciliği durdurmayı, yerleşim birimlerini çözmeyi, çekilmeyi, İsrail tanklarının saldırılarını durdurmayı talep etmiyor, bilakis İsrail'in stratejik ortağı olarak bunları teşvik ediyor. Daha da komik olanı ise, Siyonist-Amerikan keyfiyeti çerçevesinde uluslararası konferans toplama çağrısıdır. Ardından şekli belli olmayan geçici Filistin devleti kurulmasından bahsediliyor. Bu Amerikan önerileri, hiçbir tarihe bağlanmıyor. Aksine geçici devletle ilgili genel ve net olmayan konuşmalar var. Amerikan Yönetimi, ısrarla **Şaron'a daha çok vakit kazandırıyor**. Washington'a son ziyaret ve Bush'la buluşma sırasında bu durum çiplak olarak ortaya kondu.

Irak'a, Amerika-Siyonist saldırısı hazırlıkları ışığında bütün Arap bölgesi olarak zor ve hassas bir aşamadan geçiyoruz. **Amerikan Yönetimi, Siyonist Varlığı yaşadığı krizden çıkarmak için bütün ağırlığını kullanıyor**. Çünkü, işgale ve yerleşimciliğe karşı bir direniş olarak, Filistin halkının gasp edilen haklarını geri alma amaçlı bir direniş olarak intifada ve direniş, kendi söylemini uluslararası topluluğa dayatmıştır. İşgal ordusunun, Filistin topraklarına girmesinden beri yaşanan felakete ve krize yaklaşımda Amerikan Yönetiminin üsttenci mantığı ve Avrupa'nın bunun peşinden sürüklenmesi, uluslararası çaptaki zımni anlaşma ve İsrail'e hiçbir uluslararası baskının olmaması çerçevesinde İsrail'i işgal edilmiş topraklardan çekilmeye zorlayacak **uluslararası irade yokluğu** ortaya çıkıyor. Uluslararası arenada, diplomatik hareketler, bölgeye mekik ziyaretler ve ardı ardına açıklamalar yapılmasından başka bir şey görmüyoruz.

Belki burada İsrail'in hedeflerinden bahsetmemiz önemlidir; sadece Filistin toplumunun yapısını hedeflemiyor, üzerinde çalıştığı diğer stratejik boyutlu hedefleri var. İsrail, **Filistin halkına gelecekte hiçbir meşru hak bırakmamayı** ve başta mültecilerin geri dönüş hakkını yok etmeyi istiyor. **Dört milyon mültecinin** kendi topraklarına geri dönüşü... Siyonist yok edici mantığın en önemli hedefi budur. Amerikan Yönetimi de İsrailli ortağıyla beraber yeni düzenlemeler yaparken bunu başarmaya çalışıyor.

Aynı yok edici mantıkta ortaya konan tehlikelerden biri de Filistin halkının özgürlük ve bağımsızlık umutlarının olgunlaşmış hali olan **tam egemen bağımsız Filistin devleti projesinin hedef tahatasına konmasıdır**. Sonra pratikten kaynaklanan hedeflenme geliyor ki, bu da Intifadanın, Filistin direnişinin ve de Siyonist işgale karşı mücadelede bir yöntem olarak silahlı mücadeleyi ve şehitlik eylemlerini kullanan yurtsever güçlerin hedeflenmesidir. **Hedeflenen güçlerin başında** da Filistin'in Kurtuluşu İçin Halk Cephesi (FHKC) geliyor.

“Bask Modeli”nin sonu ve çıkarlara, dönemlere göre değişen “AVRUPA KRİTERLERİ”

Jose Maria Aznar hükümetinin hazırladığı “*rejimi değiştirmeye yönelik siyasi faaliyet ve oluşumları yasaklamayı*” öngören yasa, İspanya parlamentosunda kabul edildi.

Yasa stratejik olarak, kapatilizmin muhalif bütün güç ve örgütlenmeleri hedeflese de, konjonktürel olarak hedef Bask bölgesinin bağımsızlığı için mücadele eden ETA’nın siyasi kolu, **Herri Batasuna** (Halkın Birliği).

Herri Batasuna, ETA eylemleri karşısında, iktidarın sıkıştırmaları ile zaman zaman “şiddete karşı olduğu” açıklamaları yapmıştı, bu da egemenlerin politikasını değiştirmede. Çünkü İspanya egemenlerinin istediği ne ülkemizde oligarşininkinden, ne de dünyada Amerika’ninkinden farklıdır. İstenen, **tam teslimiyet, düzenlerine tam uyumdur.**

Herri Batasuna’ya, düzene tam uyum sağlamamanın bedeli ödetilmek isteniyor.

Yasa, Herri Batasuna’nın isim değiştirme vb. yöntemle kapatılmaktan kurtulmasına karşı da tam da Avrupa’ya yakışır “demokratik önlemler” almış. Buna göre, 1978 sınırlarını değiştirmeyi, ayrılmayı hedefleyen tüm oluşumlar yasaklanıyor.

Daha dün kadar, “**Bask modeli**” diye benzer durumlara örnek gösterilen İspanya, şimdi **halkların kendi kaderini tayini** konusunda emperyalist demokrasinin sınırlarının nerede başlayıp, nerede bittiğinin örneği olarak anlatılacak.

“Kriterler” Yalanı

En genel olarak ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı (UKKTH) burjuvazinin yüzyıllardır kabul ettiği bir haktır. Yani, UKKTH’yi savunmak için ne sosyalist olmaya ne de komünist olmaya gerek yoktur. Tutarlı bir demokrat olmak yeterlidir. “**Kopenhag kriterleri**” olarak bilinen burjuva demokrasisinin en genel sınırlarını çizen “kriterler” de bu hakkı yadsınamıştır.

Ama çıkarlar söz konusu olduğunda burjuvazi yüzyıllık kazanımları da, “kriterleri” de bir yana bırakır, yokeder. Burjuvazinin hiç değişmeyen tek “kriteri” sınıf çıkarlarıdır. Sınıf çıkarlarının anlamı, halklara karşı baskı, yasak, katliam, yoketme ve sindirmede ifadesini bulur. Burjuva iktidarını korumak için her yöntem bu “kriterler” içindedir. “Demokrasi” der, ama o “demokrasi” içinde düzeni değiştirme talebi olmamalıdır. “**Her görüş-ten parti olsun ama iktidar olmasın**” mantığı burjuva demokrasisinin özü, “özgürlük” anlayışının en somut ifadesidir.

“Terörle Savaş Kriterleri” “Kopenhag Kriterleri”

Gerçekte burjuvazi, bir çok hak ve özgürlükte olduğu gibi, UKKTH’yi halkların mücadelesi ile kabul etmek durumunda kalmıştır. Şimdi halkla-

Herri Batasuna (Halkın Birliği)

Bask bölgesinde halkın büyük desteğine sahip

olan Herri Batasuna 1978 yılında, gerici anayasanın Bask bölgesinde reddedilmesinden sonra bir çok sol grubun birleşmesi ile kuruldu. 1986 yılında yasal olarak mücadele etmeye başladı. Herri Batasuna, program ve açıklamalarında “Bask’ın bağımsızlığı ve sosyalizm için mücadele ettiğini” ifade eder. Yaygın olarak, silahlı mücadele yürüten ETA’nın siyasi kolu olarak bilinir.

Herri Batasuna beş temel siyasi hedefini şöyle formüle etmektedir:

“*Siyasi tutsaklara af çıkarılması, demokratik hakların tanınması, güvenlik güçlerinin Bask bölgesinden çekilmesi, işçilerin yaşam koşullarının iyileştirilmesi, dört Bask bölgesine otonomi tanınması.*”

rın mücadelesine karşı Amerikan imparatorluğu öncülüğünde, **“teröre karşı savaş”** yalanıyla süren saldırıda Avrupa da bu hakları yoketme savaşını veriyor. “Kriterler” yer değiştiriyor, geçerli olan “terörle savaş kriterleri” oluyor.

Bu yalanla Herri Batasuna'ya karşı çıkarılan yasa, ne ilktir ne de son olacaktır. Avrupa'nın “terörle savaş”ında çıkardığı yasaları, düzenlemeleri, yasaklamaları değişik vesilelerle aktardık.

İspanya da bu ortamda, tıpkı oligarşi gibi, kendi içinde muhalif güçleri yoketmek istiyor. Türkiye faşizmine Avrupa'dan en büyük desteği verenlerden birinin İspanya olması da boşuna değildir. “Teröre karşı savaş” yalanıyla halkların en meşru demokratik hakları emperyalist demokrasi tarafından yokedilmek isteniyor.

Bu durum, AB'cilerin şaşkınlığına yolaçacak düzeyde yaşanmaya devam ediyor ve edecektir. AB'ciler, **“Amerika'yı anladık ama Avrupa'ya ne oluyor”** demeye devam edeceklerdir. AB'nin “terör listeleri”ni, Filistin konusunda Amerikan politikasıyla paralelleşmesini anlamayanlar, “iyi de onlar da terörist” diyenler, İspanya'yı da, telefonların-internetlerin dinlenmesini de, “göç yasalarını” da anlayamayacaklardır.

Bugünlerde AB'den demokrasi geleceği hayali yaratmaya çalışanlar “Bask modeli”nin değişen kriterleriyle ilgili ne düşünüyorlar acaba?!

“İspanya Kapatıyor, Biz De...”

11 Eylül'ün hemen ardından oligarşi cephesinden yapılan açıklamaları hatırlayın. “Sivillere üzüldük” timsah gözyaşları ile fırsat bu fırsattır diyerek kendi içinde muhalifleri yoketmek için 11 Eylül sonrası ortamı kullanmaya çalışmıştı. Amerika bütün dünyada, İktidar, Türkiye'de ayısını yapmaya çalışıyor.

Daha yasa onaylanmadan medyanın haberi veriş, aynı politikanın kullanılacağını gösteriyor; **“İspanyollar Bask'ın HADEP'ini kapatıyor”**: başlıklarıyla verilen haberler, **‘biz de kendi HADEP'imizi kapatalım’**ın ısıtılmasından, fırsatçılıktan başka bir şey ifade etmiyor.

Olası böyle bir durumda hemen Avrupa'yı örnek göstermelerini bekleyin. Baskıda, yasakta Avrupa'yı çok iyi örnek alır oligarşi. F tipi hücrelerinde de Avrupa'yı örnek almışlardı. Sami Türk, şu Avrupa ülkesinde de var diyerek savundu hücrelerini. Bundan sonra HADEP'in ya da başka muhalif partilerin kapatılmasında da bir “örnekleri” olacak demektir.

Peru Halkı Direndi, Kazandı

Elektrik şirketinin özelleştirilmesine karşı direnen Peru halkı kazandı. Sokak çatışmaları ile süren özelleştirme karşıtı gösterilerde yaralanmalar, ölümler olmasına rağmen bir hafta boyunca halk protestolarını sürdürdü. Arequipa kentindeki elektrik şirketinin Belçikalı tekel Tractebel'e satışına karşı gösteriler sadece bu kentle sınırlı kalmayıp, ülkenin diğer kentlerinde dayanışma grevlerinin, köylülerin destek eylemlerinin ortaya çıkmasına da yol açtı.

Peru halkı birlik içinde IMF destekli hükümete geri adım attırırken, özelleştirmelere karşı nasıl mücadele edilmesi gerektiğinin örneğini de sundular.

Kapitalizme 11 Bin İmza Sosyalizme 8 Milyon İmza

Küba'da **“Sosyalist sistemin dokunulmazlığını”** öngören anayasa değişikliği için açılan imza kampanyasında **8.2 milyon imza toplandı**. Toplanan imzalar kentlerden kamyonlarla taşındı ve Küba Ulusal Meclisi'ne teslim edildi.

Amerika'nın örgütlediği, ve sözde “demokrasi, çok partili sistem” gibi talepleri dile getiren, özünde Küba sosyalist sistemine karşı komplo örgütlemeyi planlayan muhalif gruplara halk cevap verdi. Amerikancı muhalifler Bush'un desteğine, hiçbir engelle karşılaşmalarına rağmen 11 bin imza toplayabilmişlerdi.

İrlanda'da 'İsrail Duvarı'

İngilizler'in İrlanda yönetimi, Belfast'ta Protestanlarla Katolikler arasına İsrail'in yaptığı **“güvenlik duvarı”**nı örnek olarak duvar yapacaklarını açıkladılar. İsrail'in duvarlarını ve terörlerini kimin desteğiyle yaptığı açık değil mi?

Emperyalistler, halkları din-mezhep-milliyet temelinde birbirine düşürüyor, bir kesimi yanına alıp kullanıyor, çatıştırıyor, sonra “çatışmaları önlemek” yalanıyla muhalifleri her yöntemi kullanarak yoketmeye çalışıyor. Şimdi İrlanda halkı da açık hapishaneye kapatılacak. Emperyalist demokrasinin duvarları sadece Ortadoğu'da değil, Avrupa'da da yükseliyor.

IMF İSTEDİ; SEÇİM TARTIŞILIYOR

Düzen muhalefeti içinde olup da, aylardır seçim istemeyen kalmadı. Halkın tüm kesimleri, seçim talebinin dışında, bu iktidara; yüzbinlerle meydanlara çıkarak, çeşitli eylemler düzenleyerek "GİT" dedi. Başbakan dersiniz, günlerdir yataktan kalkamaz halde.

Tüm bunlara rağmen son haftaya kadar iktidar partileri seçim olmayacağını sürekli olarak vurguladı. (Bir yandan tümü birden seçim yatırımları yapsa da!)

Ta ki, IMF, önce Kemal Derviş aracılığıyla "ki-barca", sonra da Kredi Derecelendirme Kuruluşu Standart and Poor's (S-P) aracılığıyla daha düz olarak "seçim olmadan belirsizlik bitmez" diyene kadar. SP, bu nedenle de Türkiye'nin ekonomik görünümünü 'pozitiften' 'durağan'a çevirdi.

Dikkat edin; bugüne kadar seçim istemeyen te-keller de Derviş ve S-P'den sonra aynı şeyi tekrar etmeye başladılar.

Arkasında sadece Genelkurmay olan iktidar büyük patronun isteğine karşı duramayacaktır. Şu veya bu şekilde zamanından önce seçimi yapmak zorunda kalacaktır. 3 yıldır IMF ve Amerika için yönettiler ülkemizi, seçimi de onların dayatmasıyla

yapacaklardır.

Milyonlar bir yana, IMF öte yana. Halkın feryatlarıymış, işsizlikmiş, yoksullukmuş, halk zamlar altında inliyormuş hiçbir şey bu iktidarın umurunda değil, IMF istemeden hiçbir yapmaz, IMF yeşil ışık yakmadan tek bir adım atamazlar. Ne sahte milliyetçi MHP, ne de "halkçı Ecevit" bunun dışındadır. Halkçılıkları da, milliyetçilikleri de sadece halka karşı propaganda içindir, yalandır. Mesut Yılmaz'ın emperyalist tekellerin temsilcisi gibi hareket ettiğini söylemeye ise gerek bile yoktur.

Peki seçim olursa bu tablo değişecek mi? Hayır! Bu tablonun değişmeyeceğini bildiği için IMF seçim istiyor. Bütün düzen partileri IMF programını ke-sintisiz uygulayacaklarını anlatabilmek için aylardır dil döküyor, Washington kapılarını aşındırıyorlar. "Perşembenin gelişi Çarşamba'dan belli belli" olduğuna göre, biz halk olarak ne yapacağız, bunu düşünmek zorundayız.

ÇİZGİYLE

'1475 Sayılı İş Yasası'

Değişiklik Taslağı

Ne Götürüyor, Ne Getiriyor?

Türk-İş, Hak-İş, DISK, TİSK ve Çalışma Bakanlığı'nın önerdiği öğretim üyelerinden oluşan 9 kişilik 'bilim kurulu' tarafından hazırlanan ve 1475 sayılı İş Yasası'nda değişiklikler öngören taslağın son hazırlıkları tamamlandı.

Haklar Daha Geriye Gidiyor: Patronlar uzun süredir bu yasanın çıkmasını istiyordu. Çalışma Bakanı Yaşar Okuyan aynı yasayı, "iş güvencesi sağlanacak" yalanıyla yutturmaya çalışıyordu. Yasa, tam da patronların istediği, esnek çalışma koşullarını yerine getiriyor, onların ihtiyaçlarına göre şekilleniyor.

122 maddeden oluşan (artı iki madde de geçici) yasa kısmi bir iş güvencesi içerse de esas olarak bir çok noktada varolan hakları daha da geriye götürün düzenlemeler getiriyor. Buna göre;

KIRALIK İŞÇİ: Yasada önceden hiç yer almayan "Ödünç iş ilişkisi" başlığıyla (8. madde) belirtilen uygulamaya göre bir patron kendi işçisini, bir başka patrona 'ödünç' olarak verebilecek. Diyelim, patronun işleri yoğunsa başka bir patrondan ödünç işçi alacak. Yasa, bu uygulamanın "işçinin rızası" ile olacağını belirtmesine rağmen, patronun böyle bir isteğine karşı çıkmanın işinden olmak olduğunu herkes bilir. Emekçiyi bir mal haline getiren, onursuzlaştıran bu uygulama kapitalist sistemin mantığına elbette ters değildir. Köle sahibinin, kölesini başka bir efendiye kiraya vermesinden tek fark, kölenin ücretli köle olmasıdır.

SÖZLEŞME TÜRLERİ ve EMSAL İŞÇİ: Taslak iş sözleşmeleri için, "belirli veya belirsiz süreli, tam süreli veya kısmi süreli, yahut deneme süreli ya da diğer türde oluşturulabilecek" ayrımı getiriyor. Esnek sözleşmenin bir diğer yanı da, bu sözleşmelerde, "İşyerinde aynı veya benzeri işte belirsiz süreli iş sözleşmesiyle çalıştırılan işçi" diye tanımlanan 'emsal işçi'nin kıstas alınması. O fabrikada 'emsal işçi' yoksa başka bir fabrikada benzer işi yapan işçi dikkate alınarak sözleşme

imzalanacak. Bu da bir sendikanın kendi işyerinde daha avantajlı sözleşme imzalamasının önüne geçiyor. Patronların istediği 'esneklik' ile her sözleşmede 'emsal işçi'yi çıkarlarına göre belirleyeceği açık.

ÇALIŞMA SÜRESİ: Haftalık çalışma saati günlere eşit olarak bölünüyor ve 45 saat olarak belirleniyor, ama bir başka maddede buna da 'esneklik' getiriliyor ve "haftanın çalışılan günlerine, günde 12 saati aşmamak koşulu ile farklı şekilde dağıtılabilir" hükmü getiriliyor. Bir başka maddede ise "Telafi çalışması" adıyla düzenlenen uygulamaya göre; bayram, tatil, izinli günler, işin tatil edilmesi vb. hallerde işveren iki ay içinde günde en fazla 3 saat olmak üzere 'telafi çalışması' yaptırabilecek. Yine, çeşitli nedenlerle az çalıştırabilecek, hatta fabrikayı süreli olarak kapatabilecek ve bu süre içinde işçilere 'işsizlik sigortasından', 'kısa çalışma ödeneği' verilecek. Patronun cebinden hiçbir şey çıkmayacak.

KIDEM TAZMİNATI: Kıdem tazminatı 15 güne düşülürken, oluşturulacak fonla, patronlar kıdem tazminatından büyük oranda kurtuluyorlar.

Bir bütün olarak yasa, emekçinin haklarını daha geriye götürürken peki sendikalar buna karşı ne yapıyorlar?

Sendikal Mücadele İmza Kampanyası mıdır?

DISK yasadaki düzenlemelere karşı 21 Haziran'da imza kampanyası başlattı. İşçi sendikası, mücadelesini imza kampanyasıyla mı yürütür? Belki bu, başka mücadele araçlarını destekleyen bir eylem olabilir. Esnek çalışmayı yasallaştıracak bir yasa hazırlanıyor ve sendikacı, sadece imza kampanyası yapıyor. Yarın meclise gidince mi başka eylemler gündeme gelecek? (belki o da gelmeyecek) KESK de aynı oyunu, sendika yasasında oynamıştı.

Kaldı ki, DISK neden bu yasaya karşı çıkıyor ki? Bu düzenlemeler "AB'ye uyum" çerçevesinde yapılıyor; ve DISK AB'nin en hızlı savunucusu değil mi? Emekçileri aldatmaya son verin?

Daha azgın sömürü ve hak gaspları demek olan bu yasaya karşı fabrikalarda kendi örgütlülüklerimizi yaratarak karşı çıkabiliriz. Ancak bu örgütlülüklerle düzen sendikacılarını zorlayabiliriz. Unutmayalım ki, hiçbir sarı sendikacı tabanın zorlaması olmadan ciddi bir direniş kararı almaz.

Şimdi sadece türkülerini geri istiyorlar

İşıl Özgentürk, 23 /23/02 Cumhuriyet

Aslıhan yirmisekizinde genç bir kadın. Armutlu'da bir evde ölüm orucunun 227'nci gününde tanıdığım **Sevgi**'nin Uşak Hapishanesi'nden ranza arkadaşı. O yaşıyor. Sevgi öldü. Parlaklığını hiç yitirmeyen gözleri kapandı, parlaklığını hiç yitirmeyen uzun kara saçları küçülen bedenini sardı ve o derin bir uykuya bıraktı kendini.

Aslıhan yaşıyor. Ölüm orucu sırasında bir ara şuurunu yitirdi ve kendi deyimiyle ona "zorla müdahale" yapıldı. Şimdi yaşıyor ama ölüm orucu sonrası ortaya çıkan Wernicke-Korsakoff onu da vurdu. Gözleri görmüyor, altı aydır dışarıda, şimdilerde kendini yepyeni bir hayata hazırlaması gerek; önce kör alfabesini öğrenecek, sonra usulca hayata karışmayı, uzun tecritlerden sonra en zor iş bu. Çünkü dışarıdaki hayat daha az kolay değil. Hayatı başarmayı öğrenecek ve çekilen tüm acıların boşa gitmemesi için içinde ölümün olmadığı yeni anlatım biçimleri bulması gerekecek. Yeniden, yeniden düşünmesi gerekecek, onun gibi son anda yaşama dönenler için en birinci şart bu.

"Ne yaptık, neler yaşadık ve neler oldu?"

Zeynel Abidin Şimşek de yirmiyedi yaşında, ama daha genç gösteriyor. Yüzündeki, ellerindeki ödemler henüz geçmemiş, o da ölüm orucu sırasında komaya girmiş, ona da müdahale yapılmış, şimdi o da iyileşmek için dışarıda... Hiç durmadan çay, sigara içeriyor. Ona en çok zararlı olanlar bunlar, inatla vazgeçmiyor ve inatla türkülerini istiyor. Zeynel'in kızkardeşi **Hülya Şimşek** de ölüm orucuna yatmış ve ölmüş. Kızkardeşinden söz ederken gözleri doluyor, onu çok özlemiş. Türküler kadar.

Zeynel tecridi iyi biliyor. Bir buçuk yıl bir tecrit hücrelerinde yaşamış. Hiç kimsenin olmadığı, duvarların beyaz renk olduğu, ışığın hiç kesilmediği, sürekli kendi istemi dışında müzik yayınının yapıldığı küçücük bir hücrede kendi sesini dinleyerek ve türkü söyleyerek yaşamış. Ama şimdi bu türkülerini unutmuş. Hatırladığı tek şey büyük, sonsuz bir boşluk.

Yirmisinde üniversite sınavlarına girmiş, inşaat mühendisi olmak istemiş, kazanmış, ama sonra sadece mahpusluk var. Şimdilerde önce dengesini çok kolay yitiren ayaklarıyla yeniden yürümeyi öğrenecek ve belleğindeki boşluğun usul usul dolmasını bekleyecek. Bir de sil baştan türkülerini öğrenecek...

Özkan'ın ayakları bir türlü kuvvetli basmıyor. Çünkü ölüm orucu sırasında ayak kasları erimiş, bir yıldır dışarıda olmasına, tedavi görmesine rağmen, sadece çok kısa bir mesafe içinde yürüyebiliyor. Ama çok genç, henüz yirmi birinde, on beşinde hapishaneye girmiş, yirmisinde çıkmış, yaşam ona gücünü yeniden başlatacak, bir koşucu olmasa da işini kendi görecektir kadar yürüyecek...

Yaşamın sadece acı ve ölüm olmadığı, yaşamın sadece mahpushane olmadığını öğrenecek. Pek çok sevinç, pek çok ihanet yaşayacak. Kimi zaman kendini çok yalnız hissedecek ve bu duyguyla başetmeyi öğrenecek. Elleriyle, yüreğiyle bir iş yapmanın keyfine varacak. Birilerini sevecek, birileri onu sevecek. Bir de mutlaka, ama mutlaka bir meslek öğrenmeli.

İnan Gök'ün iki mesleği birden var. O hem bir pasta ustası hem bir şair, yazar. Şiirlerini 19 Aralık'ta, o büyük yangında arkadaşları kurtarmış, iyi ki kurtarmışlar; çünkü onun şu anda belleğinde üç yıllık bir boşluk var ve şiirlerinin hiçbirini anımsamıyor. O, belleğinde oluşan bu üç yıllık boşluğu umursamamaya karar vermiş. Yeni yazdığı şiirler, kitabı "Unutulmayan - Bir Sevgi Masalı" şimdilerde ona yetiyor, tabii bir de fotoğraf makinesi. Ama pastayı artık sadece dostlarının doğum gününde yılbaşlarında ve bayramlarda yapıyor. Yılbaşında özellikle annesine pasta yapıyor. Çünkü yirmibeş yaşındaki İnan, 1999 yılında tutuklanıp ömürboyu hapis cezasına çarptırıldığında şöyle bir düşünmüş, "Hayatta en çok gücüne giden şey ne?" Bulmuş sonunda, yeni bir yıla girerken kendi pişirdiği pastaları, tatlıları annesi asla yiyemiyormuş, çünkü annesinin ve dostlarının hiçbir zaman onun çalıştığı o lüks lokantalara girecek paraları yokmuş...

O da ölüm orucunun 180'inci gününde şuurunu bir an yitirmiş ve müdahale görmüş, şimdi şartlı olarak dışarıda ve ... belleğinde oluşan boşlukları doldurmaya çalışıyor, en çok da şiir yazıyor.

Evet başkaları da var. Hepsi ölümün ucundan döndüler. Hepsi tecridi yaşadı. Şimdi şartlı tahliyeyle salınmış, ruhlarında ve bedenlerinde meydana gelen hasarı birlikte tedavi etmeye çalışıyorlar. Hemen hepsinin benzi sarı ve ayak kasları zayıf, gözleri görmüyor, ama **kararlılar**; özellikle tecrit olayını tüm dünyaya anlatmaya kararlılar. Çok ölü verdiler, çok bedel ödédiler, ama bir yerlerde mutlaka bu bedelin bir karşılığı vardır, diye düşünüyorlar. Belki de vardır ama, şu günlerde adı Türkiye olan ülkede bellek inanılmaz bir hızla yitiyor ve sadece boşluk var.

Gene de onları tanımak güzel, onların heyecanlarını hissetmek ve inanılmaz hayallerini duymak güzel. Onlarla birlikte dışarıda, sıcak bir günde ölümden değil hayattan konuşmak ve kiraz yemek güzel.

Medyanın Yalanlarını, 'Kafile'nin Uydurmalarını Bırakın, Gerçeği Okuyun:

TOBB KAFİLESİ ve MESUT YILMAZ BRÜKSEL'E NASIL ÇIKARMA YAPTI?

Resepsiyon... toplantı... görüşme... tümü masal;
kendileri konuştu, kendileri dinledi.

AB çıkarması yapıyoruz diye gittiler; aldıkları ödeneklerle 200 kişi
kafile halinde lüks mağazalara daldılar...

Bir Cephelinin Mesut Yılmaz'a bir dosya vermek istemesi üzerine yaşanan tartışmalar olmasa, TOBB'un 200 kişilik "Brüksel çıkarması" belkide medyada bu kadar kendine yer bulamayacaktı. Çünkü, ne ortada gezi amacı olarak açıklanan "çıkarma" vardı, ne de sözü edilen 'kulisler'den antalabilecekleri somut bir şey.

Önce, TV ve gazetelerde "kurşun sıkacağız... beynini dağıtacağız... dediler.." başlıklarıyla verilen haberin doğrusu ne, kafilenin Conrad oteldeki konaklamasında neler oldu, onu anlatalım:

Katliamcı İktidara Teşhir

Devlet Bakanı Tunca Toskay ile TOBB ve çeşitli oda ve borsa başkanları, bazı sendika başkanlarından oluşan 200 kişilik heyet Conrad Otel'de düzenlenen yemekli resepsiyonda Mesut Yılmaz'ı dinlemektedir. Salona giren bir Cepheli Mesut

Yılmaz'ın yanına yaklaşarak, "Brüksel Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi Enformasyon Bürosu'ndan geldiğini ve kendisine bir takım belgeler vermek istediğini" söyledi. "ne sen şimdi DHKP-C'li misin" diyen 'Demokrat Mesut', o belgelerde neler olduğunu icraatlarından bildiğinden olsa gerek ki, malum "terör" demagogisi yaptı, "ben teröristten bir şey almam" cevabını verdi. Bunun üzerine Cepheli, "terörist değil devrimci olduğunu, asıl teröristin Yılmaz ve iktidarı olduğunu" söyleyerek katliamcı iktidarın temsilcisini protesto etti ve salonu terk etti.

"Tehdit" yalanlarına gelince; devrimcilerin varlığı bile, onlar için zaten tehdit değil midir? Her devrimci gördüklerinde faşist düzenlerini değiştirecek insanları görmenin telaşına düşmüyorlar mı? "Terör" demagogisi tam olsun diye yaptırırsın haberleri, nasıl olsa Doğan Medya hizmetinde.

Terörist Diyene Bakın !

Evet, Mesut kendisine katliam belgeleri vermek isteyen Cepheli'ye "terörist" dedi.

Halkların kanıyla boğulmuş bir tarihe sahip olan devletin temsilciliğini bir yana bıraktık. Mesut Yılmaz bu ülkede "terör" demagogisi yapacak en son kişi olmalıdır.

Susurluk tetikçisi faşist Abdullah Çatlı ile aynı odadan çıkmayan, telefon görüşmesiz dakikası geçmeyen Mesut değil mi? Çatlı'nın parti başkanı seçtiği Yılmaz kime hangi terörden sözediyor? Öyle hava atmayı, yok 'terör örgütünün reklamı yapılmasınmış' demagogilerini bırakıp, önce Susurluk ilişkilerini, 19 Aralık'ı açıklamalıdır.

'Kulis'e Niyet Alışverişe Kısmet

TOBB'un organizasyonuyla Belçika'ya giden 200 kişilik kabile, Türkiye'nin AB'ye alınması ile ilgili "kulis faaliyeti" yapacaktı. Böyle açıklanmıştı gezinin amacı ve basın "Brüksel çıkarılması" diye vermişti.

Ama gelin görün ki, ne kulis, ne başka bir şey. Belki bir iki telefon görüşmesi yapmış olabilirler, ama şaşaalı resepsiyonlarında bile tek bir yabancı yoktu. Medyada, kiminle görüştüler, ne yaptılar hiç yazdı mı? Yoktur. Ama madem gitmişlerdi 'Avrupa'nın başkentine', **ödenekleri, yollukları da atmışlardı ceplerine**, ne yapacaklar; bu tür kabilelerin geleneğini en kaba haliyle sürdürdüler.

Ne yaptıklarına geçmeden önce her Amerika'ya gidişte valizler dolusu iç çamaşır satın alan Özal döneminde yaşanan ve daha sonrasında geziye katılan bir politikacının anlatımlarıyla ortaya çıkan Singapur gezisini hatırlatalım: İşadamları ve politikacılardan oluşan kalabalık bir heyet Singapur'a ticari görüşmeler yapmak üzere "çıkarma" yapar. Ama ne "çıkarma"! Heyette yer alanların tümü alışveriş yerlerine, gece hayatı ile meşhur Singapur'un pornografik mekanlarına bir dağılır ve görüşmeler için heyet dahi oluşturulamaz.

Brüksel'de de batakhanelere gidip gitmedikleri henüz ortaya çıkmasa da geleneği sürdürdüler. Politikacı kişiliği aynı, işadamları kişiliği aynı.

Bedavaya getirdikleri Conrad otelin yakınındaki Brüksel'in merkezi yeri Louisa'ya dalarak **mağazalardan talan eder gibi alışveriş yaptılar**. Çevrede kimse Türkçe bilmiyor ya, bağıra çağırarak, güruh gibi el şakaları yaparak, **hem de kabile halinde, tam 200 kişi, Belçika halkının şaşkın bakışları arasında lüks mağazalara daldılar**.

200 kişilik kahraman AB savaşıçıları kabileleri "kulis" yapacaktı, alışveriş yaptı. Yiyiciliğe öyle alışmışlar ki, kabile halinde yediler ödenekleri.

Bunlar mı Türkiye'yi temsil edecek? Bunlar mı Türkiye halkına demokrasi verecek? Görmemiş kasaba politikacısı kişiliklerinin, soyguncu işadamlarının öncülüğünde girecek AB'nin ne menem bir şey olacağı malum!

Yurtdışından

Köln'de Panel

"Büyük direnişin tanıkları anlatıyor" isimli paneller dizisinin ilki 23 Haziran'da Anadolu Halk Kültür Merkezinde yapıldı. Panele ölüm orucu gazileri ve Ahmet Kulaksız katıldılar. Ahmet Kulaksız konuşmasında ölüm orucu direnişinde yaşadıkları olayları şehitler ile ilgili anılarını anlattı. Gaziler ise direnişin geldiği son aşamayı, kimin direniş karşısında ayrılarak tavır aldığına değindiler ve 19 Aralık katliamında yaşadıklarını hatırlayabildikleri kadarıyla anlattılar. 100 kişinin katıldığı panel soru-cevaplarla sona erdi.

"Sessiz Ölüm" Politeknik'te

Dünya Politik Tutsaklarla Dayanışma Günü'nde, Atina Politeknik Üniversitesi'nde "Sessiz Ölüm" filmi'nin gösterimi yapıldı. Gösterime gelen Yunanlılar, ölüm oruçlarına desteklerini dile getirdiler.

Ayrıca geçtiğimiz hafta Yunanistan'da yaşanan genel grevde, Atina'da düzenlenen mitingde ölüm orucu bildirileri dağıtılırken, Atina, Selanik ve Girit'te "Ölüm Orucu 600. Gününde" afişleri asıldı.

Grup Yorum Konseri

Grup Yorum, 12 yıldır konser vermediği Münih'de **1000 kişilik** bir kitleyi coşturdu. Sanatçılar, **Zeynel Aba** ve **Arzu**'nun da türkülerini söylediği konserde, Münih ve çevresinde yaşayan Türkiyeliler Grup Yorum'a duyulan özlemlerini, söylenen türkülere, marşlara eşlik ederek gösterdiler. Yorum'un direniş üzerine yaptığı konuşma ise büyük alkış aldı.

Brüksel'de Basın Toplantısı

17 Haziran günü, Brüksel DHKC Enferyasyon bürosu tarafından **ölüm orucu ile ilgili** bir basın toplantısı düzenlendi. Toplantıda ölüm orucu direnişinde gelen son aşama anlatıldı. Gazetecilerin sorulardan sonra toplantı sona erdi.

Alevi Dernekleri Birleşti

Yurtdışında yaşayan Alevi halkımızın Avrupa ülkelerinde ayrı ayrı oluşturdukları örgütlenmeler Brüksel'de biraraya gelerek, Avrupa Alevi Birlikleri Federasyonu'nu (AABK) kurdu. Kurucu başkan seçilen Turgut Öker, "yurtdışında yaşayan Alevi halkımızın sesi daha gür çıkacak" değerlendirmesi yaptı.

Demokratik Türkiye; Bağımsız Türkiye'dir
Demokratik Türkiye; Halkın Yönettiği Türkiye'dir

SÖMÜRGEÇİLİĞİN ADI, "DEMOKRATİK TÜRKİYE" OLAMAZ

Önceki sayımızda, HADEP'in "Türkiye'nin Demokratikleşmesi İçin Bir İmza" kampanyasının talepleri üzerinde durmuştuk. Bu talepler listesinde **olmayan** bir talep (F tiplerinin kapatılması), kampanyanın mantığı üzerine önemli bir göstergedi. HADEP, "**F Tipli bir demokratik Türkiye**" tarifi yapıyordu.

F tiplerine ilişkin bir talebin olmaması da, F tiplerinin demokratik Türkiye tarifi içinde bırakılmasında da, F tipi hapishaneler konusunu **aşan bir anlam** vardır.

HADEP'in "Demokratik Türkiye" tarifi,

"**TÜSLAD'lı bir Türkiye**"dir, "**AB'li bir Türkiye**"dir, "**İMF'li bir Türkiye**"dir.

Böyle olduğu içindir ki; HADEP'in demokratik Türkiye talepleri arasında, şu anda tüm muhalif kesimler için, halkın geleceği için en acil taleplerden biri olmasına rağmen F tipleri yer almazken, talep maddelerinde "**Yoksulluğa, işsizliğe, pahalılığa karşı acil ekonomik ve sosyal önlemler alınmalı**" denirken, IMF'nin adı, IMF programları anılmaktadır.

Bu, bilinçli bir anmamadır.

HADEP'in ilk kampanyasının yasaklanmasının ardından başlatılan aynı muhtevadaki kampanyada, bu politika daha da netleşmiştir. Bu kampanyanın başlangıcında ortaya konulan taleplerden biri de "**AB'ye uyum sürecinin hızlandırılması**"dır.

Bağımsızlık olmadan demokrasi!

Mümkün mü?

Ülkemizdeki sınıfsal ve ulusal baskının temeli, emperyalizm ve onunla içiçe geçmiş işbirlikçi yönetimdir.

Türkiye solunda yer alan her kesimin Türkiye'nin sosyo-ekonomik tahlilleri içinde bir biçimde mutlaka geçen bu doğru, bugün adeta unutulmuş gibidir. Bu genel ve kesin doğru, Kürt milliyetçiliğinin eski yayınlarında da vardır.

Ama şimdi, teori ve ideoloji o kadar belirsizleştirilmiş, apaçık siyasal gerçekler öylesine ayaklar altına alınmaktadır ki; Avrupa'nın ve ABD'nin sömürgesi bir ülkede demokrasi tarifleri yapılıyor.

O kadar kolay değil. Bu "demokratik Türkiye'nin, 1950'lerden bu yana oligarşinin dilinde tekrarlanagelen "bağımsız Türkiye"den farkı yoktur.

Oligarşinin 1950'lerden bu yanaki "bağımsız Türkiye"si ne kadar "**bağımsız**"sa, reformist, AB'ci tüm siyasal grupların "demokratik Türkiye"si de **o kadar "demokratik"**tir.

AB'yle "demokratik Türkiye"yi yanyana getirenler, kaba bir aldatmaca ve çarpıtma içindedirler. Tarif ettikleri, istedikleri "**burjuva demokrasi**"dir. Ama bu böyle ifade edilmemekte, "demokrasi" kavramı, bilinçli olarak çarpıtılmakta, içi boşaltılmakta, sınıfsal içeriğinden kopartılmaktadır.

Bağımsızlığın olmadığı yerde, halk için bir demokrasi mümkün değildir. Emperyalizmin sömürüsü varsa, orada halk için demokrasi yoktur. Sol, ilerici, yurtsever güçler "demokratik Türkiye" dediğinde bununla anlaşılması ve anlatılması gereken "burjuva demokrasisi" değil, **halk demokrasisi**'dir. "Demokrasi" kavramının ardına sığınıp, AB'cilik veya oligarşinin düzeni savunulamaz. Aymazlığın bugün geldiği noktada; **sömürgeciliğin savunulmasının adı "demokratik Türkiye" diye konuluyor.**

Böyle bir politikanın, yaklaşımın demokrasi mücadelesini geliştirmesi de mümkün değildir.

Emperyalist sistem ve oligarşinin düzeni "asıl olarak" kabul edilince,

reformistliğin bile alanı kalmaz

Öcalan'ın savunmalarında mevcut sistem "**asıl olarak demokratiktir... bazı kısmi eksiklikleri vardır**" diye değerlendirilmiştir. "Demokratik Cumhuriyet" söylemi de bunun üzerine oturmuştur.

Ama bu Türkiye gerçeğinde çok sık da tekrarlanamayacak bir teoridir.

Hakların, özgürlüklerin her gün çeşitli biçimlerde gasbedildiği, en doğal ve meşru hakkını kullanıp dilekçe verenlerin bile, gözaltı, işkence, tutuklama, okuldan atma, sürgün gibi baskılara maruz kaldığı bir ülkede, “*sistem asıl olarak demokratiktir*” demek de, inandırıcı olmak da zordur.

Bu nedenle Kürt milliyetçi yazarlar, yöneticiler, bu tür “tesbit”lerden pek söz etmemeyi yeğliyorlar. Ama söz etmemeleri, bu tesbitlere karşı çıktıkları anlamına gelmiyor. Tersine politikalar buna göre biçimlendiriliyor.

ABD’nin Irak’a saldırısını adeta büyük bir şevkle desteklemek de, Öcalan’ın burjuva demokrasi-sinin zaferi tesbitleriyle paraleldir.

AB, TÜSİAD paralelindeki sınırlı bazı reformlarla “demokratik Türkiye” tarifi yapılması da bunun ürünüdür.

Bu yol, Kürt milliyetçilerini sayısız hayal kırıklıklarıyla karşı karşıya bırakmıştır. Ama “AB’den çözüm bekleme” tavrı hala terkedilemiyor. Son örnek; Belçika’nın kasap Şaron’u yargılama şovuna kanıp, gazetede “**Neden olmasın?**” diye manşet atıyorlar. (26 Haziran 2002, Özgür Politika)

Altında “*Kürtlerin, eski başbakan Tansu Çiller, eski Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş, Mehmet Ağar, Hasan Kundakçı ve Korkut Eken hakkında uluslararası alanda girişimlerde bulunacakları*” yazılıyor. Bu manşetin yayınlandığı gün, haber ajanslarına şu haber geliyor: “**Belçika’da Şaron davası düştü.**” Tabii ki Avrupa’nın şu veya bu kurumu, oligarşinin teşhiri için kullanılabilir. Ama o “uluslararası kurumlara” **çözüm** misyonu yüklediginizde, sonuç hüsrandır.

“AB’ye giriş” çözüm olarak görülürken, Sevil-la’daki AB toplantısında, meşru yasal kurumlar olan **Özgür Politika** ve **Med TV**’nin muhabirleri alınmıyor; **HADEP**’in kampanyaları sudan bahanelerle yasaklanıyor, **Almanya**’da sudan bahanelerle Kürt demokratik kurumlarının üyelerinin evleri basılıyor. Türkiye’nin ve Avrupa’nın gerçekleri tekzip ediyor bu politikayı.

Kiminle ve kimin için demokrasi?

Taleplerin ifade edilişlerine bakıldığında hemen görülecek olan, sorunların **kaynağına yönelmemedir**. Bu haliyle **HADEP**’in “Demokratik Türkiye talepleri”, hem muhtevada, hem üslupta, mesela **TÜSİAD**’ın “**demokratikleşme perspektifleri**” raporundaki taleplerle benzeşmektedir. Me-

HADEP Kampanyasına Yasaklama

HADEP’in başlattığı “Türkiye’nin Demokratikleşmesi İçin Bir İmza” kampanyası Van, Diyarbakır ve Ankara’da **yasaklandı**.

Van Sulh Ceza Mahkemesi, HADEP’in hazırladığı “Demokratik Türkiye için bir imza attık, sıra sizde” yazılı afişlerin asılması ve imza metniyle ilgili başvuruya, “*Türkiye Cumhuriyeti ülkesi üzerinde azınlıklar yaratarak millet bütünlüğünün bozulması amacını güttükleri ve bu yolda faaliyette bulundukları*”na hükmetti. Van polisi bunun üzerine HADEP binasındaki afiş ve metinlere el koydu. Diyarbakır Emniyet Müdürlüğü yetkilileri de Van Sulh Ceza Mahkemesi’nin kararının “emsal teşkil ettiği” iddiasıyla, Diyarbakır’daki kampanyanın da yasaklandığını bildirdi. “Emsal”, bölgeyle de sınırlı kalmadı; Ankara polisi de, HADEP’in imza metni ve afişlerine el koydu.

İkinci Kampanya; İkinci Yasak

Yasaklama kararı üzerine kampanya durdurulurken, HADEP “Demokratik Türkiye” adıyla yeni bir kampanya başlattı. Ancak ikinci kampanya da, oligarşinin yasak duvarına çarptı. Bu kez Antep 2. Sulh ceza Mahkemesi, aynı gerekçelerle yasaklama kararı aldı.

HADEP’in “**kampanya taleplerinde yaptığı değişikliğe rağmen**” ikinci yasak kararı, hem Türkiye demokrasi üzerine, hem de demokrasi mücadelesi üzerine çok öğretici bir ders veriyor.

İlk kampanyada yasaklama gerekçesi yapılan “*anadilde eğitim*” talebi, ikinci kampanyada değiştirilmişti. HADEP Genel Başkan Yardımcısı Mahmut Şakar bu değişikliği şöyle açıklıyor: “*Biz o talebimizi **mecliste tartışılan biçimiyle** yeniden düzenledik ve ‘anadilli öğrenme ve yayın hakkı’ dedik. Buna rağmen getirilen yasaklama açıkça gösteriyor ki, hedef kampanyayı tümenden bitirmeye yönelik.*”

Evet doğru, sorun tek başına “talepler” değil, muhalif ve örgütlü bir gücün önünü kapatmak ve tasfiye etmek. Asıl yanlış, F tiplerinin, IMF’nin sözünü etmemekle, düzenin icazetinin alınacağını, oligarşiye “**güven verilebileceğini**” düşündürmek. Sen geriledikçe, o seni daha geriye gitmeye zorluyor. Olan biten bu kadar açıktır.

Senin talebin, **mecliste tartışılan biçime** uygunmuş, aynısını TÜSİAD da söylemiş, AB kararlarına uygunmuş, farketmez. Oligarşi, muhalif, örgütlü güçleri, Kürt demokratik hareketini de sindirmek ve tasfiye etmek istiyor. Türkiye’nin düzeninde öyle zaman zaman iman tazelercesine söylendiği gibi “**olumlu gelişmeler**” de yok.

Bu gerçeği kim ne zaman anlayacak? Sorun burada.

sela, AB'nin ortaya koyduğu taleplerle paraleldir. Ki zaten amaçlanan da budur.

Kürt milliyetçiliği "demokrasi mücadelesi"ni, AB'nin, TÜSIAD'ın, hatta **Genelkurmay**'ın desteğini alabilecek bir mücadele olarak düşünmekte ve böyle şekillendirmektedir. Yani, **mevcut düzen esas ve temel** alınmaktadır.

Bizim anladığımız demokratik Türkiye, halkın iktidar olduğu bir Türkiye'dir.

Biz bağımsızlıktan da, demokrasiden de, oligarşinin iktidarının yıkıldığı bir sistemi anlıyoruz. Oligarşinin iktidarı yerinde dururken, yapılacak hiç bir düzenleme, "demokratik Türkiye"yi ortaya çıkarmaz.

Demokratik bir cumhuriyette yöneten, ne AB, ne TÜSIAD, ne MGK'dır; yöneten halktır. Eğer halkın yönetimi yoksa, o sistemin adı "**biraz... asıl olarak...**" deyip "*demokratik cumhuriyet*" olarak adlandırılmaz.

Emperyalizmin ve tekellerin ekonomik ve siyasal egemenliğinin olduğu-sürdüğü yerde, bağımsızlık yoktur, demokrasi mümkün değildir.

"Demokratik Türkiye" tarifi, yasaması, yürütmesi, yargısı, yerel yönetimleriyle bir bütündür.

Halkın yönetimini, halkın çıkarlarını temel alan Demokratik Bir Anayasa'nın ne bu partilerle, ne böyle bir meclisle mümkün olamayacağı da Türkiye'nin siyasal gerçeğinin gösterdiği bir gerçektir.

Demokratik Anayasa Nasıl Olacak?

HADEP'in taleplerinin sonuncu maddesi, "*bütün toplumsal kesimlerin katılımı ve uzlaşması ile Demokratik Bir Anayasa hazırlanmalıdır*" diyor. Kavramlar, yine gerekli yerlere gerekli mesajı iletiyor: "Bütün toplumsal kesimler" deniyor; yani tekelci burjuvazi de, TÜSIAD da, ordu da dahil!

Tekelci burjuvaziyle uzlaşma varsa, demokrasi de yoktur. Demokratik bir anayasayı, ancak ancak **HALKIN TÜM KESİMLERİ** hazırlayabilir. HADEP bu noktadaki tercihiyle "düzen içi" bir reform istediğini ve bu sömürücü, faşist düzeni "demokratik Türkiye" olarak tanımaya hazır olduğunu ortaya koyuyor.

Haklar ve Özgürlükler Platformu tarafından ortaya konulan "**Halk Anayasası Taslağı**" bugüne kadar Türkiye solu tarafından bu doğrultuda ortaya konulan en kapsamlı çalışmadır.

Bu Anayasa Taslağı karşısındaki tavır, daha doğrusu tavırsızlık, Kürt milliyetçiliği dahil, Türkiye so-

lunun nasıl "gündem" belirlediğine iyi bir örnektir. TÜSIAD'ın, TOBB'un "demokratikleşme" raporlarını haftalarca tartışan solda, halk güçleri tarafından hazırlanan böyle bir taslak tartışılmamıştır.

Halk Anayasası Taslağı, "demokratik Türkiye"nin tarifini ve koşullarını oldukça net ortaya koymaktadır. Demokratik bir anayasa budur. HADEP bu anayasaya ne diyor?

"Anadil temel bir insan hakkıdır"

Bir grup aydın, sanatçı, öğretim üyesi ve sendikacı, "Anadil temel bir insan hakkıdır" başlıklı bir metin hazırlayarak, TBMM Dilekçe Komisyonu'na sunulmak üzere, metni halkın imzasına açtılar.

Makine Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi Toplantı Salonu'nda yaptıkları açıklamayla dilekçenin duyurusunu yapan aydın, sanatçı ve sendikacılar, Anadolu'da çağlar boyunca bir çok dilin, kültürün içiçe geçtiğine vurgu yaparak,

"*Kürtçe'nin gelenek, görenek ve folkloruyla sürmekte olan kültürünün öğrenilmesi, öğretilmesi; sanat ve bilim açısından üretilip geliştirilmesinin insan hak ve özgürlüklerinin gereği olduğunu*" belirttiler. Aydınlar ayrıca üniversitelerde Kürt Dili ve Edebiyatı Bölümü'nün kurulabilmesinin olanaklarının sağlanmasını, Kürt dili ve kültürüne konan ambargonun kaldırılmasını, Kürtler'in dil, kültür, bilim ve sanat özgürlüklerinin geri verilmesini talep ettiler.

Öğrenci Kırımını Sürüyor

Çukurova Üniversitesi'nde Kürtçe seçmeli ders talebiyle dilekçe veren öğrencilerden 21'inin okulla ilişkisi kesildi, 66'sına da uzaklaştırma cezası verildi.

Öğrencilerin "Kürtçe seçmeli ders" talepli dilekçelerinin ardından 66 öğrenci polis tarafından gözaltına alınmış ve 11'i tutuklanmıştı. Ardından Rektörlük de öğrencilerin talebinin Anayasa'nın 3. maddesine aykırı olduğu gerekçesiyle soruşturma açtı. Soruşturma sonunda atma ve uzaklaştırma cezalarının yanısıra, 100'ü aşkın öğrenciye de "kınama ve uyarı" cezası verildi.

Solun Beyni

Bir Beynin Kıvrımlarında Dolaşanlar “Örgüt Öldürüyor”

“Örgüt zorla ölüm orucu yaptırıyor”, “ölümlerden devlet de örgüt de sorumludur”... Buna benzer sözleri, direnişin başından bu yana, onlarca ağızdan, belki yüzlerce kez duyduk.

Bu ağızlardan bir kısmı, kan içicilerin ağızlarıydı. Dudaklarının kenarlarından kanlar sızıyordu konuşurken. Ama bu ağızlardan bir kısmı da, ağızlarını açtıklarında sosyalizmden, eşitlik ve hürriyetten, hümanistlikten, gülden bülbulden sözeden ağızlardı.

Öyleyse onları “**aynı bakış açısında ve sözlerde**” birleştiren neydi?

“Örgüt öldürüyor, zorla yaptırıyor, örgüt kararı uymayı yaşatmazlar” türü iddialara ilişkin özellikle direnişin başlarında çokça yazdık; direnişçiler kendi açıklamalarıyla, yazılarıyla cevap verdiler bunlara. Bu nedenle yeniden konunun bu yanı üzerinde durmayacağız.

Burjuvazinin, faşizmin bu tür iddialarda bulunması, çok doğaldır. Burjuvazi, hem kendi **bireyci-mülkiyetçi** kafa yapısı gereği bir insanın idealleri uğruna ölümü göze almasını aklı almadığı için, hem de direnişleri, devrimcileri **karalamak için** bu demagojiyi yapmaktadır. Asıl üzerinde durmak istediğimiz, üzerinde durulması gereken, **sol, sosyalist, demokrat beyinlerin** nasıl olup da bu tür düşüncelere açık hale geldiğidir?

Nasıl olup da, bu konuya mesela Sami Türk’le aynı pencereden bakabildiğidir?

Bir solcu, sosyalist, ilerici, demokrat, halkın mücadelesini savunan biri, nasıl öyle düşünür, neden o tür iddialara inanır?

Oysa, sol, sosyalist, ilerici olmak gibi bir sıfat taşıyan bu kesimler, sınıflar mücadelesi tarihini, halkların direnişler tarihini pekala da bilirler; bu tarihte, bırakın bir kişiyi, binlerin, yüzbinlerin, hatta Vietnam’da veya Nazi işgali karşısında SSCB’de olduğu gibi milyonların kendini bağımsızlık, devrim, sosyalizm için feda edebildiklerini bilirler.

Üzerinde durulması gereken; hangi “**etken**”lerin bu tarih bilincini bile **sıfırladığı**, onlara bildiklerini bile **unut-turduğu** ve burjuvaziyle aynı ağızdan “örgüte” ve örgüt düşüncesine küfrederek noktaya getirdiğidir.

Temel nedenlerden biri, “**inanç bunalımı**” veya düpedüz **inançsızlık**’tır. 1996 ölüm orucunda, reformizm bunu açık olarak ortaya koymuş; “**ölmüneğine inanmı-yorduk**” demişlerdir. Buna inanılmadığı yerde, hiç merak

etmeyin, ne devrime, ne sosyalizme, ne halka inanç kalmamıştır. Hala devrimden, sosyalizmden söz etmeleri, sadece her sözdeşlerinde biraz daha kendilerini **çürüten bir samimiyezsizlikten** ibarettir.

Siyasette olduğu gibi, beyinde de boşluk olmaz pek. Devrimci, sosyalist düşüncelerin boşalttığı yeri, burjuvazinin ideolojisi çok çeşitli biçimlerde doldurur.

Böyle de olmuştur.

Vucutları burjuva düzen yaşamının tam orta yerinde olduğu için, beyinlerinde burjuvazinin ideolojisi, kültürü, tavsiyeleri dolaştığı için, böyle konuşuyorlar.

Bu kafa yapılarındakiler, “**örgütlerde ve dolayısıyla ‘örgütlerin hakim olduğu’ koşullarda demokrasi yok**” deyip, “birey iradesi, birey özgürlüğü” adına, **F tiplerinin “oda”**larını savundular.

Bir insanın zulmü durdurmak için, yoldaşlarını korumak için kendi bedenini tutuşturacağına inanmadıkları için, burjuvaziden farksızlıklarıyla “**vahşet**” dediler.

İnançsızlık, örgütsüzlük ve düzen içilik, beyni teslim aldığı anda, o beyin kıvrımlarında böyle **pis düşüncelerin, kokuşmuş burjuva teorilerin** dolaşmaya başlaması da kaçınılmazdır.

Zulüm saldırıyor, zulme karşı direnmek tek gündem, direnmek tek görev. O tutup, “sol adına” örgüt demokrasisini tartışıyor. Başka bir zaman değil, o zaman tartışıyor. Burjuvazi öyle yönlendiriyor çünkü. (*)

Özü ne? Zulme karşı direnme gücünü, inancını, cesaretini, fedakarlığını kaybetmiş, bencilleşmiş kafa yapısı, bu değerleri ölümüne savunanların onların **çirkinliğini, samimiyezsizliğini** sergilemesine tahammülsüzlükle saldırıyor.

Yaşananın özü ise şu: “Öldüren!” örgüt değil; burjuvazi öldürüyor, burjuva düşünceleri savunanlar öldürüyor, bu kafa yapılarındakilerin savunduğu Avrupa öldürüyor... Yani “örgüt öldürüyor” diyende var bir **katillik**!

(*) Yeri gelmişken, zulüm saldırırken sorunu “eylem biçimi” tartışmasına hapsedenlere de bir çift söz söyleyelim. Baştan beri hücrelerde, işkence altındaki tutsaklara “demokratik mücadele verin” deyip duranların, geline nokta “ölüm orucu tek eylem biçimi değil” deyip ölüm orucunu bırakanların, “**demokratik**” ve “**başka**” mücadele biçimlerini hayata geçirmelerini bekliyoruz. “ölüm orucu tek eylem biçimi değil” deyip teori yapmak, veya “ölüm orucunu fetişleştirmek gerekir” deyip demagoji yapmak kolaydır. Mesele, dediğini hayatın içinde ortaya koymaktır. Bekliyoruz bakalım. Umarız çok bekletmezler bizi.

“Terörün her türlü”...

❑ “Terörün her türlü” nakaratı bilimi, diyalektiği yoksaymaktır. Emperyalistlerin terör demagojilerine hizmet etmektir.

❑ Bu nakaratı tekrarlayanlar, neden aynı zamanda AB’ci olduklarını ve Filistin’de, Türkiye’de halkların mücadelelerine karşı neden hep AB’ye yakın ya da paralel tavır aldıklarını düşünmelidir.

“Terörün her türlü” diye başlayan cümlelerle her Filistinlinin feda eyleminden sonra aynı nakarat tekrarlanır. Tekrarlayanların, emperyalistler olmasında gariptenecek bir durum yoktur elbette.

Çünkü onlar bu süreçte tüm dünya halklarına karşı baskı, zulüm ve teslim alma politikalarını bu nakarat üzerinden şekillendirmektedir. Çünkü, o “**terör**” dediklerinin **tanımı emperyalistlere aittir**. Halkların direnişine terör demiş, direnişleri yoketmek için saldırıyor, sindirmek, yoketmek, gerçeği tartıştırmamak için terör kampanyası yürütüyor.

Emperyalistler bu terör kampanyasını sadece bombalarıyla, uçaklarıyla, tanklarıyla sürdürüyorlar. **İdeolojik** olarak da sürdürüyorlar. ‘Garip’ olan da işte bu noktada karşımıza çıkıyor.

Solcu, sosyalist, demokrat olduğunu söyleyen de ister Filistin’de isterse ülkemizde aynı terör nakaratını tekrarlıyor. **İdeolojik terör** beyinleri teslim alıyor, “her türlü teröre...” diye dillere yansıyor. Tek fark, “*süper güçlerin terörüne de karşıyız*” demek. Emperyalistlerin de çok umurunda! Onlar da “*terör nereden gelirse gelsin*” diyor. Tarihi, terör tarihi olan oligarşi bile aynı şeyi söylüyor.

Parantezler açmadan, ama... fakat... demeden, sözcüklerle oynamadan... her türlü teröre karşı olunmalı demek kolaydır. Gayri ciddi ifadelerle, parantezlere sığdırılanlara burun kıvrırmak kolaydır. En düzen savunucusunun bile parantezler açarak da olsa, dile getirmek zorunda kaldığı o parantezlerin içinde ne var, neyi anlatır?

Yıkılmış, yerlebir edilmiş kentler, aklın almayaçağı büyük bir zulüm, liderleri hapsedilmiş, emperyalistlerin gardiyanlığına terk edilmiş, işkencelere alınmış bir halkın gerçeği var. Nereden hangi israil tankının kimin evini yıkacağının belli olmaması var. Baştan aşağı işgal edilmiş bir ülke var. Sür-

günlere yollanmış dört milyon Filistinli var. Çocukluğunu yaşayamamış ‘Filistin çiçekleri’ var. Kırılmış onurlar, ayaklar altında çiğnenen namuslar var.

Bunlar; ‘parantez’, ‘sözcük oyunu’ öyle mi?

Beyin öyle bir içdiş edilmiş ki, solcu, ama kimi kesimlerin “*tamam ama, onları teröre iten nedenleri de görmek lazım*” demesine bile tahammül edemiyor. Sanki olgular nedensiz, niçinsiz ortaya çıkıyor. Birileri durup dururken şiddet kullanıyor. Beyin ideolojik teröre maruz kalınca bütün bilimsellik, diyalektik kayboluyor.

Bu kafalara sorarsanız, bütün bunlara o da karşıdır, protesto ediyordur. Doğrudur, bu zulme karşı olmak için herhangi bir sıfat taşımaya, solcu, sosyalist olmaya da gerek yoktur. Peki “karşı” olmanın karşılığında **ne vardır?** Kurarsın bir ‘girişim’ ya da ‘platform’, bir iki açıklama... tamam. Sonrası yoktur. İşgalin yeniden hız kazanması, İsrail’in ve ABD’nin **ısrarla** Filistin halkını ezmek istemesi umurunda değildir. O, karşı olmanın gereğini yapmıştır ya, emperyalistler ısrar ediyormuş önemli mi? Protesto solculuğu görevini yerine getirmiştir. Elbette emperyalistler sınıf kinyile ısrar ediyor. Küçük burjuva solcusu, aydını o kine, o ısrara sahip olmadığı için o, “her türlü teröre karşı...” olmakla meşgul.

Ne Yapsınlar?

Tamam, Filistinliler feda eylemi yapmasınlar, hatta hiçbir şiddet eylemi yapmasınlar; peki ne yapsınlar? Ted Turner’in bile gördüğü

Tamam, Filistinliler feda eylemi yapmasınlar, hatta hiçbir şiddet eylemi yapmasınlar; peki ne yapsınlar? Önerdikleri hiçbir şey yoktur.

Zulüm karşısında halklar kendi yöntemini yaratıyor, kuleden “karşıyız” demenin gerçekler karşısında hiçbir değeri yoktur.

gerçeği değiştirmek için, 'solcumuz, sosyalistimiz, aydınımız' ne öneriyor?

Gerçekte önerdikleri hiçbir şey yoktur. Filistin halkı şunları yapsın, şöyle bağımsızlığını kazansın, işgali şöyle kırsın, çocuklarını ölümden şöyle kurtarsın, evlerini füzelerden böyle korusun dedikleri somut tek bir şey yoktur.

"Barış... barış için birleşmek...İsrailli sivil toplumcuların sesini yükseltmesi... vb." diye tekrarlamak hiçbir şey ifade etmiyor ki!

Kim istemez barış olmasın? Kim istemez Amerika, İsrail, Avrupa dünya halklarını ezmesin, sömürmesin, zulmetmesin? Peki bu barış nasıl gelecek? Protesto gösterileriyle mi? Onun da ne kadar yapıldığı ayrı bir konu, emperyalistler kale almıyor. İşte küreselleşme karşıtlarının gösterileri ortada. Yüzbinler yürüyor, ama Amerika, Avrupa bildiğini okumaya devam ediyor. Demek ki, bir yandan yüzbinlerle meydanları doldururken, öte yandan başka yollar da bulmak gerekiyor.

Filistinli kendi yolunu, yöntemini savaşın içinde üretiyor. Çıkıp bir kuleden, *"terörün her türlüsüne karşıyız"* nakaratlarını tekrarlayanın ne Filistin gerçeğinde, ne de dünya gerçeğinde zerre kadar değeri bu nedenle kalmıyor.

Nakaratçılar Neden Hep AB'ci Oluyor?

Dikkat edin, bu nakaratı tekrarlayanların neredeyse tümü AB'cidir. AB'ye girerek Türkiye'de demokrasi, hukuk, hak ve özgürlüklerin gelişeceğini savunur.

Durmadan yineledikleri "barış"ı da AB mi getirecek acaba?

AB ile ABD arasında, Filistin politikası konusunda özde hiçbir fark yoktu, şimdi maskeler de terkedilmeye başlandı. Terör listeleri, yeniden hız kazanan işgal ve katliamları izleme ve onay politikası, Arafat'dan desteği çekme, Filistinlilerin her eyleminde kınama... bunlar AB'nin son bir kaç hafta içindeki somut yaklaşımlarıdır.

Nakaratçıların aynı zamanda AB'ci olması ve işgalin yeniden hız kazanması karşısındaki sessizliği de elbette tesadüf değildir. AB başta olmak üzere, egemen gücü gözler, bakar ve onlarla bir noktada paralellikler bulmaya çalışır. İşgalin ilk günlerinde Ecevit'in açıklamaları, AB'nin karşı çıkıyor havaları bir noktada o paralelliğe zemin sunmuştur. Şimdi ise ABD'nin ısrarlı tutumu ile durum tam tersidir.

Bir diğer yanı ise, ideolojik olarak, tutum ve tavır olarak kafanın AB politikalarına göre şekillenmesidir. Her olayda alınacak tavır Avrupa'ya bakılarak alınır. Şu anda AB'nin Filistin politikası ortada. Aynı şey F tipinde de yaşandı. Avrupa 'oda' dedi, nakaratçı AB'ciler de 'oda' dediler. Nasıl hiçbir

'ama... fakat...' demeden, bir aydının onuru ve sol olmanın gerekliliğiyle Amerikan imparatorluğunun karşısına çıkamıyorlarsa, o zaman da ne 19 Aralık katliamı karşısında ne de hücre-koğuş tartışmalarında devletin karşısına çıkamadılar, çıkmadılar. Katliamdan çok tutuşan bedenlerimizi, katliamın hesabını soran Gültekin'i tartıştılar; hücrelerden çok koğuşların ne kadar kötü olduğunu konuştular; patenti AB'ye ait olan 'düşünce suçlusu-eylemci' ayrımını durmadan vurguladılar. Bunlar tartışılmaz mıydı? Elbette tartışılırdı, ama katliamın ortasında, büyük bir zulmün göbeğinde tartışılmazdı. Nasıl şimdi Filistin'de tartışılmazsa.

Şimdi tümü birden AB'ci cephede daha aleni olarak yeralıyorlar. Halkın gücüne, emperyalizme karşı direnme haklılığına inanmadıkları için 'nakaratçı' ve aynı nedenle AB'yi kurtarıcı görüyorlar. **Solu da aynı yere çağırıyorlar.**

'Çağrı' Yanlıştır Doğru Çağrıyla Tartışın

Bu çağrı yanlıştır, bu çağrı bu ülke solcusunun, aydınının beyninin ürünü değildir. Bu beyin, emperyalistlerin terör demagojisine hizmet ediyor, bu beyin ülkemizin sömürge bir ülke olmasını meşru görüyor.

Tartışılması gereken çağrı, emperyalizme karşı **bağımsızlık**, faşizme karşı **demokrasi**, kapitalizme karşı **sosyalizm** çağrısıdır.

AB'ci cepheleri, oligarşinin gündemlerini bırakın, aydını, sosyalisti, sendikacısı, yurtseveri, kapitalizm karşıtı... bu ülkenin tüm sol güçleri olarak halkın cephesini oluşturmayı tartışalım.

Çağrı yanlıştır, bu çağrı bu ülke solcusunun, aydınının beyninin ürünü değildir. Bu beyin, emperyalistlerin terör demagojisine hizmet ediyor, bu beyin ülkemizin sömürge bir ülke olmasını meşru görüyor.

Tartışılması gereken çağrı, emperyalizme karşı bağımsızlık, faşizme karşı demokrasi, kapitalizme karşı sosyalizm çağrısıdır.

Sadece futbol başarısı mı?... Kışkırtma, aldatma, oyalama, uyutma

Dünya Kupası Histerisi

Bir futbol olayından bu kadar çok ekonomik, siyasal ulusal sonuç çıkarma saçmalığı da bu ülkenin medyasına ve burjuva politikacılarına nasip oldu. Önümüzde gazeteler, notlar, tam bir saçmalık tablosu. Yalnızca çok çok küçük bir kısmını sunabiliyoruz size.

Çağdaşlaşma sorununu çözdük:

"Ümit Davala ve İlhan Mansız, saç modelleriyle çok çağdaş görüntüler veriyor. Onlar Türk mozaigini yansıttılar. Ne Hizbullah, ne PKK. İşte Mansız, işte Davala."

Sosyal, siyasal değişim de tamam

Yeniden tek olduk, şimdi sıra mecliste... (24 Haziran Hürriyet manşet)

Şenol Güneş: "Tarihi zafer, sosyal ve siyasal değişimi de getirecek"

Ertesi gün: "Güneş'in Zaman'a yaptığı 'tarihi zafer, sosyal ve siyasal değişimi de getirecek' açıklaması, **siyaset ve iş dünyasından büyük destek buldu**. Uzmanlar başarının iyi analiz edilerek diğer alanlara da tatbit edilmesini isterken, özgüven duygusunun tüm topluma yayıldığını belirtti."

Saçmalamalar... Seçmeler

Hürriyet "Devlet üstün hizmet madalyası" verilmesini önerdi... Devlet madalyasını en çok veren eski Cumhurbaşkanı Demirel, "bu başarı her türlü ödüle layıktır" dedi... 15 yaşındaki Eylül'den mektup var: Milli takım, ülkeyi sevmeyi öğretti. Senegal maçından sonra Taksim'de çılgınlar gibi 'allahım iyi ki Türk'üm ben diye bağırarak istedim'.... (Mazallah bu ruh hali yenilince, 'kahrolsun Türklük' diye bağırarak olursa!)... New York Times'in ünlü politika yazarı William Safire, yazısını şöyle bitirdi: 'Haydi Türkler!'... ANAP milletvekili Yaşar Topçu milli takıma "Devlet üstün hizmet madalyası" ve para ödülü verilmesi için TBMM'ye önerge verdi... Milli tatil; Kamu çalışanları yarım gün izinli...

Laik-Şeriatçı kavgası da Kupa'da

İstanbul Müftüsü Necati Tayyar Taş: "Millilere dua edin!"... "Laik" bir gazetenin başlığı: İmanlı yapamadı, İ.Mansız yaptı"... Ertesi gün, "İslamcı" bir gazetede cevap: İlhan'ın dedesi Hacı Abdurrahman Mansız: İlhan'a imansız diyenin imanından şüphe ederim"... Sermet Şükür: "Ha-

kan'a haçlı zihniyeti uygulanıyor". (Bu arada ideolojik kavga da sürüyor gördüğünüz gibi)

Ucunda para var:

Türkiye İhracatçıları Birliği: "değişimin önü açıldı"... Tur Operatörleri Derneği: "1 milyar dolar versek böyle reklam yapamazdık."

"Millilerimiz, Türk markasına milyarlarca dolar katkı yaptı. Tüm sektör ve kuruluşları bir platforma davet ediyorum. Kısa sürede 10 milyar dolar artı gelir sağlayabilecek güçteyiz."

AB meselesini de hallediyoruz:

Ak Parti Genel Sekreteri: Kopenhag'da da final oynamalıyız... AB ile ilişkilerden sorumlu eski devlet bakanı M Ali İrtemçelik: "Bu başarı sayesinde dünya üzerinde Türkiye'ye bir saygı oluşmuş ve Türkiye'nin profili artmıştır" (bu sonucunu her ne demekse anlaşılmıyor, ama biz aktaralım yine de, belki anlayan çıkar)

CHP Genel Başkan Yardımcısı İnal Batu: "AB'ye girme açısından bu başarı bir fırsattır... Bulgaristan ve Romanya, Amerika'daki Dünya Kupasından önce ekonomik olarak çok gerilerdeydi. O kupada şu anda Türkiye'nin olduğu gibi yarı finale kalmışlardı. Herkes onlardan bahsediyordu. Geçen süre içerisinde AB'ye tam üyelik müzakerelerine başladılar. Vize almadan AB ülkelerine gidebiliyorlar." (Ya... tarih bilgisi olan adamın hali başka oluyor tabii.)

"Anıt dikme" projesi mi, "tüy dikmek" mi?

Hürriyet'in Türk Milli Takımının başarısını 'Made In Turkey' seferberliğine dönüştürülmesi çağrısı... **Piyasada kupa bereketi...** Bayrak vurgunu... **Millilerde dazlaklık tartışması...** Şampiyon olsunlar da isterlerse peruk taksınlar... (demek ki hoşgörü ortamı böyle gelecek, türbanlılar ne yapıp edip, milli bir başarı kazanmalılar!)... **Alman Başkonsolosluğu önüne pankart asıldı:** Alman Başkonsolosluğu Milli Takıma Başarılar Diler... **Şişli Belediye Başkanı Mustafa Sarıgül, Şişli'ye millilerin anıtını dikecek!**... İstanbul Bahçelievler Belediye Başkanı'nın Sarıgül'den nesi eksik? Aynı gün o da "Dünya Kupası Anıtı" dikerek millileri ölümsüzleştireceğini açıkladı.

Baygınlık mı geldi?

Belki içiniz bayıldı bunları alt alta okumaktan. Ama eğer tek gazete okuyorsanız, bir iki kanaldan fazlasına bakmıyorsanız, bu tür abartmaların sadece onlara özgü olduğunu düşünüyorsanız, okumaya devam edin. Bu saçma-

1a, istismar, şovenizm, soygun, saçmalık... ne ararsanız bu kupada!

lık derecesine varan şovenizmin sadece bir iki gazete, televizyon kanalına mahsus olmayıp, adeta bir "devlet politikası" halinde uygulandığını görmek için okumaya devam edin; devam edin ki, "milletçe" yaşanan baygınlığı görün.

Bu kadar da olmaz demeyin:

İşte bir Dünya Kupası haberi daha: *"Bir sevindirici haber daha: 'Maç günü orman yangını azaldı'". Orman Bakanlığı yetkilileri açıklamışlar... Kebaplar bile kırmızı beyaz... Eyüp Sultan'da millilere dua... İngiliz falcılara göre finaldeyiz...*

Diyanet işleri Başkanlığı, camilerde milli takım için dua okunmasını istedi... Bayrak için fazla meşai... bir holding yüzbin bayrak dağıtacak...

Bu da "teorisi"

Tabii ki oligarşinin yönlendirme teorileri bu kez de Ertuğrul Özkök'den. Ama mevcut histeri ortamı onun da dengesini bozmuş, saçmalamış.

"Artık bu olayın adını koyma zamanı geldi.

Duvarların yıkılışından sonra belki de en önemli sosyal ve ekonomik devrimlerden birine tanık oluyoruz. Bunun adı 'Spor Devrimi'.

Savaşların, etnik çatışmaların, ideolojilerin parçalanmış dünyada yeni bir olay yükseliyor. ...parçalanmış toplumlar spor etrafında birleşiyor.

Farkında mısınız bilmiyorum ama Türkiye yeni den tek millet' haline geldi. Önce ülkücü-devrimci, sonra laik-şeriatçı, sonra Alevi-Sunni, sonra Türk-Kürt diye bölündük. Bir anda bütün bunları unutup yeniden tek millet haline geldik."

Sadede geliyoruz

Özkök devam ediyor:

"Türkiye sporun bu 'değiştirici', 'dönüştürücü', 'meşrulaştırıcı' ve 'moda yaratıcı' gücünden mutlaka yararlanmalıdır.

... ideolojiler etkisini yitirdi. Genç insanlara heyecan verecek yeni ideolojiler ortaya çıkmadı.

Böyle karamsar bir ortamda spor, en umut verici toplumsal proje olmaya başlıyor." (26 Haziran 2002 Hürriyet)

İşte mesele bu. Özkök diyor ki, futbolla uyutalım, futbolla yönlendirelim artık bu milleti. Yeni bir malzeme bulduk. Bu fırsatı kaçırmayalım.

İşte "Dünya kupası başarısı"na burjuvazinin sevincinin nedeni!

Depremzedeler Ankara'daydı "En Büyük Türkiye" Sesleri Arasında Duyulmadı Sesleri

Depremi üzerinden yaklaşık üç yıl geçmesine rağmen hala prefabriklerde, yoksunluk içinde yaşamak zorunda bırakılan yaklaşık 700 depremzede, bu koşulları protesto etmek, taleplerini iletmek için 26 Haziran'da Ankara'daydılar. Duyulmadı sesleri. Çünkü dünya kupası vardı...

Acı, ama gerçektir. Türkiye, dünya kupasında yarı finale kalmış olsa da, Türkiye, prefabriklerdeki insanlık dışı yaşam koşullarını üç yıldır hala halledememiş, depremzedelerin yarısını saramamış bir ülkedir!

Burjuva liderler nasıl maç izler?

Şov, gösterip, aldatma, herşey bunun için bir araç. Burjuva partileri için böyle. O TV ekranlarına yansıyan mizansenler nasıl hazırlanmış, okuyalım.

- "Demokrat Türkiye Partisi Genel Başkanı Sayın Mehmet Ali Bayar, milli takımımızla Brezilya arasındaki maçı Atatürk Bulvarı No. 169'daki Atayurt İş Hanı'nda esnafımız ve halkımızla birlikte izleyecektir. Saygıyla duyururuz."

- "Sayın istihbarat şefinin dikkatine: Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Sayın Yaşar Okuyan, 26 Haziran günü... saat 14.30'da Bakanlık çalışanlarıyla birlikte Türkiye-Brezilya maçını Bakanlık bahçesinde kurulacak dev ekrandan izleyecektir."

- "DYP Basın Müşavirliğinden bildirilmiştir. Sayın Tansu Çiller'in bugünkü programı aşağıda sunulmuştur. Saat 10: Ankara Sanayi Odası Meclis toplantısına iştirak. Saat 14.30: Türkiye-Brezilya maçını milletvekilleri ile birlikte TBMM DYP Grubunda izleme. Not: Sayın Çiller işlerinin uzaması durumunda bile maçın ikinci yarısını milletvekilleri ile izleyecektir."

"**Milli heyecan ve coşkularını**" kameralara gösterecekler ya! Halkın duygularını nasıl kullanıyorlar, nasıl aldatıyorlar, dincilikleri de, milliyetçilikleri de, sevinçleri de, üzüntüleri de nasıl göstermelik... Basın bürolarına çektikleri faksılar bunu anlatıyor sadece.

Halk

türküleri

ve öyküleri 3

SEHER YELİ KIZ

Kömür gözlü kız

Sen de sevdalara düştün demek

Düştün de daldın yangınlara

Yerin hazır haydi katıl

Bu kavgaya...

Boğaz püfür püfür esiyor, balıklar terlemiş sıcaktan. Martılar uçamıyor sanki yürüyorlar. Ada vapurunda çocuk sesleri, simit parçaları atılıyor martılara. Yaz uzattıkça uzatıyor. Neşeli gülüşleriyle gençler yürüyor üniversiteye doğru. Üniversiteyi kazanmanın sevinci, büyük şehrin şaşkınlığıyla birleşmiş. Kömür gibi kara gözlü bir kız içlerinde, en neşelisi o. O yeni değil, iki yıl önce kendisi de böyle gelmişti. Dudaklarından umut dolu, seveda dolu türküler dökülüyor gençlerin, yürüyorlar. Yaz bitti bitecek ama olanca sıcaklığıyla yıkılıyor İstanbul'un üzerine.

Mimar Sinan Üniversitesi erkenden hareketleniyor. Okullar yeni açılıyor, binlerce öğrenci gelecek üniversitelere. İYÖ-DER'liler yeni gelen öğrenciler için Rehberlik ve Dayanışma Masaları açtılar okulda. Gece saçlı kız masanın başında; okula yeni gelenlere el ayak oluyor. Kayıt yaptıranlara yardımcı oluyor, aileler beğeniyor kara kızı, öğrencilerde de yardımışmanın kıvancı.

Seher Şahin Anadolu'nun milyonlarca gencinden biri. Yoksulluğun içinden "üniversite okumaya" gelmiş İstanbul'a ve gönlünü bu şehre ve onun mücadelesine adanmış bir genç kız. Üniversitelerdeki eşitsizliğin, yurtlardaki sömürünün canlı tanığı. Maslak Yurdu'nda kalıp da bilmeyen var mıdır? O, susmayan, kabullenmeyen. Doğallığında yapıyor bunu, kara gözlerine bir kere bakmış olsanız bunun ne kadar doğal olduğunu sormazsınız bile. Tek bildiği insanları sevmek.

Onaltı yaşında geldiği üniversitede büyüdü Seher. İlk çok birşey bilmiyordu, sonra öğrendikçe büyüdü, büyüdükçe öğrendi. Görevler üstlendi, yeni yeni sorumluluklar aldı. Ailesi her anne baba gibi onun başına birşey gelmesini istemiyordu. Korumak istediler, ama Seher "önce kavga" dedi dürüstçe.

Seher yeli kız

Sen de yarınlarını aldın demek

Aldın da girdin dalgalara

Hedef liman haydi dayan boranlara

3 Eylül 1991... O gün balıklar bile terlemişti sıcaktan. Akşam olmak üzere, öğrenciler yavaş yavaş işlerini bitirmiş ayrılıyorlar okuldan. Kömür gözlü kız da topluyor etrafı, çıkacaklar. Gökyüzü kararıyor birden, polisler sarıyor rehberlik masasını. "Masayı kaldırın" diyorlar, kömür gözlü kızın gözleri çakmaklanıyor. Dişlerinin arasından sert bir "hayır" çıkıyor. "Sizi gözaltına alacağız" diyorlar, kömür gözlü kız direnmiyor. Saldırıyorlar, Seher direnmiyor. İşte bir fırsat buldu, bir yol kendisine. Hızla sıyrılıyor, kendi ayaklarıyla teslim olmayacak, bunu kafasına koymuş. Katiller peşinde, kaç kez işkence ettiler kömür gözlü kıza. Bilmiyorlar mı direneceğini, iyi biliyorlar, teslim olmayacak. Nefes nefese tırmanıyor merdivenleri. İşte eğitim! Bilim yuvası üniversitelerin laboratuvarlarında, atölyelerinde polisler elinde silahlarla öğrencileri kovalıyorlar.

Katillerden birisi yangın alarmını çalıştırıyor. Herkes yangın olduğu düşüncesiyle okulun dışına çıkıyor, kimse görmemeli.

Üçüncü katta yakaladılar onu, saldırdılar. "*İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek*"... Koridorlar yankılanıyor. **Onsekizinde kömür gözlü kız, direnişin simgesi**, teslim olmayacak, olmuyor da. Atıyorlar onu camdan aşağıya. O an herşey durdu. Beşiktaş vapuru öttü bir iki kez, kesik kesik. Bir çocuk annesine sarıldı. Üniversite utancından kızardı. Beton aldı Seher'i, yana yatırdı. Onsekizinde kömür gibi kara gözlü, gece gibi kara saçlı kız, elinde hala bırakmadığı, üzerinde "Rehberlik ve Dayanışma Masası" yazılı kartonuyla boylu boyunca uzanıyor.

Doktorlar başında beklediler günlerce, yoldaşları kapıda... Ölümüne kolay teslim olmadı, beş gün sürdü yaşamla ölüm arasında süren savaş. **Sıkılı yumruğunu kimse açamadı.** 10 Eylül'de görkemli bir cenaze töreni yapıldı. Ailesi en önde, yoldaşları hemen arkasında yürüdüler. Sol yumruklar havaya kalktı, sözler verildi. Seher, cenaze kortejinde bütün bu olanları gördü, kara gözleri ışıldadı ve ardından mutlu bir şekilde kapandı.

Gece saçlı kız

Sen de anadan

geçtin demek

Geçtin de koştun sevdalına

Yurdun bekler haydi sarın

Ak duvağa...

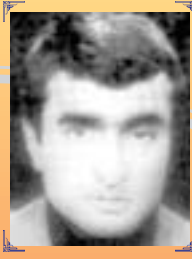
Söz-Müzik: Grup Yorum

kahramanlar Ölmez

Talip GÜLDAL

İbrahim KARAKUŞ

Yüksel KARAN

Şehitlik tarihi:

2 Temmuz 1980

Şehit düştükleri yer:

İstanbul Topkapı

Şehit düşme şekli:

Topkapı'da "işkencelere ve faşist teröre karşı" gerçekleştirilen bir gösteride polis tarafından katledildiler.

Ali KALKAN

Şehitlik tarihi:

Temmuz 1986

Şehit düşme şekli:

İşkencehanelerde ve hapisanede gördüğü işkenceler sonucunda yakalandığı hastalık nedeniyle tahliye olduktan kısa bir süre sonra kaybettik.

Şehitlik tarihi:

1 Temmuz 1979

Şehit düştüğü yer:

İstanbul

Şehit düşme şekli:

Sivil faşistler tarafından kurulan bir pusuda katledildi.

A. Arap ÜNVER

Şehitlik tarihi:

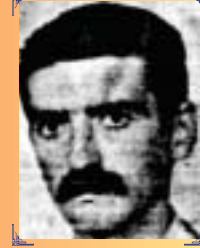
Temmuz 1978

Şehit düştüğü yer:

İstanbul Kartal

Şehit düşme şekli:

Faşistlerce kurşunlanarak katledildi.

Muammer KARAN

Şehitlik tarihi:

Temmuz 1980

Şehit düştüğü yer:

İstanbul Çemberlitaş

Şehit düşme şekli:

"İşkenceye ve Faşist Teröre Karşı Mücadele" kampanyası çerçevesinde yapılan bir gösteri sırasında askeri tim tarafından katledildi.

H. İbrahim BAYRAKTAR

Beyazıt Meydanındaki Ölü

Bir ölü yatıyor
Ondokuz yaşında bir delikanlı
Gündüzleri güneşte
geceleri yıldızların altında
İstanbul'da, Beyazıt meydanında

Bir ölü yatıyor
Ders kitabı bir elinde
Bir elinde başlamadan biten rüyası
Bindokuzyüzaltmış yılı Nisan'ında
İstanbul Beyazıt meydanında

Bir ölü yatıyor
Vurdular
Kurşun yarası
Kızıl bir karanfil açmış alnına
İstanbul'da Beyazıt meydanında

Bir ölü yatacak
Toprağa şıp şıp damlayacak kanı
Silahlı milletim hürriyet türküleriyle
gelip
zaptedene kadar büyük
meydanı.

Nazım Hikmet

basın
tv

KIRILIR YALANIN ÇARKI

Devletin 'lanetlediğine' medya da kapalı

17 Ağustos depreminin mağduru, 900 depremzede prefabriklerde yaşam koşullarının düzeltilmesi için Ankara'daydılar. Ama bu haber hiçbir medya kanalında, burjuva basında kendine yer bulamadı.

Öyle ya, 40 bin insanımızı yitirdiğimiz, büyük acıları yüreğimize gömdüğümüz depremin mağdurlarıyla onlar, hem depremin her yıldönümünde tüm TV'ler deprem bölgelerinden canlı yayınlar yapıp, depremzedelerin acılarını paylaşmıyor muydu?! Doğal olarak 700 depremzedenin Ankara'ya gidişi 'haber' olabilmeli, prefabriklerde nasıl yaşadıkları üzerine programlar yapılmalıydı.

Ama öyle olmadı. Neden mi?

Çünkü bu **700 depremzede örgütlü hareket etmişti**. Kurdukları dernekleriyle bir süredir haklarını arıyor, bölgeye sırf vaatlerde bulunmak için giden sahtekar politikacıların yüzüne gerçekleri haykırıyorlardı. Bu nedenle de devlet tarafından 'lanetlenmiş' depremzedeydi onlar. Yıldönümle-

rinde acılarına polis copunu da bu yüzden eklemişlerdi.

Devlet 'lanetli' ilan eder, 'terörist' gözüyle bakar da, medya yer verir miydi hiç onlara? Hem de 'deprem evleri örgütlerin eline geçti' yalanlarının yayıldığı günlerde, böyle işlerle hiç uğraşır mıydı? Duyurmadılar seslerini, nasıl yaşıyorsunuz, nedir sorunuz diye sormadı medya. Tıpkı ölüm orucu karşısında suskunluklarını hatırlattı depremzedeler karşısındaki suskunlukları...

Basın Konseyi, Hürriyet Gazetesi'ni, banka soygunlarıyla ilgili haberlerinde ve Susurlukçu üç general ile ilgili haberlerinde, **"şiddet ve zorbalığı özendirici, insani değerleri incitici yayın yapmaktan"** dolayı uyardı.

Ne demişti Hürriyet bu haberlerde; banka soyguncusunu öldüren banka korumasının arkasında olduğunu, soyguncuların öldürülmesi gerektiğini yazmıştı. Diğer haberde ise, Susurlukçuların cinayet ve katliamlarını haklı göstermişti.

Bunlar elbette olumlu kararlardır.

Peki Basın Konseyi, başta Hürriyet ve Doğan Medya'nın öteki yayınları olmak üzere, **infaz** edilen devrimcilerle ilgili basında çıkan haberlerde, "elinize sağlık", "polisimize alkış", "polisin büyük başarısı" başlıkları atılan haberler için neden uyarmaz? Konsey de devrimcilerin katledilmesini meşru mu görüyor? Tüm infazları haydi bir yana bıraktık, sadece **19 Aralık** sonrası atılan manşetler bile bırakın uyarıyı katliam ortaklığından daha farklı yaptırımları gündeme getirmeyi gerektirmez miydi? Tersine Basın Konseyi, o manşetleri tartışmadı bile.

Ted Turner'e Bile...

CNN'in de içinde olduğu AOL-Time Warner'ın sahibi Ted Turner - belki ömründe ilk defa- bir gerçeği dile getirdi. İsrail'i Filistinlilere karşı terör suçu işlemekle suçlayan Turner, **"İntihar saldırıları, Filistinlilerin kendilerini İsrail'in askeri gücüne karşı koruyacak tek silahları"** dedi.

Medya patronu Turner'in bu konuşmasının ardından, Amerika'da, Avrupa'da ne kadar İsrail yanlısı kurum, kuruluş varsa istifa çağrıları, boykot çağrıları yapıldı. Hem de bunlar arasında "insan hakları kuruluşları" da yerlerini aldı.

Bu kuruluşlardan biri de, kısa adı Camera olan **"Amerika'da Ortadoğu ile ilgili Haberlerin Doğru**

Yayımlanması Komitesi" idi. Bir STK idi o. Adından da anlaşılacağı gibi, 'gerçek ve doğru haberle' ilgileniyordu güya.

Peki Turner yalan mı söylemişti ki, bunlar 'doğru'yu ortaya çıkaracaktı? İsrail, Filistin halkına karşı görülmüş en büyük terör kampanyasını yürütmüyor muydu? Filistinlilerin kendilerini, vatanlarını savunmaktan başka bir yolları var mıydı? Kendilerine bunun için hiçbir yol bırakılmayan Filistinliler devasa silahların karşısında Feda eylemleri dışında ne yapsınlardı? Sorular uzar.

Ancak emperyalist devletlerin STK'larının, insan hakları kuruluşlarının nasıl bir ikiyüzlülük içinde, nasıl zulüm destekçisi olduğunun da iyi bir örneğidir bu olay. Söz konusu olan büyük çıkarlarsa Turner'in bile gerçekleri söyleme hakkı yoktur.